

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 80

Dimecres, 15 d'abril de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 54

S U M A R I

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2008 i al primer període del 2008 (tram. 232-00008/08) p. 3

Diputats

interventors per al període pressupostari del 2009 (tram. 231-00004/08) p. 4

Projecte de llei

dels recursos contra la qualificació negativa dels títols o les clàusules concretes en matèria de dret català que s'hagin d'inscriure en un registre de la propietat, mercantil o de béns mobles de Catalunya (tram. 200-00036/08) p. 4

Projecte de llei

d'avaluació ambiental dels plans i programes (tram. 200-00046/08) p. 17

Proposició de llei

per a l'establiment de deduccions fiscals per als ajuts vinculats al contracte global d'explotació i la Xarxa Natura 2000 (debat de totalitat) (tram. 202-00056/08) p. 31

Procediment

per a elegir un membre o una membre de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00029/08) p. 40

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Tarragona com a seu dels XVIII Jocs Mediterranis (tram. 401-00034/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves reunions amb els ministres de Justícia i d'Economia i Hisenda i sobre el seu paper de lideratge a Espanya (tram. 317-00246/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats en matèria de polítiques socials i mediambientals del nou pacte de govern d'entesa, sobre el compliment de l'Estatut d'autonomia per part del nou Govern de l'Estat, sobre la crisi econòmica i sobre els traspassos pendents (tram. 317-00247/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva participació en l'actualització del pacte de govern d'entesa (tram. 317-00249/08) p. 43

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat i l'actitud cospades en les seves darreres reunions amb el nou Govern de l'Estat amb relació als compromisos pendents i el finançament (tram. 317-00250/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les darreres mesures per afrontar la situació econòmica i per a donar suport a les famílies i els treballadors i al sector de l'automoció (tram. 317-00248/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves accions per al compliment dels compromisos del Govern de l'Estat amb relació a la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00251/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre les previsions per a declarar el Montsec parc natural (tram. 310-00303/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a afrontar l'apagada analògica que comportarà la implantació de la televisió digital terrestre (tram. 310-00306/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre el túnel de Bracons (tram. 310-00304/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre matèria pressupostària (tram. 310-00305/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 310-00307/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre les mesures pal·liatives que preveu implantar davant l'increment de l'atur (tram. 310-00308/08) p. 53

Interpel·lació

al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en el sector pesquer (tram. 300-00200/08) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre l'estat del programa i el calendari de vacunacions sistemàtiques (tram. 300-00201/08) p. 59

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 300-00203/08) p. 64

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les petites i mitjanes empreses i dels autònoms (tram. 302-00162/08) p. 69

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat pública (tram. 302-00163/08) p. 73

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la participació en la gestió de les infraestructures aeroportuàries (tram. 302-00164/08) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut (tram. 300-00204/08) p. 83

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques socials en el context de crisi econòmica (tram. 300-00202/08) p. 87

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPEC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 54

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, l'oïdor de comptes i els lletrats Sr. Domínguez Garcia i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2008 i al primer període del 2008 (tram. 232-00008/08). Mesa ampliada. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament). (Proposta de liquidació: BOPC 439, 91)

2. Diputats interventors per al període pressupostari del 2009 (tram. 231-00004/08. Mesa ampliada. Designació. (Proposta de candidats: BOPC 439, 91)

3. Projecte de llei dels recursos contra la qualificació negativa dels títols o les clàusules concretes en matèria de dret català que s'hagin d'inscriure en un registre de la propietat, mercantil o de béns mobles de Catalunya (tram. 200-00036/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 441, 3)

4. Projecte de llei d'avaluació ambiental dels plans i programes (tram. 200-00046/08). Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 441, 8)

5. Proposició de llei per a l'establiment de deduccions fiscals per als ajuts vinculats al contracte global d'exploració i la Xarxa Natura 2000 (tram. 202-00056/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 393, 41)

6. Procediment per a elegir un membre o una membre de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00029/08). Grups parlamentaris. Designació.

7. Interpellació al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en el sector pesquer (tram. 300-00200/08). Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre l'estat del programa i el calendari de vacunacions sistemàtiques (tram. 300-00201/08). Grup Mixt. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 300-00203/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut (tram. 300-00204/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre les polítiques socials en el context de crisi econòmica (tram. 300-00202/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les petites i mitjanes empreses i dels autònoms (tram. 302-00162/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat pública (tram. 302-00163/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la participació en la gestió de les infraestructures aeroportuàries (tram. 302-00164/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2008 i al primer període del 2008 (tram. 232-00008/08)

El primer punt de l'ordre del dia és la liquidació del pressupost del Parlament, corresponent al 2008 i al primer període del 2009. La Mesa ha encomanat la presentació de la liquidació al diputat interventor senyor David Pérez. Té la paraula. *(Pausa. La Sra. Simó i Castelló demana per parlar.)* Perdó.

La Sra. Simó i Castelló

Disculpi, senyor president. No hi havia una modificació de l'ordre del dia?

El president

Sí, té raó, senyora Simó. En tot cas, fem una cosa: fem aquest punt de l'ordre del dia i després farem la modificació. Senyor Pérez, té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, senyores i senyors diputats, fem la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2008 i al primer període també del 2008, tal com marca el Reglament.

Penseu que els romanents incorporats de l'exercici anterior, de 6.968.000 euros, s'han compromès totalment d'acord amb el que seria la normativa vigent. També s'ha generat un crèdit per un import d'1.741.000 euros. Per tant, el pressupost inicial del 2008 era de 72 milions d'euros i el definitiu és, per tant, de 80.556.000 euros. El romanent de l'exercici 2007 representa aproximadament el 8,61 del pressupost definitiu per al 2008.

I aquesta despesa efectuada, aquests 75 milions d'euros, es distribueixen per capítols de la manera següent. En el

capítol primer, de personal, hi han unes obligacions reconegudes al voltant del 96 per cent; en el capítol segon, de funcionament, del 81,92 per cent; al capítol quart, les transferències, en un 99 per cent; al capítol vuitè, en un 100 per cent, aquests 20.000 euros, i en el capítol sisè, les inversions, de 18.461.096 milions d'euros, que representen el 89,65 per cent. Aquestes inversions representen fonamentalment les obres del bar restaurant, inaugurat el mes de setembre; l'equipament, també, del mateix bar; l'equipament i els programaris informàtics per a les noves prestacions del portal; la reposició de les estacions de treballs informàtics, l'equipament audiovisual, l'increment de l'activitat del Canal Parlament, i la despesa vinculada a l'activitat de portes obertes.

Respecte al primer període del 2008, aquesta liquidació representa que en el capítol primer es va fer una liquidació aproximadament del 5,4 per cent; en el capítol segon, del 41 per cent; en el capítol quart, del 59 per cent, i en el capítol sisè, aproximadament del 25 per cent.

Com sempre, en nom dels altres diputats interventors, el senyor Miquel Àngel Estradé, el Jordi Turull, i en el meu propi, donem les gràcies per les facilitats del senyor David Pol, de l'auditoria de comptes i de la resta del personal.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Anem a votació. *(Pausa.)* Senyor Rivera... *(Pausa.)*

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president, per demanar votació separada electrònica.

El president

Demanar votació separada de...?

El Sr. Rivera Díaz

Per demanar votació; que no és per consentiment, sinó...

El president

Ah!, no; estic cridant a votació precisament.

(Pausa llarga.)

Bé, doncs posem a votació la liquidació en els termes plantejats pel diputat interventor senyor David Pérez.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor i 3 abstencions.

Per tant, queda aprovada la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2008 i al primer període del 2009.

Diputats

interventors per al període pressupostari del 2009 (tram. 231-00004/08)

El segon punt de l'ordre del dia és diputats interventors per al període pressupostari del 2009. L'il·lustre senyor Miralles, secretari tercer de la Mesa del Parlament, donarà lectura a l'acord de la Mesa que proposa els diputats interventors.

El Sr. Miralles i Conte

«La Mesa Ampliada, en sessió tinguda l'1 d'abril de 2009, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, acorda de proposar al Ple la designació com a diputats interventors per al període pressupostari del 2009 el senyor Jordi Turull i Negre, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; el senyor David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el senyor Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Palau del Parlament, 1 d'abril de 2009.»

El president

Podem fer la votació electrònica i secreta o per assentiment. *(Pausa.)* Perdó, és que no...

El Sr. Rivera Díaz

Per assentiment.

El president

Per assentiment, gràcies.

Doncs, si és així, estan els...? Podem donar per aprovat...? *(Pausa.)*

Doncs queden aprovats els tres diputats interventors.

Alteració de l'ordre del dia

També els proposo, abans de passar al punt tercer de l'ordre del dia, un canvi en aquest ordre del dia, que és l'alteració de les interpellacions, de manera que les situades en els punts desè i onzè, que concretament són les polítiques en matèria de joventut i les polítiques socials en el context de crisi econòmica, puguin substanciar-se a continuació del punt catorzè de l'ordre del dia. *(Veus de fons.)* Hi estem d'acord també? *(Pausa.)* Doncs queda modificat l'ordre del dia en aquest sentit.

Projecte de llei

dels recursos contra la qualificació negativa dels títols o les clàusules concretes en matèria de dret català que s'hagin d'inscriure en un registre de la propietat, mercantil o de béns mobles de Catalunya (tram. 200-00036/08)

I passem al punt tercer, que és del debat i votació del dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei dels recursos contra

la qualificació negativa dels títols o les clàusules concretes en matèria de dret català que s'hagin d'inscriure en un registre de la propietat, mercantil o de béns mobles de Catalunya. (*Remor de veus.*) D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell, que en fou designada relatora.

(Pausa.)

Senyora Pardell...

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, senyor president. Honorable consellera de Justícia, il·lustres diputades i diputats, en nom dels membres d'aquesta ponència, i en la meua condició de relatora, dono compte a continuació dels que han estat els treballs en ponència i els treballs que ens porten avui a poder aprovar la llei de recursos contra la qualificació negativa dels títols o clàusules concretes en matèria de dret català que s'hagin d'inscriure en un registre de la propietat, mercantil o de béns mobles de Catalunya.

La importància d'aquesta llei està en relació directa amb el desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. En aquest sentit, cal recordar dos articles o dos preceptes de l'Estatut: per una part, l'article 147, que atribueix la competència exclusiva en matèria de recursos justament a aquells als quals es refereix el projecte de llei, i, per altra banda, l'article 110 del mateix Estatut, que estableix que en aquest àmbit la Generalitat de Catalunya té i exerceix la potestat legislativa, la reglamentària i la funció executiva. En el debat de totalitat del projecte de llei, l'honorable consellera ja va fer esment d'aquest fet i la importància que té per a la consolidació del dret privat de Catalunya.

La meua intervenció com a relatora de la llei se centra en tres aspectes: en els aspectes formals de la tramitació parlamentària de la ponència, en un comentari respecte de les esmenes presentades per part dels diferents grups parlamentaris i en els acords finalment assolits.

Pel que fa als aspectes formals, en aquest punt cal destacar el fet que no es va presentar cap esmena a la totalitat i, quant a les compareixences dels diferents operadors jurídics, especialment d'aquells més directament implicats en la matèria, cal assenyalar que les seves intervencions han estat molt presents al llarg dels treballs en ponència i també a l'hora de recollir les esmenes presentades incorporades al text de la llei. El nostre reconeixement i agraïment a tots els compareixents, alguns dels quals ens acompanyen avui aquí i hi estan presents, com el cas del senyor Comella; gràcies per la seva estada aquí amb nosaltres.

La ponència d'aquesta llei ha rebut un total de quaranta-set esmenes. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió en va presentar tretze; el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya en va presentar setze; el Grup Mixt, dotze esmenes, i el grup de l'Entesa, sis. Han estat retirades un total de deu esmenes, tretze han estat acceptades, dotze, transaccionades i dotze, rebutjades, de manera que només queden vives per al Ple del dia d'avui cinc esmenes del Grup Mixt i set esmenes del Grup del Partit Popular de Catalunya.

Aquestes dades jo crec que són importants i posen de manifest la coincidència, en molts casos, amb les esmenes presentades pels diferents grups parlamentaris, i també la voluntat de diàleg i d'entesa que s'ha produït en el si dels treballs en ponència. En aquest sentit, vull agrair aquesta voluntat a les il·lustres diputades nomenades en la ponència, la senyora Núria de Gispert, la senyora Montserrat Nebrera, i també als il·lustres diputats ponents, el senyor Salvador Milà, el senyor Miquel Àngel Estradé i el senyor Josep Domingo.

La ponència va ser nomenada el dia 29 de gener del 2009, s'ha reunit els dies 3 i 10 de març, reunions que han permès avançar amb l'objectiu de fer un text que fos, des del punt de vista jurídic, el més consensuat possible, i des del punt de vista tècnic, que fos rigorós i clar en els seus termes. Algunes esmenes tècniques tenen una important transcendència, ja que la seva finalitat és evitar la indefensió i atorgar seguretat jurídica.

Quines qüestions han estat objecte de debat en ponència? Doncs, seguint l'articulat de la llei, hem de fer referència, en primer lloc, a l'article 2, ja que hi constatem que estem davant un recurs de caràcter governatiu i s'estableix que aquest té caràcter preceptiu i previ a la vida judicial. En aquest punt, no s'ha acceptat l'esmena del Partit Popular de Catalunya, que pretenia que aquest fos un recurs potestatiu. Quant a l'apartat 2 del mateix precepte, referit a la composició de la comissió assessora de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, s'ha tingut cura de la qualificació professional dels membres de la comissió i de la seva possible ampliació als efectes de no haver de modificar la llei si així es produeix l'ampliació. En aquest punt, s'ha produït una coincidència de totes les esmenes presentades pels grups parlamentaris, i finalment s'ha pogut fer una transacció.

En l'article 3, regulador del procediment, on constata que per mitjà del procediment establert, el que es vol és, sobretot, evitar una indefensió del titular del dret subjectiu, ja que la delegació de la inscripció del títol previ podia significar o pot significar la denegació consegüent del títol presentat. En aquest punt també es va produir una coincidència de tots els grups parlamentaris, de manera que calia afegir la referència als títols presents i la necessitat de comunicar prèviament a la Direcció General de Drets i Entitats Jurídiques la impugnació de la resolució.

L'executivitat de les resolucions de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques també ha estat objecte d'esmenes per part de tots els grups parlamentaris. I així l'article 6 estableix que l'executivitat ha d'anar lligada al compliment de determinats requisits, i si no es procedeix per part del recurrents a una impugnació judicial aquesta notació prèvia es converteix, finalment, en un assentament definitiu, i es posa així de manifest l'executivitat de les resolucions.

Finalment, en l'article 7 es possibilita elevar consulta a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques respecte a actes o negocis relatius a dret català que siguin susceptibles d'inscripció en els registres ubicats a Catalunya. En aquest punt es determina que les consultes siguin vinculants, fet que permet assolir en aquesta ins-

tància administrativa una doctrina uniforme sobre les qualificacions del registradors relatives al dret català.

Finalment, no voldria acabar sense expressar el meu agraïment a la resta dels ponents pel seu treball i la seva col·laboració. I també vull agrair el suport del Departament de Justícia, concretament de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques –la directora de la direcció avui ens acompanya aquí, entre nosaltres–, i també l'Observatori de Dret Privat, la directora del qual també ha tingut a bé acompanyar-nos en aquest acte.

Finalment, vull agrair als altres membres que també han col·laborat en la ponència –que és el cas del lletrat, el senyor Francesc Pau– tota la tasca realitzada durant la tramitació parlamentària, agraïment que faig extensiu a l'assessor lingüístic, el senyor Joan Ramon Fibla, i a la gestora parlamentària, la senyora Elena Mora. Gràcies a l'esforç de totes i tots fem possible avui l'aprovació d'aquesta llei.

Moltes gràcies, senyor president, honorable consellera, senyors i senyores diputats.

El president

Passem al debat amb la defensa de les esmenes reservades. Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, ilustres invitados que nos honran con su presencia hoy aquí, en primer lugar, hacer una corrección: sí se presentó una enmienda a la totalidad, que fue por parte de nuestro grupo, y las razones que sustentaron la enmienda a la totalidad presentada, en parte, continúan vigentes. De ahí que nuestro voto no pueda ser favorable al dictamen, y ya anunciamos la abstención en la votación final.

¿Por qué nos abstenemos en esta votación? En primer lugar, porque el núcleo fundamental de nuestra oposición al proyecto de ley, tal como se presentó por parte de la *consellera*, sigue vigente. Recordamos que la razón fundamental era nuestra oposición a la redacción del artículo 1 y el complemento que se hacía de la misma en el artículo 3.4 del proyecto de ley.

Después entraré en este tema de la razón de nuestra abstención hoy, pero antes quiero decir que la participación de nuestro grupo parlamentario en el seno de la ponencia ha sido activa, entendemos, al igual que la de los otros grupos parlamentarios, y solamente puedo dar muestras de agradecimiento al resto de los compañeros que han formado la ponencia, al igual que a la actividad del letrado asesor y de los grupos de asesoramiento lingüístico.

Igualmente, también quiero poner de manifiesto la importancia y trascendencia que tuvieron las comparecencias en el desarrollo de la ley, en la medida en que ilustraban en gran medida nuestra tarea parlamentaria y, de hecho, modificaron en cierta manera algunos aspectos del contenido del proyecto de ley. En concreto, quiero resaltar que a raíz de la intervención en concreto

del decano del ilustre Colegio de Registradores, que nos honra con su presencia hoy aquí, el artículo 6, referente a la ejecutividad de la resoluciones, ha tenido y tiene una mejor redacción, más clara, que dota de mayor seguridad jurídica y que precisamente por ello, si bien había sido objeto de tres enmiendas por parte de nuestro grupo parlamentario, finalmente se llegó a un acuerdo transaccional en la redacción final; redacción final que a nosotros nos plantea un aspecto fundamental, que es el hecho de que haya una remisión a la anotación preventiva, de acuerdo con el contenido de la Ley hipotecaria.

En este sentido lamentamos que esta remisión genérica que se hace en este precepto no haya tenido cabida en una de las enmiendas que ha formulado nuestro grupo parlamentario, en concreto la undécima del dictamen final, en la que se hacía referencia a la necesidad de incorporar una disposición adicional en que se previera que para lo no previsto en esta ley será de aplicación supletoria la regulación de la Ley hipotecaria. Esta aplicación supletoria, nosotros entendíamos que dotaba de mayor seguridad jurídica al proyecto de ley y además lo conectaba con su cuerpo madre, que es la Ley hipotecaria. Evidentemente, no existiría un proyecto de ley –hoy se aprobará–, una ley de recursos contra la calificación negativa de los títulos o las cláusulas concretas en materia de derecho catalán que se hayan de inscribir en un registro de la propiedad mercantil o de bienes inmuebles de Cataluña, si no existiera una ley hipotecaria que regulara precisamente este tipo de inscripciones.

Por eso lamentamos que no haya sido admitida esta enmienda, y muchas veces un cierto celo proteccionista del derecho civil catalán..., mal entendido en este caso, porque creemos que realmente no invalida nada el hecho de la aplicación supletoria de una ley general hipotecaria, y más puesto que, según el orden normativo y el orden competencial que establece nuestra Constitución, en este caso la Ley hipotecaria siempre será de regulación estatal, hasta en tanto no se modifique la constitución. De ahí que entendíamos que era conveniente dotar de supletoriedad este precepto.

Un segundo apartado que nosotros hemos mantenido vigente como enmiendas ha sido la referencia al hecho de que en la solicitud de dictámenes pudieran, los colegios de abogados, también efectuar los dictámenes, tal como se prevé para el decanato autonómico del Colegio de Registradores de la Propiedad, e igualmente para el Colegio de Notarios. Entendíamos que sería conveniente que los colegios de abogados pudieran también solicitar este tipo de consultas. Finalmente, no se ha entendido así por los miembros de la comisión, en la votación final del dictamen, y entendemos que es un grave error, en la medida en que incluso en comparecencia por parte del representante del Colegio de Abogados no vio mal la posibilidad de ampliar, la posibilidad de consultas a la Dirección General de Derecho y Entidades Jurídicas. Si lo que se pretende precisamente es dotar de una cierta vinculación este tipo de consultas, no entendemos por qué se limita exclusivamente a notarios y registradores, cuando otro operador jurídico como el de los abogados también puede tener frecuentes dudas, puesto que interviene muy directamente en este tipo de procesos.

También consideramos y nos pareció conveniente en su momento que se aclarara..., se limitara o se excluyera la posibilidad de consultas por parte de los registradores, más cuando que estas pueden ser motivo de confusión, en lo que se excluyen de esta consulta las que son objeto de calificación, y puesto que entendíamos que por su carácter genérico los registradores tenían que elevar, a nuestro juicio, la consulta a su propio colegio y no efectuar consultas individualizadas, más cuando no son vinculantes, tal como se deduce –que no se dice, pero se deduce– del cuerpo del proyecto de ley.

Entraré ya en la razón madre, la razón fundamental que justifica nuestra abstención en este proyecto de ley. Nosotros hemos presentado dos enmiendas, la enmienda 1 y la enmienda 3, que hacen referencia fundamentalmente a un tema competencial. Que no vemos mal –y ya lo decimos así, claramente– que se produzca una única pieza en aquellos supuestos en los que exista un cierto conflicto de intereses y de derechos, el derecho foral y otros derechos, pero sí creemos que en aras de la seguridad jurídica la comunidad autónoma no tiene competencia para arrogarse esta decisión y que sería el seno de la Ley hipotecaria el cuerpo normativo adecuado para efectuar este tipo de atribución.

En concreto, el artículo 1 de la ley, en su redacción final –puesto que no ha sido objeto de las enmiendas que nosotros proponíamos–, dice exactamente que «les qualificacions impugnades o els recursos que es fonamentin, de manera exclusiva o juntament amb altres motius, en normes de dret català o en la seva infracció» serán materia de objeto de la ley.

Igualmente, esta redacción es completada en el artículo 3.4, que nosotros creemos que altera el contenido competencial que establece nuestra Constitución. Dice el punto 4 del artículo 3, que «si diversos interessats opten per interposar cadascun un recurs governatiu i almenys un es basa en normes del dret català o en llur infracció, la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques ha de substanciar tots els recursos, inclosos els que no al·leguin la infracció d'una norma del dret català, en una sola peça i els ha de resoldre acumuladament». Nos parece bien que sea una sola pieza y que incluso pudiera ser la Dirección General de Derecho la que resolviera acumuladamente esto, pero evidentemente nos preocupa, juntamente con otros motivos, el hecho de que se esté estableciendo en sede autonómica el conocimiento de conflictos relacionados con el derecho civil, con otros derechos civiles, forales o especiales, o el derecho común. Debemos tener en cuenta que el derecho común afecta a toda España y que existen derechos forales en Aragón, Navarra, Galicia... –ya es de todos conocido.

Por ello nos vemos obligados aquí a hacer una cita expresa de lo que dice en estos momentos en materia de conflictos el artículo 73 de la Ley orgánica del poder judicial, en la redacción dada por la Ley orgánica 19/2003. Dice –y entendemos que esta es la interpretación que debería haberse hecho en este caso–: «La sala de lo civil y penal del Tribunal Superior de Justicia conocerá, como sala de lo civil, del recurso de casación que establezca la ley contra resoluciones de órganos

jurisdiccionales del orden civil con sede en la comunidad autónoma, siempre que el recurso se funde en infracción de normas del derecho civil foral o especial propio de la comunidad y cuando el correspondiente estatuto de autonomía haya previsto esta atribución. Este criterio invasivo, es decir, el de atribuir al derecho civil catalán competencias de otros derechos civiles, se ratifica, como decimos, en el artículo 3.4.

Hay que recordar que el contenido del artículo 149.1.8 de nuestra Constitución, al reservar al Estado las normas para resolver los conflictos de leyes, implica en este caso que la competencia para entender el asunto –lo que los internacionalistas vienen a definir como «competencias interregionales»– sería en este caso del Estado y no de la comunidad autónoma. De ahí que reclamemos que debe ser una ley estatal la que determine este conflicto de normas.

Desgraciadamente, nos hemos malacostumbrado a introducir normas de conflicto en el ordenamiento jurídico catalán cuando afectan a otras comunidades autónomas o al derecho civil común, y creemos que esta es una vía adecuada. El artículo 149.1.8 de la Constitución española es claro, es nítido, y debemos recordar aquel viejo adagio o aquel viejo proverbio latino que decía *in claris non fit interpretatio*: no hacía falta interpretación, puesto que la claridad del artículo 149.1.8 es patente. Y de ahí que entendamos que la acumulación en una sola pieza y en una resolución por parte de la Dirección General de Derecho y Entidades Jurídicas es claramente inconstitucional, por invasión de competencia, a nuestro juicio.

Reclamaríamos e invitamos a la cámara y a los distintos grupos parlamentarios a establecer, aquellos que tienen potestad para hacerlo, que en una reforma de la Ley hipotecaria se pudiera introducir un precepto que diera cierta seguridad jurídica. Evidentemente, los supuestos a los que estamos haciendo referencia es evidente que son muy escasos. En el curso de los debates parlamentarios quedó claro que los recursos que son resueltos por la Dirección General de Entidades Jurídicas son pocos. Por suerte, eso da buena cuenta y prestigia a los registradores y a los notarios en Cataluña, es decir que tenemos unos buenos profesionales, pero aun siendo pocos el hecho de que en uno o en dos, se pueda introducir un cierto conflicto competencial, nos ha de alertar, y precisamente es lo que tratamos y queremos evitar.

De ahí que, a pesar de entender y defender que el cuerpo de la ley ha sido mejorado, es decir, el proyecto de ley, tal como sale, por ejemplo, en materia de publicidad, por ceñirme a un tema que no he tocado, o en otros, es mejorado en el curso de la ponencia con las aportaciones de los comparecientes en su día.

Pero no es lo suficientemente, a nuestro juicio, claro, sino que en todo caso puede ser –y digo puede ser– fuente de conflicto, y por eso justifica hoy que, si bien en su día rechazamos el proyecto de ley y presentamos una enmienda a la totalidad, hoy no votemos en contra del mismo, y solamente nos abstengamos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyories i públic, especialment a les persones que en el seu moment van participar en el tràmit d'elaboració d'aquest projecte de llei i que ens han ajudat a aclarir alguns dels dubtes que imaginem que finalment han arribat a bon port, també, des del seu punt de vista. Benvinguts i gràcies pel seu ajut.

El nostre grup parlamentari, com saben, va presentar també una esmena a la totalitat. Per tant, en són dues, les que es van presentar en aquest projecte de llei. Probablement compartim una part de la filosofia del plantejament de l'esmena a la totalitat, tot i que ja avançaré que el Grup Parlamentari Popular, en l'àmbit del dret civil, tindrà sempre un conflicte sentimental, perquè ha estat sempre defensor, i jo crec que hem donat provades mostres que així és, del desenvolupament, la completa, la conservació, el conreu del que pensem que és un dels trets identitaris més importants de la societat civil catalana, de la seva existència i de la seva història; però, al mateix temps, sabem i estem segurs que tothom participarà d'aquesta idea que el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya en la seva versió de l'any 2006 recull, que és la lleialtat institucional mútua entre les institucions centrals de l'Estat i el que significa, també com a Estat, la Generalitat de Catalunya i el seu desenvolupament institucional.

Per tant, ens trobem –ens hi trobem– més d'una vegada, i aquesta n'és una altra, en una situació complicada, perquè entenem que aquesta reforma d'una llei que ja existia des de l'any 2005 s'havia de produir, sobretot per raó de les reformes que s'havien produït en la legislació hipotecària estatal. Sabem que hi ha, en alguna part del seu articulat, una voluntat expressa, fins i tot, perquè es parla d'aquest procés dinàmic d'adaptació del dret civil en aquesta matèria i d'aquest recurs governatiu, en concret, en la legislació estatutària espanyola en matèria hipotecària; però, al mateix temps veiem –i aquesta és la raó del manteniment d'algunes de les nostres esmenes–, que hi ha una voluntat de defugir del que seria, com a mínim, un cos comú de dret que, d'alguna manera, garantiria un principi de què ara fa un moment ha parlat el diputat Domingo, que és el de la seguretat jurídica, que en última instància no detreu res de l'existència del nostre dret civil i del seu manteniment i del seu conreu.

Aquest projecte de llei desenvolupa un article de l'Estatut d'autonomia de Catalunya que el nostre grup parlamentari no té recorregut davant del Tribunal Constitucional. Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi planteja cap tipus de problema. És, a més, un projecte de llei que parla d'un recurs governatiu que ja existia en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, que ja existia per a aquest tipus de qualificacions. Probablement, el nostre grup també hauria demanat que, en comptes de parlar solament de les qualificacions negatives, en parlés de

totes, ja que el títol, com abans s'ha fet palès en la presentació per part del president del Parlament del projecte, és un títol infinit, que molt probablement ningú podrà acabar de dir mai complet, i que una part important de la tasca dels legisladors hauria de ser intentar afeblir o intentar reduir per tal que sigui més fàcil d'aplicar per part de les persones que l'hauran de tenir a les seves mans.

Però, en última instància, existia ja, existeix, s'ha adaptat, i també a nosaltres ens complau de comprovar que en el tràmit de la ponència s'ha perfeccionat el que havia sortit del Departament de Justícia..., que hi ha hagut, per part de tots els grups parlamentaris, bona mostra de quina era la seva voluntat que això arribés a bon port, i, en última instància, per tant, el nombre d'esmenes ha acabat reduït i les que ara presentem són les esmenes de mínims, aquelles que pensem que, des del punt de vista de la filosofia del Grup Parlamentari Popular, era impossible de no mantenir.

Aplaudir, com hem dit, aquesta remissió dinàmica, que hi ha hagut alguna de les persones dels col·lectius que han participat en el tràmit d'elaboració d'aquest projecte que no hi estaven d'acord. Pensaven que era millor, per defensar o per conservar el dret propi de Catalunya, l'existència d'un procediment estàtic. És a dir, del manteniment del que era el conjunt de la legislació autonòmica en aquesta matèria, amb independència del que passi més enllà; però creia que, des del punt de vista de la pròpia dinàmica, pels aplicadors jurídics, per la seva pròpia seguretat jurídica, és molt més interessant, i aplaudim, per tant, aquest manteniment que es fa en l'exposició de motius del procés dinàmic en relació entre la legislació estatutària i la legislació autonòmica en aquesta matèria.

Però parlem de les esmenes concretes que necessàriament hem de mantenir. Una d'elles va estar referida en el moment del plantejament del debat de totalitat: aquella que fa referència al caràcter dispositiu o preceptiu d'aquest recurs governatiu.

Per al projecte de llei és interessant, i suposa una manera de mantenir la doctrina pròpia del dret civil català en aquesta matèria, el fet que sigui preceptiu. I no entenem per què. No entenem per què l'autonomia de la voluntat que forma part del dret privat en la seva essència no es pot mantenir, deixant que les parts decideixin si van directament a la via judicial o no. Què li passa a la via judicial? No ens agrada la via judicial? Per què? Perquè el poder judicial és únic per a tot l'Estat? El poder judicial, en última instància, tindrà l'última paraula. I, per tant, és molt probable que algunes persones decideixin evitar tràmits, anar directament. Per què hem de fer més «farragós» el procediment? Per què hem d'evitar que la llibertat continuï essent l'element central d'una legislació que s'ha caracteritzat sempre per l'autonomia de la voluntat? Malgrat que és, aquesta part, la part del dret registral, probablement, la menys lliure de totes les parts del dret privat.

Aquesta esmena, per tant, l'hem de mantenir, perquè entenem que no hi ha fonament substantiu per al seu manteniment..., per al canvi. No existeix fonament substantiu. El principi *pro libertate* era el fonament de

la nostra esmena a la totalitat, i el principi *pro libertate*, que és un principi constitucional i estatutari, és la raó de ser del manteniment d'aquesta esmena en aquest tràmit actual.

I, a més, una altra a la qual ha fet referència també el diputat Domingo, que es refereix a l'eventualitat que els recursos acumulats, que siguin plantejats en raó de dret català i altres, qualsevol altre tipus de recurs que sigui plantejat en raó d'altre dret foral o de dret comú, es plantegin davant de la Direcció General de Dret.

Des de la nostra perspectiva –i aquesta va ser una altra de les esmenes que vam plantejar–, això hauria de ser conduït a la Direcció General dels Registres i del Notariat, per una mera raó d'evitar el conflicte posterior. És a dir, aquesta és una raó de tipus pràctic: hem d'evitar que l'òrgan sectorial decideixi sobre qüestions que després poden ser impugnades en àmbits..., no superiors, simplement diferents.

Una esmena d'addició que creiem que, a més..., i recomano especialment i de manera molt cordial que aquesta esmena es tingui en compte fins i tot en aquest últim extrem. Una esmena d'addició que nosaltres..., probablement, l'addició no era la més adequada, vam dir «de modificació», que és la possibilitat que el mateix registrador rectifiqui, s'autoesmeni, per raó de les alegacions que hagin plantejat les parts en el recurs. És possible que el registrador entengui que en un moment determinat, després de les alegacions produïdes, aquesta qualificació inicial no és la més adequada. Per què, per tant, no se li pot donar el tràmit, la potestat, la legitimitat d'autoesmenar-se en aquell moment, i donar, per tant, tràmit, a partir d'aleshores, a les parts perquè diguin el que pensin o estimin convenient?

Aquest nou apartat 6, que nosaltres plantegem en l'article número 3, és, des de la nostra perspectiva, una manera d'agilitar el procediment i no té cap tipus de caràcter ideològic: és una esmena que, si hagués estat acceptada per tots els grups parlamentaris, hauria estat tècnica; és una esmena que permet, ja que se li dona aquesta entitat a la Direcció General de Dret, que el registrador hi tingui una participació més eficient i, en última instància, més eficaç.

Hi ha millores d'alguns dels articles, que pensem que s'haurien de mantenir; no són, en qualsevol cas, essencials. I n'hi ha una última, referida a la vinculatorietat que el projecte de llei estableix respecte dels dictàmens emesos per la Direcció General de Dret en el cas que hi hagi consultes per part dels aplicadors, en concret, del Col·legi de Notaris i el Deganat Autònom dels Registradors de Catalunya.

Des de la nostra perspectiva, no té sentit l'existència o la justificació que se li vol donar de l'existència d'un cos doctrinal a nivell governatiu en aquesta Direcció General de Dret, entre altres coses perquè aquest recurs és justament preceptiu o no preceptiu; és a dir, obligatori o no obligatori com a via prèvia, és anterior, és la via prèvia al recurs judicial. Per tant, que serà la via judicial la que acabi decidint quina és aquesta interpretació que s'ha de donar a les eventuais consultes.

El cas, a més, que els registradors s'hagin de sentir vinculats, tots ells, no solament aquell que tingui la bona fortuna que la seva consulta arribi al col·legi, arribi al Deganat de Registradors i arribi, finalment, a la Direcció General de Dret, i la consulta sigui efectivament realitzada. És a dir, la diferència entre que el notari o registrador concret aconsegueixi que aquesta consulta s'evacui i es respongui, i el que no tingui aquesta fortuna, és, des del nostre punt de vista, si més no, discriminatori.

I, per tant, el fet d'entendre com a vinculants... Home, probablement ens hauríem de pensar si no hauria de ser més aviat, o abans, exigible que quan ens emeten un informe a l'Agència Tributària i després ens diuen que no és vinculant respecte d'una inspecció que eventualment se'ns pugui fer, aquesta sí que ens toca molt directament, probablement aquesta hauria de ser vinculant. I, en canvi, d'aquestes –d'aquestes– que tenen sentit als efectes d'interpretar en aquesta possibilitat que es doni dictamen, entenem que la vinculatorietat no té excessiu sentit.

En última instància, per tant, les esmenes que hem plantejat són de tres tipus: algunes són de caràcter tècnic; altres són, probablement, opinables, però des del nostre punt de vista no tenen justificació en el projecte de llei, i d'altres són de contingut de filosofia general. Aquestes últimes, les de filosofia general, tenen a veure amb això..., amb aquest conflicte sentimental de què els parlava al començament. Hem estat sempre curiosos amb la defensa, amb la conservació, amb el manteniment, fins i tot, amb l'exaltació del que significa el dret civil de Catalunya. Del dret civil a Catalunya s'ha passat a parlar del dret privat a Catalunya. En el dret privat de Catalunya sabem que hi caben moltes més coses. Però el que no ens agradaria és que al final d'aquest camí el que hi hagués fos una posició d'esquena al conjunt del que ha significat a tot Europa el *ius commune*. Sabem que la nostra recepció del dret ha estat diferent de la resta d'Espanya, ho sabem perfectament. Sabem que la tradició romanista a casa nostra ha tingut una especial rellevància. Però això no nega l'existència, a tot Europa, d'allò que anomenem el «tronc comú de tot el dret», d'allà on surten tots els drets privats, d'allà on surten fins i tot els drets que no són privats, els anomenats «drets públics», i no ens agradaria que al final d'aquest camí ens hi trobéssim d'esquena, a la resta d'Espanya; fins i tot, d'esquena a la resta dels drets civils que hi ha en el conjunt del territori, més enllà del que ens és comú.

Per aquesta raó hem mantingut aquestes esmenes, i per aquesta raó hem demanat, com ja en té coneixement la Mesa, la votació separada de cadascun dels articles d'aquest projecte de llei.

Ens agradaria, sobretot en allò que fa referència en aquesta esmena tècnica, que es tingués en compte fins a l'últim moment. Ja sé que aquest últim moment és més ritual que real, però apellem a la realitat possible de la virtualitat, i demanàriem que aquesta esmena tècnica es tingués en compte. Perquè estic segura, estem segurs en el nostre grup parlamentari, que, d'aquí poc temps els mateixos aplicadors jurídics se'n faran ressò i estaran demanant-ho, i, per evitar eventuais modificacions de

lleis, com ja ha passat amb d'altres, estaria bé —estaria molt bé— que s'acceptés en aquest moment.

De la resta, podem entendre que el posicionament és diferent, però entendran, també, ses senyories, que nosaltres el mantinguem fins al final.

Gràcies, honorable consellera, senyories, senyor president.

El president

Per fixar posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, saludar, també, les persones que, en nom de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques, són avui aquí i al degà Antoni Cumella, agrair-los la seva presència.

El projecte de llei que avui debatem regula el procediment que s'ha de seguir quan es presenta un recurs contra la qualificació negativa del registrador de la propietat, mercantil o de béns mobles sobre un títol o clàusula concreta en matèria de dret català. Aquest era pràcticament el títol de l'actual llei, de la que encara avui és vigent. El títol de la que avui amb tota seguretat s'aprovarà és molt més llarg. Jo, és potser l'únic punt que tinc de discrepància, perquè penso que hauríem de preocupar-nos en primer lloc que les lleis fossin entenedores, si és possible curtes, simples, senzilles, que tothom les pogués entendre, però sobretot que el títol fos entenedor. I aquest és l'únic punt que jo he criticat d'aquest projecte de llei.

En el debat a la totalitat del projecte de llei ja varem explicar, pràcticament tots els grups, els seus antecedents, així com les normes legislatives que han estat modificades després de l'aprovació de la nostra primera llei sobre el mateix i que va ser aprovada el 2005. Aquella llei va ser elaborada en ponència conjunta i aprovada per unanimitat d'aquest Parlament... —bé, per unanimitat no, perquè, a més, després de sentir els grups del Partit Popular i del Grup Mixt, doncs, probablement hi haurà alguna abstenció—; es desenvolupaven els articles 9.2 i 20.1 de l'Estatut d'autonomia del 79, que atorgava competència a la Generalitat, encara que per la via d'estendre-la als òrgans jurisdiccionals.

Per tant, els seus antecedents legislatius van ser l'Estatut del 79 i la disposició addicional setena de la Llei orgànica del poder judicial del 85. Aquesta disposició ha estat modificada recentment, l'any 2003, i a més a més molts d'aquests antecedents han estat modificats per diferents lleis dels anys 2001, 2002, 2003 i, recentment, 2004.

Va ser a partir d'aquestes reformes que el Parlament català elaborà el projecte que avui és llei vigent i que ja vam dir en el seu moment que era una llei de mínims i que d'alguna manera aquella llei servia per als casos

concrets que es presentaven, però requeriria en el seu futur una modificació i una actualització. De fet, la Llei hipotecària ha tornat a modificar-se canviant de nou el règim general del recurs, cosa que ha plantejat diversos dubtes als operadors jurídics i que ha donat lloc a la reforma de la llei vigent.

El projecte que avui es debat determina en primer lloc amb més precisió la competència funcional de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques. Estableix que el recurs no és potestatiu, sinó previ a la via judicial. Des del nostre punt de vista això és molt important perquè permetrà obtenir una doctrina uniforme sobre l'aplicació del dret civil, sempre sotmesa al que puguin establir en el futur els tribunals si es recorre aquesta resolució. Estableix que correspon a la direcció general resoldre els dubtes que es puguin plantejar amb relació a la llei.

Determina que la remissió a la Llei hipotecària és genèrica, oberta i de caràcter dinàmic. Des del meu punt de vista inclús hi han massa referències a la Llei hipotecària, en contra del que han dit el Grup Mixt i el Partit Popular, però està bé, no, tampoc en faig problema; penso que en alguns casos és bona aquesta remissió. Hauria preferit, al contrari del senyor Domingo, que m'està mirant, que aquestes remissions fossin les mínimes, però està bé.

Fixa el procediment a seguir, i esvaeix els dubtes relatius a la força executiva de les resolucions, així com la legitimació dels notaris i registradors per recórrer les resolucions de la direcció general.

Les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió han estat en la seva majoria acceptades o transaccionades. Les millores en el projecte de llei han estat importants, tant en la fase de ponència com com a conseqüència de les compareixences que van haver-hi davant la Comissió de Justícia.

En aquest sentit vull agrair especialment als col·legis professionals de notaris i de registradors l'esforç que han fet per millorar el projecte de llei i sobretot la seva coincidència en les reformes dutes a terme.

El projecte de llei que avui amb tota probabilitat s'aprovarà es desenvolupa també com a conseqüència del contingut del nou Estatut d'autonomia, on, en el seu article 147.2, s'atribueix la competència exclusiva a la Generalitat per regular el règim d'aquests recursos. És a dir, en l'àmbit de les seves competències, les normes de la Generalitat tenen el mateix rang que les normes estatals. Això a vegades em dóna la impressió que no és el que pensen o el que accepten altres grups que avui no volen donar suport a aquest projecte de llei. I ho vull repetir: en l'àmbit de les seves competències les normes de la Generalitat tenen el mateix rang que les normes estatals.

Vull acabar agraïnt al lletrat i al gestor parlamentari la seva feina; als diferents grups parlamentaris, les esmenes presentades i les esmenes acceptades.

I, sense més a afegir, dir que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió donarà suport a aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera.

El president

La senyora Agnès Pardell, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats, en primer lloc, m'agradaria destacar, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la importància d'avançar en la reforma del nostre dret civil català i en la necessitat i la voluntat de dur a terme el desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

En aquest punt justament voldria focalitzar l'atenció en el fet que aquesta llei permetrà a la Generalitat de Catalunya dur a terme l'assumpció competencial prevista en l'article 147 de l'Estatut d'autonomia i fer-ho en els termes d'exclusivitat que estableix l'article 110 de l'Estatut, preservant i potenciant d'aquesta manera el dret privat català.

La llei que avui es presenta per a la seva aprovació és una llei oportuna que introdueix una major precisió justament en les regles d'atribució de la competència a la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques i que encaixa en el nou marc estatutari.

El nostre grup parlamentari té present aquesta finalitat i a l'hora de fixar el posicionament considera que cal tenir en compte aquestes regles o aquests preceptes de l'Estatut i alhora també incorporar l'experiència derivada de l'aplicació pràctica de la Llei 4/2005, de 8 d'abril.

El nostre grup parlamentari, com no hi ha dubte, votarà a favor del dictamen del projecte de llei i en contra de les esmenes que es mantenen vives per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Mixt, pels motius que passo tot seguit a exposar.

La primera de les qüestions que el nostre grup es planteja és la necessitat de la llei; considerem que aquesta és una llei necessària, ja que la reforma de l'any 2005, en la qual no m'estendré, de la Llei hipotecària, referent al recurs governatiu, va plantejar dubtes als operadors jurídics sobre si la modificació afectava o no la llei catalana que s'acabava d'aprovar, la Llei 4/2005, i si la referència, la remissió que aquesta llei feia a la Llei hipotecària tenia caràcter estàtic o dinàmic, elements aquests que han estat també introduïts per les diputades que m'han precedit en la paraula.

En definitiva, al nostre entendre, i sense necessitat, crec, d'aprofundir en aquests termes, considerem que estem davant d'un projecte de llei convenient, que permetrà justament superar aquesta situació, aquests dubtes, i d'una llei que introdueix millores tècniques i dóna compliment al marc estatutari.

Una de les novetats més importants, al nostre entendre, és que el recurs governatiu que regula la llei es configuri necessàriament com un recurs previ a la via judicial. Això permetrà obtenir, com ja s'ha dit abans

també per part d'alguns diputats i diputades, una doctrina uniforme que nosaltres considerem molt convenient en la fase actual de desenvolupament del dret civil català. Entenem que aquest fet no limita en absolut el principi d'autonomia de les parts; el que fa fonamentalment és introduir elements d'agilitat i de seguretat jurídica. I això entenem que és bo i és un element a valorar positivament.

La segona de les qüestions que presenta interès és la del procediment per a resoldre problemes de coordinació entre la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques i la Direcció General de Registres i del Notariat per tal de determinar quin és l'òrgan competent en cas que hi hagi diversos recurrents –i això també s'ha posat de manifest per part del diputat senyor Domingo–, quin és l'òrgan competent en cas que hi hagi diversos recurrents –és evident– i un fonament el recurs en una norma de dret català i un altre no. Aquesta llei el que fa és, justament, permetre que hi hagi un principi d'unitat del recurs, i s'atribueix la competència a la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques.

La tercera. La tercera de les qüestions és referida, que també s'ha posat de manifest, a l'executivitat de les resolucions de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques. Entenem que aquesta no es suspèn per la interposició d'una impugnació davant els òrgans jurisdiccionals competents; fins que no s'acrediti la fermesa de la resolució, el registrador el que pot és practicar una anotació preventiva per després poder fer l'assentament definitiu una vegada ja hi hagi una resolució definitiva. Aquestes previsions legislatives al nostre entendre han de permetre, totes elles, i en el seu conjunt, obtenir una doctrina uniforme sobre les qualificacions registrals relatives al dret català. A la pràctica, en cas d'una impugnació judicial subsegüent, és evident, eh?, que el jutge podrà ja comptar amb una resolució fonamentada al respecte.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi considera que un altre dels aspectes importants de la llei és el que fa referència a la força vinculant de les consultes. I cal en tenir en compte l'esquema del recurs plantejat. Per una part la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques el que fa és assimilar-se, com no pot ser d'una altra manera, a la Direcció General de Registres i del Notariat; sobretot s'assimila perquè hem de tenir en compte que la reforma aquesta s'ha de situar en el context de l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya, i per tant tot cal que tingui en compte tota la regulació feta en l'article 147 de l'Estatut i en l'article 110, perquè, si no, quin sentit tindria tot plegat? Quin sentit tindria que –nosaltres...– en l'Estatut d'autonomia de Catalunya es fes aquesta referència tan expressa –tan expressa– a aquest tipus de recursos i –en l'article 10 s'estableix que..., quan es parla de matèries exclusives, de competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya– la Generalitat no pugui exercir totes les funcions, la funció legislativa? Per tant, i com abans s'assenyalava per part de la senyora Núria de Gispert, el que fem és plantejar una equiparació en el rang normatiu.

El nostre grup parlamentari, dit això, valora de forma molt positiva la nova regulació del règim de recursos

contra les qualificacions negatives dels registradors pels motius exposats, i sobretot perquè posa de manifest, u, aquest nou marc estatutari i, dos, per la major seguretat jurídica que es deriva del nou procediment establert.

Pel que fa a les esmenes dels grups parlamentaris de l'oposició que es mantenen vives en aquest Ple, hem d'expressar el nostre posicionament i vot en contra d'aquestes, atès que justament les raons que ens porten a fer una valoració positiva de tota la reforma que introdueix aquesta llei són les raons que ens impedeixen votar a favor de les esmenes que han mantingut vives, entre altres motius perquè, després del tràmit de la ponència, veiem i constatem una vegada més en aquest Ple que el que es qüestiona aquí és justament que hi hagi i que es tingui per part de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques una competència que sigui equivalent a la competència que pot tenir en aquesta matèria la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques. Per tant, motius rere motius de caràcter competencial que en cap cas el nostre grup polític parlamentari pot compartir.

Concretament, quant a les esmenes 31 a l'article 2, «Definició del recurs governatiu», es manté viva l'esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular, com han pogut constatar, que insisteix en la necessitat que el recurs previ tingui caràcter potestatiu. Nosaltres li hem de dir, una vegada més, que som partidaris que el recurs tingui caràcter imperatiu i, per tant, ja es va constatar en els treballs de ponència, que en aquest punt no ens posaríem d'acord.

Pel que fa a les esmenes relatives a l'article 3, apartat 4 del Grup Mixt i del Grup del Partit Popular de Catalunya, el nostre grup parlamentari es ratifica en els arguments exposats, tant en el moment en què ja es va presentar el projecte, com al llarg de la ponència, que se sintetitza en la necessitat que els recursos han de substanciar-se en una sola peça, i resoldre'ls acumuladament per part de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques.

Quant a l'article 7, referit a les consultes també a la Direcció General, el nostre grup parlamentari no pot votar a favor de les esmenes 31, 33 i 36, atès que plantegen la no realització de la consulta o que aquesta no tingui caràcter vinculant, quan nosaltres, justament, aquest és un fet que valorem de forma molt positiva i entenem que pot contribuir a agilitar el tràmit i els possibles recursos, i atorga una major seguretat jurídica.

En definitiva, el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà a favor del dictamen, votarà en contra de les esmenes dels grups que les han presentat, en entendre que aquesta llei és una llei que desplega l'Estatut d'autonomia de Catalunya, és una llei que conté un instrument jurídic valuós per a la millor aplicació del dret civil català i per a la major col·laboració i evitació dels conflictes entre notaris i registradors que, sens dubte, es traduirà en una reducció de litigis, en un millor servei a la ciutadania i en una major seguretat jurídica.

Res més, gràcies president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Per fixar posició també, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim diputat Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, senyor president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, el nostre grup vol començar destacant, de forma clara i rotunda, que l'aprovació d'aquesta llei que avui sotmetem a debat, doncs, és una demostració més de la voluntat inequívoca de l'actual Govern, i jo diria que de la societat catalana en el seu conjunt, d'exercir, de forma exhaustiva i sense complexos ni reticències de cap mena, totes aquelles competències que ens atorguen no només els textos legals, sinó també la convicció que tenim capacitat per autogovernar-nos plenament.

Per tant, estem convençuts que la majoria d'operadors jurídics afectats –m'estic referint, per exemple, als registradors o als notaris– volen que s'aprovi una llei d'aquestes característiques. Estem convençuts, també, que la societat catalana ho vol en la seva immensa majoria, i, a més a més, doncs, hem pogut constatar reiteradament que, com a societat, com a nació, som capaços perfectament d'exercir aquestes competències i de fer-ho de forma eficaç i de forma satisfactòria. Per tant, no entenem les reticències dels dos grups de l'oposició que s'hi han manifestat en contra, i, en tot cas, aquestes reticències les atribuïm a posicionaments de caire ideològic, però que no estan en sintonia, ho repeteixo, amb l'opinió i el sentiment majoritari de la societat catalana.

Jo també vaig formar part de la ponència que va debatre i aprovar la Llei 4/2005, de 8 d'abril, i en aquell moment em sembla que tots els ponents érem conscients, d'una banda, de la provisionalitat d'aquella llei que aprovàvem, alhora que també érem conscients de la seva necessitat urgent, és a dir que calia actuar i que s'havia de fer d'acord amb les possibilitats, els instruments i les circumstàncies del moment; però també sabíem que en un termini raonable hauríem de procedir a la seva reforma i a la seva ampliació.

Evidentment, d'aleshores ençà, doncs, s'ha produït tot una sèrie de fets que han fet necessària la reforma, és a dir, han fet necessari plantejar un text com el que actualment avui sotmetem a votació. Per una banda, hi ha hagut l'aprovació de l'Estatut d'autonomia, que en el seu article 147 estableix molt clarament les competències exclusives en matèria de recursos contra les qualificacions negatives dels registradors; i l'article 110, tal com s'ha referit abans la diputada que m'ha precedit, determina també clarament que en l'àmbit de les competències exclusives hem d'exercir la potestat legislativa, la reglamentària i l'executiva, i ho podem fer. Hi ha hagut també la modificació de la Llei hipotecària de l'Estat, que ha introduït un seguit de modificacions, que podien afectar el recurs governatiu i que, per tant, havien introduït dubtes o havien introduït confusió sobre aquesta qüestió. Però, és clar, tal com deïem el 2005, no ens calia en aquell moment actuar davant del fet que el

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya hagués declinat conèixer els recursos governatius, i calia, diríem, anar fonamentant l'autogovern en aquest àmbit i aprofitar les competències que teníem en aquell moment.

Sobre la llei actual, jo voldria destacar com a fets més importants i remarcables el fet que el recurs que s'estableix sigui obligatori i que, per tant, qualsevol persona que vulgui accedir a la via jurisdiccional l'haurà d'utilitzar amb caràcter previ. I el fet també que aquest recurs, des del moment que és publicat, o millor dit, la seva resolució és publicada al *Diari Oficial de la Generalitat*, permet consolidar una doctrina uniforme que ajudi, diríem, a donar gruix al nostre cos jurídic.

Per altra banda, a l'article segon s'especifica ben clarament que la legitimació, d'acord amb el que estableix la Llei hipotecària a la qual es fa una remissió genèrica, correspon a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques de forma, diríem, anàloga a les competències que té la Direcció General de Registres i del Notariat. Per tant, aquí també, en aquest article segon i tercer, la llei ja deixa molt clara la voluntat de dotar i d'atribuir a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques totes les competències que, per una banda, ens atorga l'Estatut d'autonomia, però també que permetin, a aquesta Direcció General, d'homologar-se amb la Direcció General de Registres i del Notariat, amb la qual cosa, doncs, aquesta direcció general adquireix, diríem, tota la seva..., o en aquest àmbit pot actuar amb tota la seva plenitud.

També és important, doncs, que s'estableixi –i això es fa en l'apartat tercer, de l'article tercer– que en el cas que el registrador arribi a la conclusió que el recurs que s'ha presentat, malgrat anar dirigit a la Direcció General de Notariats sigui d'incumbència de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, pugui formar expedient i enviar-lo a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques que, al seu torn, ho haurà de comunicar al Ministeri de Justícia.

I també ens sembla molt important que es puguin acumular en una sola peça els diferents recursos si algun d'ells, almenys un d'ells, es basa en normes de dret català, perquè això proporcionarà eficàcia i coherència al recurs.

Per altra banda, a l'article 4 s'estableix de forma molt clara que les resolucions, tant si tenen un caràcter exprés com si tenen un caràcter presumpte de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, poden ser recorregudes davant de l'òrgan jurisdiccional civil competent, doncs això a la llei també es concreta bé. I a l'article sisè també s'expressa, doncs, d'una forma molt taxativa, que «si la resolució de la Direcció General de Dret és estimatòria, el registrador ha de practicar la inscripció de forma obligatòria en els termes que resulten de la mateixa resolució encara que no s'hi ordeni de manera expressa», tot i que, evidentment, els interessats després hauran d'aportar el document de què es tracti.

I, per últim, l'article setè, doncs, com que fa referència a les consultes que poden efectuar els registradors i els notaris, estableix que «aquestes consultes tindran un caràcter vinculant». I nosaltres entenem que això

és enormement positiu, perquè si la Direcció General de Notariats té aquestes atribucions, per què no les pot tenir la nostra direcció general, que està perfectament capacitada per assumir aquesta feina i aquesta tasca. Repeteixo, el que s'estableix en aquest article és una assumpció sense complexos ni reticències de cap mena, de totes les atribucions que ens permet l'Estatut d'autonomia.

Per tant, nosaltres entenem que s'ha fet una bona feina per part del Govern, evidentment s'han recollit les opinions i els suggeriments dels registradors i dels notaris, que són els que treballen dia a dia en aquestes qüestions, per tant, aquí les seves recomanacions de caràcter tècnic han estat molt importants, ens trobem, de fet, amb una llei, en aquest sentit, molt tècnica. I a la ponència, doncs, s'han acabat de polir algunes qüestions, i, malgrat algunes intervencions que hem sentit abans, en el sentit que no estaven d'acord amb alguns aspectes substancials de la llei alguns grups de l'oposició, jo diria que la convicció i el sentiment general és que aquesta reforma de la Llei del 2005 serà útil, serà eficaç i, a més a més, donarà molta més seguretat jurídica als nostres operadors.

Per tant, com no podia ser d'una altra manera, votarem a favor de la llei i rebutjarem les esmenes que s'hi han presentat.

Senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustríssim diputat. Per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, amics que ens acompanyen. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa m'ha encomanat la missió d'intentar explicar la importància d'aquesta llei, certament els juristes que ens dediquem a legislar, a vegades no encertem –ho deia la senyora Núria de Gispert– a saber explicar el que fem d'una forma entenedora. Aquesta llei és important, em preguntaven? Explica'ns-ho.

Jo crec que aquesta llei en podríem dir –amb paraules que els ciutadans entenguin– que aquesta és una llei per fer que el dret català sigui viu, que el dret català sigui útil als ciutadans, s'apliqui de forma igual a tothom, s'apliqui amb seguretat jurídica i sobretot ajudi que les relacions, el tràfic jurídic entre les persones, entre els particulars i en allò que intervé l'Administració doni seguretat i sigui àgil. Una mica és això: donar vida al nostre dret.

I aquest Parlament i aquest país legisla, i legisla molt i legisla majoritàriament –ho hem de dir així– bé. Si no ho diem nosaltres, qui ho dirà, oi? Creiem que legislem bé i pensant en els nostres ciutadans. Però el punt en què es posa de manifest si aquest dret és útil als ciutadans, i no queda simplement en un document publicat al butlletí, és el moment en què s'aplica, i un dels

àmbits en què queda reflectida aquesta aplicació del dret és l'àmbit registral, no només el del Registre de la Propietat, no només el de les relacions patrimonials clàssiques, allò que només afectava els propietaris, aquells que tenien béns immobles, no, avui dia afecta el consum, i el consum afecta milions de ciutadans, afecta tothom: béns mobles, béns immobles, afecta el tràfic jurídic patrimonial, afecta també les famílies en aspectes successoris, en aspectes de tutela, etcètera. Afecta, fins i tot, també, el dret urbanístic i el dret ambiental, que tenen reflex en el registre de la propietat. Per tant, ni parlem sols de dret privat, ni parlem sols d'aspectes que incumbeixin una minoria del país: és el dret que s'aplica a tothom. I en un moment o altre aquest dret es veu registrat: registre de la propietat, registre mercantil, registre societari, registre de béns mobles, etcètera.

En tots aquests aspectes cal, doncs, que hi hagi un mecanisme àgil, un mecanisme transparent, un mecanisme segur de garantir que el dret s'aplica d'una forma homogènia. Per això aquesta llei, aquesta és la finalitat: fer possible això. I que tinguem la capacitat d'unificar criteris quan es produeixi una discrepància, una discordança en els diferents operadors jurídics que hi intervenen, que en últim extrem passen per les mans d'un funcionari qualificat, que és el registrador de la propietat, després d'haver passat per un advocat i després d'haver passat, o no, perquè no tots els documents ara passen pel notari... Doncs, quan es produeix una discrepància, què passa? El que pretén aquesta llei és que en tot allò que s'apliqui dret català directament o indirectament –perquè, en definitiva, el nostre sistema jurídic és omnicomprensiu– pugui haver-hi una instància supervisora, primer, en via administrativa, de la mateixa Generalitat de Catalunya, que pugui resoldre aquests temes i que pugui unificar els criteris d'aplicació.

Vull dir aquí..., i amb això potser hauríem acabat, però crec que val la pena comentar un parell d'aspectes més. Primer, l'arquitectura no està completa –no ho ha dit ningú, m'ha estranyat que no hagi sortit aquest tema–, l'arquitectura no està completa, perquè sabem que després del tràmit administratiu..., i vull dir aquí que en un dret que neix, un dret encara jove, un dret com el que estem aplicant i desenvolupant, és bo que la mateixa Administració de la Generalitat es doti d'un mecanisme, com és la Direcció General d'Entitats Jurídiques i de Dret o l'organisme que el substitueixi, que ajudi a polir-lo i a interpretar-lo, però és cert que al final hi ha d'haver una possibilitat d'instància judicial.

En aquest sentit, també vull dir un aspecte que no s'ha comentat aquí respecte al caràcter optatiu o no d'aquest recurs. Nosaltres creiem que és bo que hi hagi aquesta via administrativa; entre altres coses, perquè és molt més àgil. En el cas de Catalunya –això aquí no s'ha dit–, és una direcció general que resol els recursos en termini; si han d'anar a Madrid, són mesos i mesos, i normalment tots incideixen en silenci. I a més és més econòmic. Primer aspecte.

Segons aspecte. Deia: «Cal completar aquesta arquitectura.» És a dir, cal dotar Catalunya d'un instrument d'unificació de doctrina en via jurisdiccional –és a dir, els jutjats– que permeti realment fer aquesta tasca d'in-

terpretació i d'unificació. I aquí realment escapa de les nostres competències, però no pas de les capacitats que ens declara l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de la necessària reforma de la Llei orgànica del poder judicial. La Llei 4/2005, que avui deroguem, en la seva exposició de motius parlava de la conveniència que a Catalunya ens dotem d'un òrgan judicial al qual directament –suggeria una sala, la sala civil del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya–, després de la resolució de la direcció general, els qui no hi estiguessin d'acord directament poguessin anar aquí i, per tant, traguéssim una única resolució interpretadora a la màxima instància, sense perjudici d'altres possibles recursos de cassació, que sempre hi serien per unificació de doctrina, en el cas d'aquests conflictes als quals es referien respecte a altres drets de l'Estat. Ara no passa així; ara passa que ha d'anar al jutjat de primera instància del partit judicial, que s'haurà d'anar després amb una apel·lació a l'audiència provincial, tenim quatre audiències provincials, i sols aquells que siguin tan agosarats o tinguin tants diners i tan poca feina per fer un recurs d'unificació de doctrina aniran al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, eh? Un embolic.

Creiem que hem d'esperar el temps raonable, però no massa, que el Govern de l'Estat o el legislador estatal es decideixi d'una vegada per totes a fer la reforma de la llei orgànica, i, si no, jo mantinc aquí el compromís, almenys pel que afecta aquesta grup parlamentari, d'atendre una de les peticions que va fer un dels compareixents, en el sentit de dir: potser seria bo que féssim una iniciativa d'una proposició de llei, a tramitar davant de les Corts Generals, en el sentit que es modifiqui la llei orgànica almenys en aquest sentit. Creiem que ara no és el moment, s'haurà de fer en el seu moment, però seria bo que ho féssim així i que completéssim aquesta arquitectura. Per tant, aquest aspecte és positiu.

Respecte a les esmenes, m'he sentit particularment apel·lat per l'argumentari de la diputada que ha parlat en nom del Grup del Partit Popular, la senyora Nebrera, sobre aquest famós article 3, apartat 6, que ella ens proposa, que en diu una esmena tècnica. Com que m'he sentit apel·lat tècnicament, jo intentaré donar-li també una resposta tècnica, perquè crec que els seus dubtes i les seves preocupacions estan resolts ja a la llei. És a dir, el Grup Popular diu: «Escolta, rectificar és d'humans. El registrador pot, després d'haver escoltat els arguments de les parts, dir: "Saps què? Teniu raó. Ho arreglem."» És que jo crec que això ja és possible, i li diré per què.

Primer, ens hem de remetre a la Llei hipotecària. Aquí s'ha dit molt que ens hi havíem de remetre; doncs, remetem-nos-hi. L'article 322 diu que el registrador prèviament ho comunica al notari, ho comunica a les parts, i que aquestes parts, si anem al 325 i, sobretot, si anem a la pràctica de la vida quotidiana del tràfic mercantil, no és allò: «Hi ha això, d'aquí no em moc.» Primer hi ha un diàleg; és molt difícil, cap registrador, que no truqui prèviament al notari i li digui: «Escolta, hi veig aquest defecte. Com ho podem arreglar?», etcètera. Segona, l'escriptura d'esmena que poden fer els operadors que hi han intervingut pot anar en el sentit de la solució que hagin convingut o hagin parlat. Però fins i tot, diu el 325

expressament que fins i tot havent fet l'esmena que al registrador el satisfaci ells poden continuar mantenint el recurs; és a dir: «D'acord, jo et trobo aquesta solució, te la poso, però crec que t'equivoques, i a partir d'aquí ho elevo al recurs.» Però és que encara hi ha més: l'apartat 6 del text que li proposem, del text de què proposem l'aprovació, també diu que el registrador, després de tot aquest circuit, d'haver parlat amb les parts, que li hagin presentat una esmena que..., vostès ho saben perfectament, i, si no, els ho explico: l'esmena no sempre va en el sentit literal del que deia el registrador, sinó de dir: «Jo crec que així ja ho arreglaríem»; i la hi tornen a presentar, i el registrador pot dir: «Sí, m'has convençut. Amb això ja passo», o: «No, continuo discrepant, i farem el recurs.» Però és que el registrador ja li pot dir a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques..., en el seu informe succint, pot donar-li els arguments. Aquí no diu que necessàriament li ha d'argumentar i ha de completar els motius dient-li: «Re, re, no tenen raó.» Si vol, ja li pot dir el que estima o el que no estima.

Però li diré l'últim motiu pel qual no té sentit el que vostè planteja: perquè aquesta estimació parcial o total que hagi pogut fer el registrador respecte a la seva resolució, és a dir, quan ja s'ha iniciat el procés del recurs governatiu, que significaria tornar enrere —«m'ho he repensat després de la segona part del partit»—, quina garantia tenim que satisfarà els altres que hi intervenen? Perquè no és només una qüestió entre el que no li agradava la qualificació i ha posat el recurs; és entre ell i els que se'n veuen beneficiats o perjudicats, és a dir, totes les parts intervinents. Per tant, tornaríem a començar el recurs. És a dir, aquesta idea que vostè proposa, de simplificació, de reduir els tràmits, no ho garanteix. (*Veus de fons.*) No, no, senyora Nebrera, pensi-hi dos minuts, amb aquest mateix sentit d'apel·lació tècnica que vostè deia.

Tenim una qualificació negativa que no ens agrada, que he pogut fer l'esmena..., a una de les parts no li agrada; a l'altra potser sí que li agrada, o a l'Administració actuant, perquè no oblidem que aquí pot afectar també temes de llicències, etcètera. S'ha fet una interpretació. El notari diu..., el registrador diu: «Bé, ja m'està bé.» Les parts hi poden recórrer. Si ho fa en el tràmit posterior i ell diu: «Bé, ara ho rectifico», els altres poden dir —i ho diu aquí expressament, eh?—, sense causar indefensió, pot dir l'altra part: «Escolta, doncs, això que li has arreglat a aquest intervinent, que no li agradava, ara no m'agrada a mi. Haig de tornar a fer el recurs?» Si ja estem en una instància en què tots ens hem aplegat i tots hem presentat les nostres alegacions i el senyor registrador ha dit el que considerava convenient, fins i tot si creu que tenia raó, l'argument aquest..., molt millor que la direcció general, d'una vegada per totes, resolgui tots els aspectes en confrontació, perquè n'hi hauran, no un, dos, tres, quatre arguments diferents.

No farem aquí una discussió acadèmica, però simplement li vull transmetre la tranquil·litat amb què nosaltres rebutgem la seva esmena, no per un prurit ideològic o polític, eh?, respecte a aquesta llei, sinó precisament amb la tranquil·litat que ens dóna saber que la finalitat bona que vostès perseguien en la seva esmena es

continua mantenint i jo crec que assolint encara d'una forma millor.

I, per últim, esgotar dos o tres minuts amb una reflexió que jo crec que també és important fer-la. Aquí apareixen, en aquests aspectes d'aquesta llei apareixen agents molt qualificats i que tenen una certa imatge: notaris, registradors. Els notaris, és cert que en la tradició jurídica catalana tenen bona imatge; el nostre dret català —s'ha dit moltes vegades— s'ha mantingut gràcies als notaris, i no parlem en l'època del franquisme, en què, si no arriba a ser per uns quants notaris, hauríem perdut el nostre dret. Però és cert que els registradors no tenien aquesta imatge de vinculació a allò nostre; són cossos nacionals... —estic pensant en el Grup Mixt, molt preocupat sempre pel tema aquest dels interessos de l'Estat. Jo vull dir aquí sincerament —jo crec que és una reflexió bona— que cal agrair la intel·ligència i, crec, també l'oportunitat que han tingut els registradors a Catalunya —i que ara ja són registradors *de* Catalunya, perquè els nomena la conselleria— de saber-se adaptar a l'Estat autonòmic, de saber-se adaptar al nostre dret i d'haver creat serveis útils a la comunitat que serveixen. És a dir, aquestes funcions d'agilitat en la qualificació; aquests centres veritables d'informació de les qualificacions urbanístiques, ambientals, que afecten les diferents finques; posar-se al servei de la societat; participar, com han fet, en el procés... Aquesta llei diu molt a favor d'unes entitats, d'unes institucions, d'unes persones de les quals, certament, ha estat posada en qüestió moltes vegades la seva utilitat; en un món de la lliure competència, en el món, diríem, de la desregulació, què hi pinten els notaris?, què hi pinten els registradors? Jo crec que, avançant per aquest camí, que ens han demostrat de ser útils a la comunitat on estan, d'inserir-se plenament en el nostre ordenament jurídic, de fer aportacions positives, estan ajudant a donar un sentit nou, és a dir, a posar el vi nou en uns odres vells, en unes bótes velles, per revifar aquesta institució i perquè sigui útil als ciutadans.

I així acabem aquesta llei, no proposant una esmena *in voce* perquè li canviem el títol, però sí, en tot cas, intentant transmetre als nostres conciutadans i als senyors i senyores diputats que el que votaran aquí, encara que els hagi costat molt entendre-ho, el que estan fent és una cosa positiva, és una cosa útil per al país, és una cosa que els ciutadans agrairan d'aquella forma que s'han d'agair les coses, que és sense saber que els hem fet un bon servei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*La Sra. Nebrera González i el Sr. Domingo Domingo demanen per parlar.*)

El president

La senyora Nebrera, i després el senyor Domingo.

La Sra. Nebrera González

Si us plau, un moment per contradiccions amb el senyor Milà.

El president

Té un minut.

La Sra. Nebrera González

A veure, m'agradaria explicar... Hem quedat d'acord que això no és, evidentment, una esmena ideològica, tenint clar que afavoriria des del nostre punt de vista el tràmit del recurs governatiu. El dret supletori, la supletorietat, la clàusula de supletorietat que existeix a la Constitució diu que quan s'expressa la llei no hi ha llacuna. I si no hi ha llacuna..., és veritat que la llei hipotecària és supletòria, però d'aquest aspecte concret no existiria, perquè el procediment està taxat. Per tant, no ens podem remetre a l'article 326 de la llei hipotecària quant a la possibilitat de fer-ho. Si es fa, es farà en la via pràctica, però no existeix com a tal fonament en el dret supletori.

I de les seves pròpies argumentacions, senyor Milà, es desprèn la necessitat d'aquest article. Clar que en el cas que hi hagués contradiccions que duguessin a una situació *ab initio* de nou ens trobaríem amb la impossibilitat que el registrador ho fes. Però miri el que diu l'esmena: «Si de l'anàlisi del recurs interposat i de les alegacions presentades en els termes previstos en l'apartat anterior el registrador entén fonamentades les pretensions, pot procedir a la rectificació.» Potser acabem aquí el procediment. Aquesta és la raó d'aquesta discrecionalitat que el registrador pugués tenir.

És tan clar que és tècnica, que vostè s'ha ficat en aquesta discussió. I aquesta és la raó perquè en última instància encara estem a punt d'aprovar que aquesta esmena no sigui en el conjunt de les esmenes, que suposo que els grups que donen suport al Govern diran que no..., aquesta no s'hi inclogui.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Señor Milà...

El president

Senyor Domingo, també per contradiccions, suposo?

El Sr. Domingo Domingo

Sí, por contradicción, perdón.

El president

Un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Milà, usted tiene una obsesión con creer que nosotros defendemos los intereses de los cuerpos nacionales aquí. No, no, nosotros defendemos los intereses generales y el principio de legalidad, sean estos los que representen cuerpos nacionales, autonómicos o locales. Así que le agradecería que dejara de atribuir recurren-

temente a este grupo parlamentario defensa de intereses corporativos, cuando no es así. Otra cosa es que coincidan en este caso. Le recuerdo que el cuerpo de registradores es un cuerpo nacional, y se puede sentir afectado por sus comentarios, a nuestro juicio, totalmente desproporcionados y, a mi juicio, injustos.

Y en lo que hace referencia al tema del rango normativo, creo que aquí se ha producido una equivocación tanto en lo que hace referencia a las alegaciones de la señora Núria de Gispert como del señor Estradé. Le aclararé al señor Estradé, para que nos entienda, que no son reticencias de carácter ideológico las que han motivado a nuestro grupo parlamentario a presentar y mantener las enmiendas, sino defensa del propio Estatuto de autonomía de Cataluña, que en su artículo 129 establece que es competencia exclusiva de la Generalitat, en materia de derecho civil..., excepto en las materias que el artículo 149.1.8 de la Constitución atribuye, en todo caso, al Estado.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Ya termino, señor presidente. Únicamente recordarle que estamos ante normas de conflicto, y las normas de conflicto, según el 149.1.8, son una competencia estatal. Y es clarísimo que en este caso se está produciendo una invasión competencial.

Esto es lo que defendemos. Ni intereses corporativos, ni ninguna otra clase de interés espurio, sino interés de la ley.

(El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.)

El president

Senyor Milà, un minut.

El Sr. Milà i Solsona

Sí, a veure, senyor Domingo, de l'únic que li he volgut fer la reflexió és que l'interès general també és l'interès general de Catalunya; no passa només perquè sigui l'interès de l'Estat, sinó que té un sentit com a Catalunya.

Respecte a la discussió amb la senyora Nebrera –molt interessant–, siguem una mica anglosaxons: fem que el dret s'apliqui, i l'aplicació del dret ens donarà la resposta a qui tenia raó dels dos, i sempre estarem disposats, segurament, a poder rectificar allò que calgui. Però estic segur que la bona praxi dels operadors jurídics, notaris i registradors resoldran aquest dubte, i, si no, doncs, aquí estem per rectificar el que calgui.

Gràcies.

El president

Passem a votació, en primer lloc, les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor i 129 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En primer lloc, votarem les esmenes números 2, 4, 9 i 12.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 116 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 5, 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Passem seguidament a la votació del text del dictamen del projecte de llei. Votarem primer els articles 1, 4, 5, 6, la segona disposició addicional, la disposició transitòria i la disposició derogatòria.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 129 vots a favor i 4 abstencions.

Votem seguidament els articles 2, 3 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 116 vots a favor, 14 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem ara el preàmbul i el títol de la llei.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 117 vots a favor i 17 abstencions.

Amb aquesta votació queda aprovada definitivament aquesta llei.

Projecte de llei

d'avaluació ambiental dels plans i programes
(tram. 200-00046/08)

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge sobre el Projecte de llei d'avaluació ambiental dels plans i programes. (*Remor de veus.*) D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge. (*Persisteix la remor de veus.*) Els senyors i les senyores diputades, doncs..., permetran que l'honorable conseller comenci la seva intervenció...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Moltes gràcies, senyor president, bon dia. Senyores i senyors diputats, el 13 de novembre passat vaig presentar a la cambra el Projecte de llei d'avaluació ambiental dels plans i programes, que iniciava la seva tramitació parlamentària en aquell moment, i gairebé en cinc mesos disposem d'una proposta per a la seva aprovació. En aquest sentit, vull agrair l'esforç, la dedicació, la voluntat d'acords i de concretar propostes que han fet possible aquesta tramitació, que sens dubte podem qua-

lificar de ràpida. Evidentment, el primer agraïment per a la ponència, per a la seva presidenta, els seus membres, els lletrats i els serveis de la cambra; i també voldria saludar en aquests moments la presència del director general, sotsdirectors i tècnics i càrrecs del Departament de Medi Ambient i Habitatge, avui presents, i que són els que, en principi, constitueixen l'ànima del projecte de llei.

Arran del decret 2008..., 289/2006, de 4 de juliol, de reestructuració parcial del Departament de Medi Ambient, es va determinar la constitució, ja, de la Subdirecció General d'Avaluació Ambiental de polítiques..., depenent de la Direcció General de Polítiques Ambientals. Aquesta subdirecció general fa, entre altres funcions, exercir les competències que li corresponen amb relació a l'avaluació ambiental de plans, programes i projectes; establir les directius aplicables a l'avaluació; assessorar els promotors de plans i projectes amb relació als aspectes procedimentals i sobre l'existència i disponibilitat d'informació per a l'avaluació ambiental, així com fer el seguiment dels aspectes ambientals, dels plans i programes i dels projectes previstos en els termes que preveu la normativa aplicable.

Aquesta estructura es complementa alhora amb les oficines territorials d'avaluació ambiental que es troben en les cinc demarcacions, avui, en les quals està desenvolupat el departament: Girona, Barcelona, Lleida, Tarragona i Terres de l'Ebre.

El procediment vigent en la legislació estatal i el reglament d'urbanisme preveu que els promotors de plans i programes considerin els efectes ambientals des de l'inici de la tramitació. Així, hem de preveure, amb la primera documentació que inicien la redacció d'un pla, un document que valora els potencials efectes d'aquest. Aquest document es diu: Informe de sostenibilitat preliminar. Un cop analitzat aquest document i fetes les primeres consultes als organismes afectats i al públic interessat, l'òrgan ambiental emet el document de referència.

Les oficines territorials han emès, durant el 2008, un total de 192 documents de referència sobre plans urbanístics, i l'Oficina d'Avaluació Ambiental central ha emès 34 documents sobre, en aquest cas, plans directors urbanístics, plans territorials o plans sectorials. Amb les indicacions de l'òrgan ambiental, el promotor del pla o del projecte redacta el principal document de l'avaluació anomenat: Informe de sostenibilitat ambiental.

En aquests documents s'analitzen els efectes del pla o del projecte sobre el medi ambient, les alternatives que generin la menor incidència ambiental possible, i proposen, alhora, mesures per corregir els efectes negatius i compensar-los. Aquests estudis se sotmeten a informació pública amb el pla corresponent. En el cas del plans, el promotor redacta una memòria ambiental que repassa el procés d'avaluació i recull les determinacions més significatives de l'avaluació: l'alternativa escollida, mesures correctores i també les indicacions per al seguiment ambiental en l'execució del pla o del projecte. Aquesta fase també requereix l'acord de l'òrgan ambiental mitjançant una resolució; l'any 2008 n'hem fetes 129.

Activitats d'informació i formació. L'Oficina d'Avaluació Ambiental té entre els seus objectius el de donar a conèixer els diversos tipus d'avaluació ambiental al públic en general, als diferents actors institucionals i socials que poden arribar a intervenir-hi i els tècnics que han de desenvolupar-la. Aquests darrers anys s'han realitzat cursos, jornades i tallers en aquest sentit. També s'han publicat guies metodològiques, com a suport a l'avaluació ambiental, i s'ha procedit a l'edició del llibre *Pla de mobilitat urbana: Avaluació ambiental en la planificació de la mobilitat*.

La finalitat és orientar els promotors d'aquests plans en la integració dels aspectes ambientals durant els processos de redacció, a més de fer més transparent i previsible l'actuació de l'Oficina d'Avaluació Ambiental en els procediments administratius d'avaluació.

Alhora, dins de la web del Departament de Medi Ambient i Habitatge s'ha continuat la potenciació de les pàgines destinades a l'avaluació ambiental per tal de fer-ne una eina clau d'informació, participació i suport tècnic. S'ha publicat la documentació dels diferents plans i programes sotmesos a avaluació ambiental al llarg de les fases de consultes al públic interessat. Igualment, són publicats tots els documents de referència i resolucions emeses pels òrgans ambientals del departament.

Alhora, el que s'ha produït és la integració de les dades corresponents a tots els expedients. I és per això que amb aquest motiu i amb aquesta lògica, a l'any 2008 s'ha treballat en una base de dades conjunta entre els serveis centrals i els territorials, que inclou tots els expedients existents de projectes, plans i programes que s'han tramitat.

Conclusions: amb el text que avui esperem que sigui aprovat disposarem del marc adequat per adaptar-nos a les millors especificitats dels plans de les administracions catalanes, i, especialment, pel que respecte a l'avaluació ambiental dels plans urbanístics, disposar de terminis ajustats i millor determinats, així com de mecanismes necessaris per concentrar-nos amb totes les garanties formals en l'avaluació dels plans que presentin afeccions ambientals significatives, disposant de procediments simplificats per a l'avaluació de modificacions de plans sense incidència ambiental.

Amb els esforços de totes les administracions implicades i dels promotors, estem aconseguint progressivament que l'avaluació ambiental no sigui percebuda com un obstacle al desenvolupament, sinó com una oportunitat per a la modernització ecològica del país. Ens convé, més que mai, abordar conjuntament la crisi ambiental i la crisi econòmica des de la mateixa perspectiva, mesurant molt bé quins seran els efectes ambientals de les nostres decisions des del primer estadi en que es prenen.

Així doncs, vull assenyalar que la raó fonamental d'aquesta llei és incorporar a totes les decisions de planificació de les administracions públiques, del Govern i dels ens locals la reflexió dels seus efectes ambientals i per assolir alts estàndards de qualitat ambiental futura. Amb tot l'agraïment per la seva tasca parlamentària feta, i com ja

deia al començament, per la intensitat i la rapidesa amb que vostès l'han produïda.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies, en nom, en aquest cas, del Govern, i especialment també de totes les persones que han treballat i que han contribuït a fer aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Va ser designada relatora de la comissió la il·lustre diputada Dolors Clavell, que té la paraula.

La Sra. Clavell i Nadal

Senyor president, senyor conseller, diputades, diputats, amics, amigues que ens acompanyeu, avui aprofitem una llei que desenvolupa una idea, una idea que el món treballa des de finals dels anys seixanta, principis dels setanta, quan es va raonar, precisament, que calia exigir una anàlisi ambiental prèvia en totes aquelles actuacions que es preveu que poden causar impactes en el medi. Sota aquest enfocament, va sorgir, anys després, ja al 85, la Directiva de la Unió Europea 337, relativa a l'avaluació ambiental de projectes, en aquell cas.

A partir d'aquí es va anar aprofundint en aquesta idea, que deia al començament, amb aquest plantejament, incidint amb la política de prevenció, de prevenció en temes de medi ambient, intentant evitar allò que crec que, d'una forma genial, descrivia El Roto en una de les seves vinyetes: «En cuanto hayamos terminado de crear el problema, impulsaremos la solución.» (*Veus de fons.*) No, precisament no és això. Hem de preveure les coses perquè no es converteixin en problemes, i fer-ho, a més, al més aviat possible, de manera que cal anticipar l'avaluació d'aquests problemes, d'aquests efectes en aquells casos en què avaluar els projectes ja significa que fem tard, que ja no hi som a temps, perquè aquell projecte estava previst en un pla o programa previ. Per tant, la idea és avançar-se al màxim possible en aquesta avaluació i, per tant, fer-ho quan encara hi ha marge per reconduir les coses, quan encara som a temps de buscar una alternativa millor.

A més, cal avaluar amb la perspectiva més àmplia que la d'un simple, d'un concret, puntual projecte. Perquè està demostrat que moltes vegades l'impacte ambiental sorgeix de l'acumulació de diferents actuacions aïllades, no d'una sola d'aquestes. Per tant, és bo ampliar la perspectiva, mirar des d'aquesta perspectiva més àmplia per poder preveure, precisament, els efectes sobre el medi ambient que poden tenir determinades opcions. I aquesta mirada més àmplia es dona, precisament, en el pla o programa, que és previ al projecte d'obra o d'activitat que després es vol implantar.

Tenint en compte aquests raonaments, doncs, aquesta lògica, va sorgir aquesta nova avaluació, que és de plans i programes, i que per això s'ha anomenat, també, avaluació ambiental estratègica, perquè té aquesta idea de plantejar-se el tema quan s'estan formulant les estratègies, precisament; quan s'està pensant en el model que després es vol desenvolupar; no quan s'estan fent els

concrets i puntuals projectes posteriors. I aquesta és la filosofia que es conté ja amb la Directiva posterior a la de l'any 85, que és la Directiva 42/2001.

Teníem temps fins al 2004 per transposar aquesta directiva. L'Estat no va fer-ho fins a mitjan del 2006, amb Cristina Narbona al capdavant del Departament de Medi Ambient. Aprofito per agrair a l'equip d'aquell moment, avui totalment desmantellat, l'ajut també que ens han donat en l'elaboració d'aquesta llei, de la llei catalana. En especial a Jaime Alejandro, l'exdirector general de Calidad y Evaluación Ambiental, amb qui, entre relats d'Ibsen i Pessoa, entre mil històries prescindibles i imprescindibles, hem pogut compartir reflexions entorn de què és i què ha de ser una avaluació ambiental estratègica.

A Catalunya la llei ha arribat després d'un temps en què hem pogut veure, ja, com es podia aplicar a la pràctica el que són les avaluacions ambientals estratègiques. I això no està malament, perquè ens permet elaborar la norma, tenint ja experiència prèvia. Les avaluacions ambientals van començar-les a fer a partir de la modificació de la Llei d'urbanisme que va aprovar aquest Parlament l'any 2004, després desenvolupada en el Reglament de la Llei d'urbanisme, i després, ja, coincidint amb l'entrada en vigor de la llei estatal això ha significat que avaluem ja plans urbanístics, i també plans territorials o plans de mobilitat, entre altres.

Per tant, partint d'aquests antecedents el Govern va presentar en aquest Parlament el projecte de llei que regula aquesta avaluació ambiental de plans i programes, i que els diferents grups parlamentaris hem retocat, però, val a dir-ho, sense canviar els seus trets essencials.

És lògic, entenc, que l'oposició volgués fer canvis substancials en aquest enfocament, i en aquest sentit van anar les seves esmenes, que resumidament podria diferenciar en: esmenes referides a qüestionar l'abast dels plans i programes que s'havien de subjectar a avaluació ambiental. Aquí hi ha hagut propostes d'eliminació d'un munt de plans i projectes que està previst subjectar-hi, des de plans aprovats pel Parlament, plans de prevenció, referits a habitatge protegit, desenvolupament rural, mobilitat, transport, equipaments comercials..., un munt, una llista important de plans que es pretenia excloure de l'aplicació de la norma.

S'ha qüestionat l'existència de l'òrgan ambiental com a òrgan diferenciatiu, especialitzat, tot i que la seva tasca s'integra absolutament –i això també ho hem volgut deixar ben clar en la llei– en el procediment substantiu d'aprovació d'aquell pla o programa.

S'ha qüestionat la previsió, en la llei, que hi ha de l'alternativa zero –i d'això n'hem parlat força, no?–, aquesta idea de: no només estem obligats a avaluar les diferents alternatives que tenim quan fem un pla o programa, sinó que també estem obligats a avaluar què passaria si no es fes aquell pla o programa, per tant, alternativa zero.

S'ha qüestionat o s'ha sol·licitat la reducció de terminis. En el cas del Grup Parlamentari Popular sistemàticament en tots els articles que feien referència a un termini es reduïa a la meitat, així. Ja en parlarem.

I altres temes més puntuals –en alguns ens hem posat d'acord–, sobre, per exemple, l'exigència de titulació per als redactors de plans i programes, la introducció d'expressions com l'«eficàcia» en el text de la llei o el respecte a la protecció de dades.

Els grups de la majoria no hem acceptat les esmenes dirigides al qüestionament precisament d'això, de l'enfocament essencial de la llei, però sí a alguns temes concrets on les aportacions han estat útils i han millorat el projecte.

Sí que tots plegats vam convenir també que calia fer-li una repassada tècnica a tot el text en general, i en això hem comptat amb les aportacions i implicació important del lletrat de la comissió, el Ferran Domínguez, a qui vull esmentar de forma especial, junt amb l'altra lletrada que ens ha ajudat en aquesta última fase del procés, la Irene Martín. Tots dos crec que ens facilitat la feina, han tingut una posició activa, responsable, de millora del projecte, i crec que això s'ha de fer patent en aquest moment.

També, dins l'àmbit jurídic, vull saludar i fer especial esment de la Catalina Victory, que ens ha explicat en quins termes es van produir les primeres reflexions, ja en l'anterior legislatura, entorn a què havia de ser l'avaluació ambiental estratègica a Catalunya. I, si parlo de no juristes, doncs, vull fer especial menció de Frederic Ximeno, director general de Polítiques Ambientals, que també ens acompanya, i del seu equip, bàsicament Ruffi Cerdán i Xavier Carceller. Crec que cal valorar que són gent que es creu el que fa, que ho expliquen amb aquest convenciment que el que fan té una certa importància, i crec que això no és un aspecte gens menyspreable, i, al contrari, s'agraeix especialment.

En la ponència hi hem estat els diputats de Convergència i Unió, Ramon Espadaler; de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esteve Pujol; d'Esquerra Republicana, Laura Vilagrà; del Partit Popular, Santi Rodríguez; del Grup Mixt, Albert Rivera, i jo mateixa per Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Hem treballat en diverses sessions amb cordialitat i sense acritud. Vull dir-ho, perquè no sé si aquesta relació plàcida ha estat fruit de qüestions personals o polítiques; no ho sé i no sé si m'importa; però, en tot cas, ha estat així, eh?, val la pena dir-ho també; val la pena dir que les sessions han transcorregut amb una normalitat i tranquil·litat i cordialitat que no ha estat malament.

Hem vingut a dir, també, ho vam dir en el seu moment –no sé què passarà–, que no ens fariem sang en aquesta llei, segurament també perquè hi ha altres projectes en aquests moments al Parlament que justifiquen centrar-hi els esforços i la..., on hi ha més pressió, i que d'alguna manera això ha tret pressió al debat sobre aquesta llei. Això ha estat així.

Per tant, jo avanço, amb alguna reserva, que el debat que ara ve entre els diferents grups parlamentaris no serà d'enfrontament sinó d'això, d'explicació de les legítimes posicions diferenciades de cadascun dels grups. Espero no equivocar-me, però en tot cas no puc aventurar-me; veure com transcorrerà aquest debat.

Ens tornem a veure, doncs, d'aquí a un moment, quan, després que els grups parlamentaris de l'oposició hagin explicat quin és el sentit de les seves esmenes, pugui defensar el torn en contra respecte al seu contingut. Per tant, fins ara.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per a la defensa de les esmenes reservades, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputat Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, honorable president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, director general, tècnics del Departament de Medi Ambient que ens acompanyen en aquest tram final de la Llei d'avaluació ambiental de plans i programes, deixin-me començar una mica pel revés, com acabava ara mateix la relatora, fent un agraïment, deixant clara constància d'aquest to que hem tingut, des de la discrepància, sense acritud, en els treballs de la ponència, i deixar constància de l'agraïment des del grup parlamentari, i d'una manera també personal, doncs, de com s'ha desenvolupat aquesta ponència, al senyor Esteve Pujol, del Grup Socialistes; a la senyora Laura Vilagrà, d'Esquerra Republicana; al senyor Santi Rodríguez; al senyor Albert Rivera, del Grup Mixt, i a la senyora Dolors Clavell, en la doble condició de relatora i també ponent, en aquest cas, del grup del Govern, d'Iniciativa per Catalunya. I també, molt particularment, ho ha dit, doncs, la senyora relatora, la senyora Clavell, i jo no voldria deixar-ho de dir, de la professionalitat, l'esforç i el rigor metodològic que ha imposat, ens ha ajudat a fer el senyor Ferran Domínguez, com a lletrat, que crec que ens ha ajudat a millorar la comprensibilitat d'un text que hi havia moments de difícil comprensió, perquè la matèria és prou complexa, i perquè, doncs, com tots els textos, és fruit de retocs, de refets i ens havia arribat en condicions certament millorables. I crec, doncs, que aquesta feina, val a dir, s'ha de reconèixer, d'alguna manera, s'ha fet, no? Per tant, quedi clara constància de l'agraïment a tota aquesta feina que hem fet.

Malgrat això, per nosaltres, la síntesi de tot aquest procés, doncs, ens sap molt greu dir-ho, és: tard i malament; «tard i malament» és el que resumeix d'una manera més clara el que ha estat l'evolució de tota aquesta ponència i d'aquest text que avui s'aprovarà, no pas amb el vot de Convergència i Unió, suposo que sí, evidentment, amb el vot dels grups que donen suport al Govern, amb els grups del tripartit, no?

Tard, perquè, ho deia ara mateix la relatora, aquesta és una transcripció que s'hauria d'haver fet el 2004. Era habitual al Parlament de Catalunya, des de la gènesi mateixa del Parlament, que es transposessin les directives comunitàries molt abans que ho fes el Parlament espanyol. No serveix d'excusa, de cap mena d'excusa, dir: «Escolta, és que Espanya no l'havia transcrit, la directiva, al seu ordenament jurídic, i, per tant, nosaltres

no ho fem...», no; arribem, doncs, pel cap baix, quatre o cinc anys tard.

I això no fóra el més preocupant si ens arribés un text amb una capacitat de cintura, amb una voluntat d'assumir les experiències viscudes, sinó que a més a més ho hem fet –des de la nostra perspectiva, legítima– malament. Ho hem fet malament perquè hem escollit el camí més complicat, el més burocràtic, segurament, el més «farra-gós», el més encotillat, el més alentidor, el menys imaginatiu, que no vol dir –no vol dir– el més garantista; no ens equivoquem: no per tenir terminis més llargs, no per tenir tramitacions més extenses, no per tenir més òrgans, no per tenir més responsables, no per tenir més paperassa tenim més garanties ambientals.

I malament també perquè en tot aquest procés –que certament ha estat cordial des d'una perspectiva de relació personal entre els diferents ponents, com no podia ser d'altra manera i és bo que així sigui– creiem que els grups que donen suport al Govern han actuat d'una manera molt autista –molt autista–, vull dir..., als números em remeto.

El 13 de novembre, quan vostè, conseller, va pujar a aquesta tribuna i va venir-nos a presentar el text d'aquesta llei, doncs, nosaltres ja li vam expressar que hi donàvem suport, a la tramitació, i li ho vam dir molt clarament, de la millor manera que ho pot dir un grup parlamentari de l'oposició, que és no presentant una esmena a la totalitat, és a dir, avalant, donant la benvinguda a un text sobre el qual compartim algunes coses. Evidentment que és important fer avaluació ambiental estratègica, sí que és important avaluar els plans i els programes del Govern, sí, evidentment, i per això vam dir: «Escolta, retinguem-nos, no fem una esmena a la totalitat... Nosaltres no hauríem fet aquest text, n'hi ha d'altres de possibles. En qualsevol cas, han posat aquest, intentarem» –i li ho vam dir– «esmenar-ho.»

I recordo haver-li dit –i no tinc el diari de sessions per testimoni, però si algú el vol anar a consultar el té a la seva disposició–: «Conseller, això, la no-presentació d'una esmena a la totalitat, no és un xec en blanc; no és un xec en blanc que li donem per fer el que vulgui, perquè aquesta llei no ens agrada del tot.»

I aquesta llei s'ha de millorar des de diverses perspectives; algunes les ha indicat perfectament ara la relatora: que si l'alternativa zero –tindrem ocasió de parlar-ne–; que si l'excessiva complexitat burocràtica, etcètera; que si el fet d'afectar també planificacions privades, no només les administratives. Crèiem que el text era millorable. Per dir-ho amb una frase que vostè, conseller, representant insigne del partit d'Iniciativa per Catalunya, entendra: una altra transcripció era possible, una altra transcripció de la directiva hauria estat possible. I aquest és el sentit de les nostres esmenes.

I el resultat, doncs, és que n'hem presentat, en tots aquests eixos que li he dit. I vam demanar, doncs, home, que correspongués, en certa manera, a aquesta no-presentació d'una esmena a la totalitat, que en el fons és un aval, és un gest positiu del primer grup de l'oposició per a la tramitació, home, amb una certa cintura, amb una

certa voluntat d'acostament de posicions, amb una certa flexibilitat, amb una certa recerca de punts en comú.

El resultat? Doncs, zero. Zero! Hem fet quaranta-tres, quaranta-quatre esmenes i ens n'han acceptat dues: una que em sembla que clarifica quan comencen no sé quins quinze dies de no sé quin termini, i l'altra, em sembla que la fem a mitges amb el Partit Popular. Escolti, cintura? Ni una. Les paraules, magnífiques; el to, cordial, però el resultat, zero; vostès no s'han mogut. Allò que els vam donar com un aval per fer una llei bona, per incrementar les garanties ambientals, s'ho han agafat, mira, doncs, com un xec en blanc per poder fer el que vulguin.

I, per tant, doncs, ja els ho diem ara: nosaltres no hi podem donar suport, a aquesta llei, no hi podem donar suport perquè no hem estat capaços i vostès no han estat capaços tampoc, doncs, d'intentar flexibilitzar, d'intentar incorporar.

Aquesta llei l'han canviat més els bons oficis del lletrat, que ens ha fet un informe rigorós sobre la comprensibilitat d'aquesta, que els grups parlamentaris de l'oposició o del Govern. Aquesta llei s'ha transformat més pels bons oficis del senyor Domínguez, que ens ha advertit d'unes certes confusions metodològiques, d'unes certes expressions que podien conduir a engany, a una mala interpretació, etcètera, pulcrament realitzats i amb una professionalitat extraordinària, que no pas les aportacions..., que ja ho entenem, eh?, que es poden compartir o no; vostès han fet la seva llei, vostès han anat a fer la seva llei.

Però, en qualsevol cas, aquest és el resultat, el balanç final, després d'aquesta ponència que vam començar el novembre, esperançats, des de la nostra perspectiva: «Vinga, va, som-hi, arriba tard però posem-nos-hi, arremanguem-nos, intentem fer una bona llei, amb tota l'experiència i el bagatge que tenim acumulat, no hi posem una esmena a la totalitat, anem a sumar.» Però el resultat, doncs, és, en qualsevol cas, aquest, que és lamentable, almenys des de la nostra perspectiva: una llei que, segons se'ns deia amb prou claredat, la redacció no era del tot pròpia del llenguatge jurídic, i alguna de les conseqüències d'alguns preceptes que eren poc clars i confusos..., que no s'utilitzaven les expressions d'una manera prou coherent... S'ha millorat; s'ha millorat però no pas pel tràmit estrictament parlamentari, des de la perspectiva de les aportacions dels grups parlamentaris, sinó pel rigor, hi insisteixo, metodològic, que és d'agrair, dels professionals d'aquesta cambra, no?

Per tant, nosaltres tenim la sensació, després de veure tot aquest procés, doncs, que s'ha legislat en certa manera des d'una torre de marfil. Vostès han legislat pensant més en qui té quina competència que no pas en la funció que han de fer. I de propostes, n'hi havíem fet unes quantes, conseller. Un exemple ben concret: els preocupa més tenir en l'òrbita del Departament de Medi Ambient l'òrgan que farà que no pas fer la funció. Nosaltres els hem dit: «Escoltin, per què no anem a simplificar administrativament?» Eh que tenim comissions...? Per exemple, en el cas d'urbanisme. Eh que tenim comissions territorials que avaluen els projectes? Per què no els donem més contingut i els permetem una

cosa que ja existeix, i no ens «inflacionem» més, de més òrgans, i més gent, i més funcionaris, i més tècnics, i més processos, i més calendaris, i més burocràcia? Per què no els donem una competència més? Eren propostes; no les han acceptat. I com aquestes, doncs, n'hem anat fent unes quantes.

Vostès han pensat més en les administracions portes endins que no pas en els administrats. I això es nota en la llei. I això ho pagarem. I car que ho pagarem, com a país, no? Estan més preocupats per mantenir les parcel·les de poder al si de tripartit que no pas per concertar, o no, amb la resta de grups de l'oposició, o amb el conjunt de la ciutadania. Estan més preocupats si això dependrà d'aquesta conselleria o no, o si hi tindrà majoria aquesta o no, si els meus plans..., que no pas de dir: «Escolti, què anem a fer?» Home, doncs, anem a fer una avaluació ambiental estratègica dels programes tal com diu la directiva. Hi havien diverses possibilitats. La directiva no, no és unidireccional; marca certament un camí, un camí raonablement cert, però sobre el qual es pot circular pel mig, per un costat o per l'altre. I vostès han anat a circular pel costat més exageradament restrictiu, no?

I van en contra una mica dels signes dels temps. Encara aquesta Setmana Santa llegíem en un diari gens sospitosos de ser de l'òrbita del que podria representar Convergència i Unió, el diari *El País*, diu, escolti: «Una de les grans mesures del nou Govern, el que es farà, es reduiran els temps per a les declaracions d'impacte ambiental.» Cony, aquí anem al revés –perdoni l'expressió–, anem exactament al revés de tot el que fan els governs occidentals. Intentem simplificar, garantir, però simplificar tramitacions. Aquí el que fem és allargar-les i allargar-les, i més i més i més. I amb la qual cosa a vostès els hem vist al llarg de tot el procés molt més preocupats amb la competència pròpia, en el «¿qué hay de lo mío?», a mantenir el meu àmbit, a mantenir el meu òrgan en el control, que no pas en la funció veritable que s'ha d'acabar fent al final, que és la veritable avaluació ambiental, no?

La nostra filosofia –ho hem dit per activa i per passiva– era exactament la contrària: aprofitem allò que ja tenim d'òrgans creats, no en creem de nous, no cal que en creem de nous, no cal que fem més, més, més Administració, no cal, i en un moment com el d'ara encara menys. I vostès ens han dit que no, i vostès, doncs, han fet una opció per fer un itinerari administratiu molt i molt més llarg, per fer uns terminis molt més llargs, per crear més òrgans, per fer més finestretes, per allargar més temps... I això, hi insisteixo, no és en cap cas sinònim ni d'eficàcia, ni d'eficiència, ni molt menys de competitivitat.

I li'n podria posar alguns exemples que hem vist també curiosament aquest cap de setmana, que demostren des de la nostra perspectiva –i vostès potser m'ho negaran– que aquesta llei preocupa fins i tot, no ja el mateix Govern, el mateix Departament de Medi Ambient. Sorprenentment, han aprovat un pla que feia temps que l'esperàvem –benvingut sigui, eh?–, el Pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió de residus municipals de Catalunya 2005-2012, que el van aprovar el 2009 –això és un altre debat. L'han aprovat perquè, si

els cau aquesta directiva a sobre, aquest pla no veu la llum en aquesta legislatura, conseller. Si no l'arriben a aprovar de pressa i corrents abans d'aquest Ple, a aquest pla li cauen pel cap baix entre sis i vuit mesos més de tramitació, que aquest país no pot esperar, per descomptat. I aquesta és la prova més evident que el seu propi departament –no ja el seu Govern, el seu propi departament– sap que el que estem fent és entorpir més que no pas crear condicions per a la sostenibilitat. I aquesta és una realitat, perquè no van ni fer nota de premsa, ho van aprovar així com mig d'amagatotis; no figura ni a les notes de premsa del Departament de Medi Ambient, el Pla de residus municipals.

És a dir, a nosaltres ens sembla, doncs, que han fet una mala opció. Una mala opció perquè, conseller, tenim moltes alternatives, i no havien pas d'escollir *stricto sensu* la que oferia Convergència i Unió, però podien fer un *mix*, com a mínim. Han triat, per entendre'ns, el pitjor de cada casa. O sigui, de la directiva europea han triat el camí més «farragós», el més burocràtic, el més pesat, el més llarg, el més complex de tots; i és l'opció que han fet vostès. De la llei espanyola han triat, en qualsevol cas, doncs, la prescripció més absurda de totes, l'alternativa zero. Escolti, conseller, nosaltres podem entendre perfectament, en una infraestructura, que s'ha de contemplar l'alternativa zero. Cas de Bracons: vostès, Iniciativa per Catalunya, contemplaven l'alternativa zero. Escolti, no fem la infraestructura, perquè no cal..., per les raons que sigui, respectables; no les compartim, però respectables. En una infraestructura l'entendem; en un pla, ni l'entendem ni la compartim. O és que ens està dient que l'alternativa zero ha de ser no tenir pla de residus? O no tenir pla de carreteres? O no tenir pla d'equipaments comercials? O no tenir pla...? No té sentit.

Han agafat de la llei espanyola la prescripció més absurda de totes, i l'han transposat; de la directiva europea, les prescripcions més restrictives i més «farragoses», i de la legislació catalana –i aquest debat el vam tenir en la comissió– han agafat també..., home, Déu n'hi do, el pitjor exemple que podien agafar. Diu: «Quan una tramitació trepitja, ni que sigui un dia, el mes d'agost, parem tot un mes.» Per què? Diu: «Oh, perquè ho diu la Llei d'urbanisme.» Va ser interessant el debat aquell dia en comissió; diu: «No, és que el tema de tota l'avaluació i del circuit és directiva, no el podem tocar.» Bé, molt bé, no el toquem. «No, el tema de l'alternativa zero és llei estatal, que és bàsica.» Diu: «Bé, i el tema de parar el mes d'agost, que no és ni directiva ni llei estatal?» Diu: «No, però aquesta és catalana, és la d'urbanisme.» Cony, ha agafat el pitjor de cada casa, conseller. El pitjor de cada casa ho han agafat i ho han sumat, i hem acabat fent una mena de legislació «farragosa», que no necessàriament és més garantista. No tindrem pas més garanties ambientals.

El que sí que tindrem amb certesa són uns terminis molt i molt i molt més llargs. I els hem fet més o menys aquí. (*L'orador mostra un full.*) No sé si es podrà apreciar, no?, però al procediment, doncs, de decisió prèvia hi ha un tràmit previ que no està quantificat: quinze dies per a l'òrgan ambiental, més un mes de consulta, més un mes més de decisió de l'òrgan ambiental, més la pu-

blicació al DOGC, dos mesos i mig; als quals en alguns casos haurem de sumar un mes més de consultes per a l'òrgan ambiental, més un òrgan ambiental per a la valoració de la documentació un mes més, més un temps indeterminat per a l'elaboració de l'informe de sostenibilitat, més la informació pública de sostenibilitat, un mes i mig més, més un temps indeterminat màxim de tres mesos..., és a dir, deu mesos més de tramitació –deu mesos més de tramitació. Això no és més garantia ambiental, això és més pèrdua de temps en molts casos; això no és més garantia ambiental, sinó que en molts casos és pèrdua de temps.

I, per tant, ens condueixen a no poder donar-hi suport. I nosaltres ens abstindrem amb una actitud responsable. I entenguin aquesta abstenció en aquesta llei com un sí a l'avaluació ambiental, com un sí a la transposició de l'ordenament nostre, jurídic, d'una directiva comunitària que és positiva, però com un no a la manera com ho ha fet el Govern, com un no a l'autisme, com un no a la manera de triar els pitjors camins d'entre tots els camins possibles. I com una manera, doncs, home, de no acceptar absolutament cap de les propostes, que tenien termes mitjans, que hi havien possibilitats d'acord que els hem fet des dels diferents grups de l'oposició –parlo pel nostre, particularment–, des del Grup, en aquest cas, de Convergència i Unió.

En qualsevol cas, resumint, tard, aquesta directiva, aquesta transposició arriba pel cap baix quatre anys tard, i malament –han triat el pitjor de cada legislació–, que és el pitjor camí, en qualsevol cas, per ajudar-nos a sortir de la crisi. Tot allò que fan els altres governs, d'accelerar les tramitacions, d'intentar no perdre els criteris ambientals, però sí facilitar les coses..., vostès van en direcció exactament contrària. Per aquest raó, lamento molt, conseller, dir-li que no els podrem donar suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per defensar també les esmenes reservades i posicionar-se per al dictamen, té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades... Nosaltres hem mantingut vives algunes esmenes en aquest projecte de llei, però, al marge de les esmenes concretes i de la nostra posició a la ponència, volem manifestar bàsicament el nostre suport a l'objecte de la legislació, el nostre punt de vista crític amb la tècnica legislativa i la forma de fer les coses, i també la nostra responsabilitat a l'hora de votar i de tirar endavant aquest projecte. Jo crec que són els tres punts bàsics de què parlarem.

En el primer punt, quan parlàvem de l'objecte de la llei, jo crec que altres ponents i altres portaveus ja han explicat bona part d'on parteix aquesta legislació, i, per tant, no m'hi allargaré massa, però és evident que partim d'un marc comunitari, que partim d'una legislació

comunitària i d'una transposició. Per tant, és evident que la mateixa norma i el mateix format de la norma ja porten, ja comporten que els països, els estats membres de la Unió apliquin aquesta legislació en un període determinat. I, com també s'ha dit, doncs, anem tard, per variar, en el nostre país, que sempre anem tard en la transposició de moltes directives europees.

Però en aquest cas jo crec que el que sí que s'ha d'aplaudir, en tot cas, i el que jo crec que també és bo que tots els grups hi estiguem d'acord és que en aquesta planificació, sobretot en l'àmbit dels programes, de la programació, hi hagi una prevenció. Jo crec que la paraula clau en aquesta normativa és «prevenció». És a dir, no posem..., com deia la diputada d'Iniciativa, precisament sobre el tema de posar tiretes sobre la ferida, no? Jo crec que estem ara mateix parlant d'una llei que ens permetrà o que ens pot permetre suposadament com a instrument preveure situacions, doncs, que després tenen un impacte ambiental que provoca una pèrdua de benestar a molts ciutadans i, en definitiva, al nostre propi entorn.

Però sí que vull destacar també, com comentava, no només que l'objecte és positiu, que amb l'objecte de llei, doncs, hi estem d'acord, sinó que estem parlant d'una legislació que és un dels punts també importants de l'àmbit econòmic. Punt important perquè a ningú se li escapa que totes les traves, totes les dificultats, tota la burocràcia, en definitiva, que hi posem, a l'activitat econòmica, també comporten una pèrdua moltes vegades de competitivitat, també comporten moltes vegades una pèrdua de temps –per què no dir-ho?–, també comporten una pèrdua de credibilitat de la mateixa Administració.

I, per tant, nosaltres sí que hem mantingut una sèrie d'esmenes que traslladen, des del nostre punt de vista, responsabilitats als particulars i a les empreses, en definitiva, a l'àmbit particular, per part de l'Administració, amb què no estem del tot d'acord, no? Hem volgut mantenir aquestes esmenes precisament, tot i votar favorablement el projecte, perquè creiem que hi ha una dinàmica de trasllat de responsabilitat, d'exercir pràcticament d'agent moltes vegades de l'Administració, als particulars, que des del nostre punt de vista no és del tot just, i sobretot, ho torno a dir, no és la filosofia, des del nostre punt de vista, que s'ha de tenir a l'hora de parlar de l'àmbit públic, sinó que l'àmbit públic..., precisament és l'Administració qui ha de liderar això, és l'Administració qui ha de fer aquesta feina i facilitar als ciutadans l'accés en aquest cas a les activitats econòmiques o a les activitats de promoció.

Nosaltres també volem destacar, doncs... Quant a tècnica legislativa, ja ho hem dit, vam ser crítics i som bastant crítics en general, la veritat –per què no dir-ho?–, amb el reglamentarisme, pràcticament, més que legislació, que fan aquest Govern i els grups que donen suport al Govern. No és la primera llei en què ho diem; desgraciadament, en van moltes. Hi ha una tendència a contemplar una llei com un cos absolut legislatiu, i la tècnica legislativa no és aquesta. Les lleis han de ser de mínims, els reglaments s'han de desenvolupar, hi

han altres normatives d'àmbit governamental que desenvolupen les lleis... Per tant, sí que som crítics amb aquesta tendència a reglamentaritzar, a portar pràcticament al detall cada una de les lleis que fa aquest Govern, no?

Per tant, diguéssim que en termes generals som crítics amb les formes i amb la tècnica legislativa, però no per això –també ho hem de dir– deixarem de ser responsables i deixarem de votar un projecte que creiem que, en definitiva, sí que millora la vida dels ciutadans, sí que millora el control, i en aquest cas el control sobre l'impacte mediambiental.

Per tant, nosaltres, mantenint aquests eixos d'una sèrie d'esmenes relatives a punts concrets que parlen sobre la intervenció i sobre el paper de responsabilitat del particular i de l'àmbit públic, mantenint també un aspecte crític des del punt de vista de tècnica legislativa, no podem deixar de votar-hi favorablement, perquè creiem que parlem, com deia al principi, d'un marc legislatiu que és comunitari –parlem d'una transposició i, per tant, poca cosa a dir des d'aquesta transposició tenim des del punt de vista polític, que sí jurídic–, i mantenint aquest sí crític volem demostrar també una actitud responsable. Aquí la responsabilitat cadascú la interpreta com creu convenient, i, per tant, no serem nosaltres qui digui si un és responsable per votar-hi a favor, per votar-hi en contra o per abstenir-se; jo crec que això és perfectament justificable amb el punt de vista de cadascun dels grups. Ara, nosaltres hem interpretat que la responsabilitat en aquest cas era fer un sí crític: votar-hi a favor, perquè estem a favor de l'objecte, estem a favor de la transposició, i no estem a favor d'algunes determinades formes o determinades tècniques, que des del punt de vista dels ciutadans –també ho hem de dir– queden en un segon pla.

Per tant, per nosaltres l'important també és que això millori, en definitiva, la vida dels ciutadans, que millori sobretot la prevenció de l'impacte mediambiental, que és el que hi ha en el fons d'aquest debat, i, per tant, sense més..., i mantenim les nostres esmenes per una qüestió de principis, de mantenir aquests punts que creiem que haurien estat millorables. Hem de destacar també que, certament, han estat acceptades algunes de les nostres esmenes, i transaccionades. Com sempre, no plou a gust de tothom i, doncs, a algú li agradaria tenir, i a nosaltres mateixos..., que se n'acceptessin d'altres. El Govern ens n'ha acceptat alguna, i, per tant, entenem que en aquest paper també hem col·laborat en la mesura del possible, des del grup de Ciutadans, perquè aquesta llei millori en el seu redactat.

Per tant, ja anuncio el nostre vot favorable, amb aquesta posició crítica, però des del nostre punt de vista responsable des de l'oposició.

Gràcies.

El president

El senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per defensar les esmenes i posicionar-se sobre el text.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré reiterant els agraïments que la relatora i algun altre ponent, doncs, ja han donat a totes les persones que hagin col·laborat en la redacció d'aquesta llei. I també aprofito per ratificar l'agraïment que el ponent de Convergència i Unió ha fet expressament al lletrat de la comissió, ja que també creiem que una part important del seu treball s'ha vist reflectida definitivament en el text d'aquesta llei, que millora substancialment la seva comprensió.

He de començar necessàriament referint-me al posicionament que va adoptar el nostre grup parlamentari en el debat a la totalitat. I ara deia el senyor Rivera que el seu posicionament, el posicionament del seu grup parlamentari respecte d'aquesta llei serà el d'un sí crític. Nosaltres hem de dir que creiem que el sí crític en aquesta llei el vam donar precisament en el nostre posicionament a l'esmena a la totalitat, no presentant esmena a la totalitat, perquè enteníem i entenem que aquesta és una llei necessària; enteníem i entenem que aquesta és una llei que ve a transposar-se, d'alguna manera, d'una directiva europea; és una llei que ja ha estat regulada a nivell d'Espanya amb una llei corresponent i, per tant, actua de base sobre la legislació que puguem adoptar en el Parlament de Catalunya, i és una llei que parcialment ja s'havia estat aplicant, ja que la Llei d'urbanisme ja contemplava que en determinats aspectes s'havia de realitzar l'avaluació ambiental d'alguns plans urbanístics, no?

Per tant, enteníem que era una llei necessària, que era una llei, en el seu conjunt, que era positiva; però també enteníem que era una llei que necessitava modificacions i que necessitava unes millores, des del nostre punt de vista, importants i imprescindibles, però que això no treia que donéssim la llum verda, donéssim el vistiplau inicial a la tramitació d'aquesta llei.

Deia el conseller: «Home, és una llei que s'ha tramitat amb voluntat d'acord.» Jo només els donaré xifres. El Grup Parlamentari del Partit Popular hem presentat trenta-dues esmenes; acceptades, una. Això és voluntat d'acord? Doncs, per vostès pot ser voluntat d'acord; per nosaltres no és voluntat d'acord, és voluntat de tirar endavant, precisament, allò que el Govern o el departament té aprovat i, sense moure's d'aquest camí, doncs, continuar avançant. És cert que s'han transaccionat també altres tres esmenes; en total, quatre. Parlaríem d'un 10 per cent, si m'ho permet, de voluntat d'acord. Nosaltres creiem que és una voluntat d'acord escassa.

I això no té res a veure amb el fet que a la ponència hi hagi hagut cordialitat, hi hagi hagut bona entesa, hi hagi hagut, fins i tot, debat, a pesar que no ha estat possible que en aquest debat hi hagi hagut, des de la primera reunió de la ponència, gairebé cap moviment per part dels grups que donen suport al Govern respecte de les posicions inicials.

Nosaltres estem satisfets almenys d'una de les esmenes transaccionades que s'han incorporat, que és aquella que diu que els documents a què fan referència les avaluacions ambientals han d'estar redactats i signats per

un tècnic, per un facultatiu, per una persona titulada, per un professional, sense entrar en atribucions competencials dels tècnics que hi hagin de participar, però sí..., escolti'm, que, com a mínim, hagi de ser una persona titulada la que redacti aquests documents.

Aquesta és, pràcticament, l'única esmena que té una certa repercussió i que ha estat acceptada en el tràmit de ponència. La resta no han estat acceptades. I la resta anaven per diversos camins. Però jo crec que hi ha un camí que és transversal a tots els altres, i que s'hi ha referit també la diputada relatora, en el sentit que creiem que per a eficàcia i eficiència del treball de l'Administració, del paper de l'Administració, hem de ser molt curosos amb les lleis, hem de ser molt curosos amb les regulacions i amb les reglamentacions que fem, per no entorpir –per no entorpir– la realització de tots aquests tràmits.

I aquesta és una llei excessivament reguladora, és una llei excessivament intervencionista; però, en definitiva, jo crec que és una llei en la qual es posa en evidència la desconfiança –la desconfiança– del Govern envers els seus administrats. Puntualitzaré encara més: es posa de manifest la desconfiança del Departament de Medi Ambient envers la resta de departaments del Govern de la Generalitat, envers la resta de l'Administració de la Generalitat i envers la resta d'administracions públiques, també, dels ajuntaments de Catalunya. Perquè no oblidem que, bàsicament, aquesta llei a qui va adreçada és a les administracions públiques. Bàsicament. Afecta també els promotors privats en una part molt petita, però en la part més important afecta els plans i programes que elaboren les administracions públiques. I el que es posa en evidència –el que es posa en evidència– és, precisament, aquesta desconfiança envers la resta d'administracions públiques.

Per tant, eficàcia i eficiència són els reptes que en les nostres esmenes varem plantejar. I per això plantejàvem reducció de terminis. I per això plantejàvem, també, una altra col·lecció d'esmenes adreçada a suprimir els silencis administratius negatius. Per què? Són dues qüestions que van estretament relacionades. Per què? Nosaltres podem entendre que, des del punt de vista de l'Administració, els terminis de tramitació s'hagin d'allargar, però el que no entenem és que, paral·lelament, s'hagin d'allargar els terminis i a més a més hàgim d'adoptar el silenci administratiu negatiu.

Nosaltres som partidaris que si els terminis són curts, que si els terminis són ajustats, hi hagi el silenci administratiu negatiu. Però quan l'Administració diu «escolti'm, jo sóc generós amb els terminis, em dono uns terminis més llargs per tal de poder arribar a una conclusió», nosaltres no estem d'acord que el silenci administratiu sigui negatiu i som partidaris que sigui positiu.

Per tant, són dos elements que, si es tenen en consideració per separat, poden trobar arguments per negar-se, però que en el moment en què els posem en comú jo crec que han d'anar en comú i jo crec que hi han suficients arguments com per considerar-los. No obstant això, els grups que donen suport al Govern han preferit no considerar ni les esmenes que feien referència als

terminis ni les esmenes que feien referència al silenci administratiu positiu.

Dos detalls, un ja s'ha esmentat. Però hi ha un segon detall, no? El que s'ha esmentat: el mes d'agost. Afegim en una disposició addicional que en el moment en què la tramitació pròpia de l'Administració entri dintre del mes d'agost es podrà dictar l'allargament del termini un mes més. Vull dir, nosaltres podem entendre que el mes d'agost es faci inhàbil o que aquest mes es pugui allargar en aquells terminis que són d'exposició pública, en aquells casos que són de participació ciutadana. Però el que no podem entendre i no podem compartir és que quan siguin terminis que fan referència a tramitacions pròpies de l'Administració hàgim de prolongar els terminis durant un mes més perquè hem entrat en el mes d'agost. Creiem que aquesta no és la via a utilitzar, i això s'institucionalitza en una disposició addicional, la sisena, si no ho recordo malament, concretament.

Però hi ha una altra qüestió: continuen havent-hi tràmits redundants. Ho vam dir en la defensa del posicionament sobre el debat a la totalitat, ho hem dit en la ponència. I continuen havent-hi tràmits redundants. Hi ha la sol·licitud prèvia d'exempció de la decisió prèvia per si s'ha de fer o no s'ha de fer l'informe de sostenibilitat ambiental. Ens sembla que són tràmits redundants que es podrien haver simplificat.

I la segona qüestió crec que important: l'alternativa zero. Ja s'hi ha referit algun altre ponent. És cert que a la llei espanyola es parla d'alternativa zero, de la possibilitat de l'alternativa zero; però també és cert que la directiva europea no en parla pas, de la qüestió de l'alternativa zero. I fins i tot jo els diria..., i vostès em poden dir: «És que vostès critiquen i volen treure l'alternativa zero perquè aquest és un departament governat per Iniciativa, perquè si no fos així vostès no plantejarien aquesta qüestió.» Doncs, miri, els seré sincer: tenen tota la raó. I ho hem fet amb tota aquesta intenció, no ens n'amagarem. És cert. (*Veus de fons.*) Per què? Escolti'm, doncs, perquè és que l'alternativa zero en mans d'Iniciativa ens condueix al col·lapse de les infraestructures, ens condueix a situacions extremes en casos de sequera, ens condueix a situacions extremes en casos de subministrament energètic. L'alternativa zero, en un departament de Medi Ambient en mans d'Iniciativa, per nosaltres és un perill per al progrés del país. I per això nosaltres hem presentat les esmenes per tal de suprimir l'alternativa zero.

I, com a mínim, i així ho vàrem expressar en la ponència... –i com a mínim–, escolti'm: l'alternativa zero que no els l'hàgim d'estar plantejant cada moment. Ens la podem plantejar d'inici en les tramitacions, però un cop superat l'inici de les tramitacions no cal que a cada pas que donem ens tornem a qüestionar l'alternativa zero per qüestionar la validesa o no-validesa d'un determinat pla o programa

Per tant, com vostès entendran, tot i que nosaltres hem tingut predisposició a donar suport en aquesta llei –així ho vam fer en el posicionament a la totalitat, així ho hem fet en el plantejament de les nostres esmenes parcials en l'articulat–, el fet que per part del Govern no hi hagi hagut una voluntat d'intentar arribar a un acord,

i, per tant, d'intentar arribar a un camí intermedi entre les esmenes que havíem presentat el nostre grup parlamentari i la posició inicial del Govern, nosaltres no podem donar suport en aquest projecte de llei i, per tant, ens abstindrem

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Molt honorable president, honorable conseller, senyores i senyors diputats, director general i membres de la conselleria de Medi Ambient i Habitatge, i també persones que avui ens acompanyen i que van estar també en el tràmit, com a compareixents, d'aquesta llei –i, per tant, també van ser possibles les seves aportacions al conjunt del que avui debatem–, pujo, doncs, a aquesta tribuna per expressar, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el nostre suport a la Llei d'avaluació de plans i programes.

Permetin-me que les meves primeres paraules per fixar la nostra posició de recolzament a aquesta llei siguin les darreres que utilitzava en el debat de totalitat que vàrem tenir el passat mes de novembre. Assenyalava, aleshores, que el repte de qualsevol legislació nova, encara que necessària, en el segle XXI, és resultar una legislació moderna, àgil, que tingui instruments flexibles i dinàmics i que de cap manera pugui ser entesa com un fre a l'activitat econòmica i menys en uns moments de crisi com els que vivim. Deia també: «Una legislació poc obstructionista, amb terminis curts, amb mecanismes de solucions fàcils», que trenquin el mite que la legislació ambiental –i avui em sembla que n'hem vist una repetició d'aquesta argumentació, doncs, que ho deia– pugui ser vista com una d'aquest caràcter, d'obstructionista i d'alentidora de l'activitat econòmica.

Valorava aquesta llei –que era en el seu inici de debat– com una llei completa i àmplia, que recollia procediments, terminis, silencis que enteníem que eren necessaris per a funcionar, que era una llei que anava en direcció de la necessària simplificació de tràmits, que ja té el Govern de Catalunya, a efectes, doncs, que reduint les durades, establint efectes positius al silenci sempre que sigui possible –perquè tampoc..., aquí es demanava «tots els silencis siguin positius», això..., el diputat sap que això a la pràctica és impossible; per tant, aquells casos que era possible, doncs, donar-lo– i especificant la possibilitat de continuar les actuacions al llarg de la tramitació.

Les meves darreres paraules anaven en el sentit que tots aquests eren els reptes de la legislació ambiental del segle XXI. I afirmava: «La Llei de plans i programes» –afegia– «n'ha de ser un exemple.» Al final, feia una professió de fe –o de confiança, com vostè vulgui dir-ne en aquest Parlament–, en afirmar que estava segur que el text del projecte i les aportacions que poguessin fer els diferents grups de la cambra anirien en aquest sentit i farien que assolíssim aquest objectiu.

Hem arribat, doncs, al final de la tramitació i crec que aquella meva afirmació ha estat el que jo pensava. Crec que ha estat així, doncs: que la feina feta, el text que avui sotmetem a votació, avalen el que creïem que havia de ser l'objectiu d'aquesta llei. El treball de la ponència s'ha fet amb consciència i sense presses. Em sembla que ho han expressat, fins i tot, tots i cadascun dels diputats que m'han precedit: escoltant tothom, incorporant aportacions de tots els grups –aquí podem fer les valoracions estadístiques, però a vegades l'estadística no és la substància del que es proposa; per tant, jo diria que s'ha fet amb aportacions de tots els grups–, aturant-nos a reflexionar i a buscar el millor redactat en aquells articles que podien ser fonamentals de la llei.

Els voldria posar un exemple, perquè tots els grups ho vam estar debatent així. L'article 5, per exemple, era un article que enteníem que podia ser important de trobar-hi un text ben entenedor que eliminés tota possibilitat de confusions. Ens hi vam aturar i ens hi vam aturar temps, i vam debatre el conjunt de la ponència molta estona i molt de temps aquest tema, per fer al final el redactat que avui tenim, que em sembla que era l'objectiu que perseguíem. Podria anar continuant amb altres articles. Crec, per tant, que el text que avui se sotmet a votació a la cambra dissipa les temences que tenia l'oposició en el debat de totalitat i que avui encara els grups de CiU i del PP han volgut expressar.

Jo voldria fer... –ho deia el diputat Espadaler, que no tenia el text de quan vam fer el debat de totalitat–, però, fent un *remix* del que deia el diputat de Convergència i els del PP –parlaven de «tramitació farragosa», de «necessitat de transversalitat», de «dilació», de «retards», d'«aconseguir que fos una llei eficaç i eficient»–, jo diria que totes aquelles pors que preocupaven l'oposició avui estan dissipades, i que amb el text inicial, amb les aportacions que s'han fet i que s'han incorporat en aquesta, avui tenim una llei àgil, transversal, eficaç i eficient, i, sens dubte, una llei necessària. Això no ho ha posat ningú en dubte: una llei necessària que, una vegada aprovada, permetrà a la Generalitat crear el seu propi mecanisme d'avaluació ambiental, ja que el joc de bases estatals i el desplegament comunitari la fan necessària.

La llei, doncs, vindrà a donar tot el rigor i tota la seguretat jurídica a l'actuació dels poders públics. Cal no oblidar, i també se n'ha parlat aquí, que la transposició de la directiva comunitària està esgotada, i, per tant, que fins avui aquesta directiva és d'aplicació directa.

Malgrat el que avui hagin pogut expressar, el que hagi pogut semblar de discrepància dels grups..., molt especialment de CiU i del PP, jo crec que faltava molt poc per fer la unanimitat d'aquesta llei, i és una llàstima. És legítima la discrepància, però permetin-me que no la comparteixi en aquest cas. Per què? No la comparteixo perquè, pel que s'ha expressat a la mateixa ponència i, fins i tot, m'atreveria a dir pel que s'ha expressat avui en aquesta cambra, jo crec que no hi havien diferències substancials, pel que fa als grups que avui han anunciat que s'abstindrien. Almenys així ha sortit en les argumentacions que hem tingut, molt especialment en la ponència.

Per tant, permetin també que cregui que avui aquesta seva abstenció sigui més una voluntat de no sumar els seus vots amb els vots, en aquests cas, dels grups que donem suport al Govern, i també del grup de Ciutadans, i que, per tant, aquesta hagi prevalgut al que realment porta la llei i que, com dic, no veia cap diferència substancial que no els permetés votar.

I perquè, malgrat que algú pugui considerar que aquesta llei és molt eminentment tècnica, voldria recordar-los i remarcar-los que avui acabem amb un règim transitori regulat per la Directiva de plans i programes i per la llei estatal, i, per tant, completem aquella feina que el Govern de la Generalitat va fer quan, amb la Llei d'urbanisme i molt especialment amb el Reglament d'urbanisme..., d'una manera parcial, ja va portar amb tot el que era el tema del planejament territorial i urbanístic; que amb aquesta aprovació d'aquesta llei fa que continuem, com hem estat tradicionalment, una de les comunitats autònomes més avançades en l'aprovació de la normativa en matèria ambiental, sovint fins i tot anant per davant de la legislació estatal, i que també avui farem possible el que tots –i en aquest cas dic «tots»– i totes d'aquesta cambra hem repetit en moltes ocasions: la necessitat que l'avaluació ambiental pugui un graó a la cadena i que es situï..., i en el primer moment de la presa de decisions, avaluant en cadena, doncs, aquestes decisions de poders públics, avaluació en la planificació, avaluació en la projecció i avaluació en l'execució i en el manteniment de l'actuació pública.

El senyor Espadaler parlava d'una cosa una mica atíptica, de dir que la seva abstenció era un sí a una part de les coses que avui debatíem. Jo li voldria expressar a ell, i a tots els diputats i les diputades que ens acompanyen, que el nostre serà un sí, i un sí convençut a aquesta llei, un sí efectiu i convençut. Un sí perquè consagra la responsabilitat compartida dels diferents actors i és adaptada a la realitat catalana, i incorpora els resultats adquirits en aquests anys d'experiència. Perquè és un sí a l'avaluació continuada des dels estadis més inicials per part de tots els diversos actors públics i privats. Perquè és un sí a la col·laboració estreta entre l'Administració ambiental, el promotor i l'Administració competent per raó de matèria. Perquè és un sí a la concentració d'actuacions i simplificació del procediment. I perquè és un sí a la integració del procés ambiental al procés d'elaboració d'un pla i programa.

Finalment, només em quedaria agrair, com han fet els diputats que m'han precedit, la feina feta en aquest cas per la nostra relatora, la senyora Clavell, qui ha portat, doncs, tota aquesta pausa, com dic, quan ha set necessària, i debat i reflexió al si de la ponència, així com també per la resta de diputats i diputades ponents, com el senyor Espadaler, la senyora Vilagrà, el senyor López i el senyor Rivera. També permetin-me que ho faci, lloar la feina que ens ha fet el lletrat senyor Domínguez, que també està avui aquí. Per mi, diguem-ne –i haig d'expressar-ho així–, ha estat un plaer poder treballar amb tots ells.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Laura Vilagrà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, primer de tot voldria saludar els membres del departament que avui ens acompanyen: el senyor Frederic Ximeno –director general–, el senyor Rufí Cerdán, Xavier Carceller, Laura Fonts i els altres membres, que de fet sou els que heu posat, doncs, més èmfasi i entusiasme perquè aquesta llei tirés endavant. També agrair als ponents, doncs, el bon clima i la bona feina que s'ha fet; a la ponent relatora, la seva diligència, i al lletrat, l'eficiència en la seva tasca.

Bé, avui aprovarem aquesta Llei de plans i programes. És una transposició europea, com s'ha dit; també fa referència a la llei estatal de 2006, que ja anava més enllà en els estàndards d'obligat compliment en termes mediambientals. Fa uns anys o fa unes dècades es feien infraestructures, es feien equipaments que tenien incidència mediambiental però que, en canvi, en la fase de planificació, doncs, no es tenia en compte, i, per tant, tots conveníem que en algunes ocasions es van fer infraestructures, es van fer equipaments que van tenir una afectació mediambiental molt gran, i algunes que ja no podem, diguem-ne, reparar el seu dany. És per això que els diversos països de la Unió Europea ja van posar, doncs, uns estàndards ambientals molt més ambiciosos, i, de fet, l'europeu ha estat el continent que ha tingut més en compte aquestes qüestions. I Catalunya, evidentment, també ens hem anat posant al dia en aquests temes.

En aquest marc s'incardina aquesta llei, que bàsicament afectarà documents com ara instruments de planejament territorial, com poden ser els plans directores urbanístics; instruments de planejament urbanístic municipal, com per exemple els POUM, plans parcials... També plans i programes sectorials en àmbits tan diversos com agricultura, indústria, comerç, turisme, transport i mobilitat, i els diferents temes relatius a medi ambient; en aquest sentit podrien ser els casos de residus, recursos hídrics, biodiversitat o telecomunicacions.

En aquest punt deixin-me dir que el diputat Ramon Espadaler, de Convergència i Unió, s'ha equivocat quan deia que el Pla d'infraestructures de residus no havia passat l'avaluació ambiental, perquè ja és d'aplicació la llei 2006, estatal, que ens obliga a tots, diguem-ne, des del punt de vista d'ajuntaments amb els POUM, des del punt de vista de la Generalitat amb, per exemple, aquest document, i, per tant, ja ha passat aquesta avaluació de plans i programes.

Aquesta llei, de fet, regula quin ha de ser el contingut dels documents presentats a l'òrgan ambiental, tenint presents tots els requeriments ambientals que poden afectar cadascun dels plans i programes. Aquesta llei clarifica i dona seguretat jurídica a la tramitació normativa d'aquests processos. Simplement, Catalunya es posa al dia en aquesta qüestió. De fet va ser un mandat del Parlament, d'aquest mateix Parlament, derivat d'un

debat de política general, el fet de posar al dia aquestes qüestions.

En la fase de discussió de la llei, de compareixences, bàsicament van sortir dos elements que s'anaven repetint. D'una banda, els compareixents ens expressaven la importància que s'aproves aquesta llei, per la transcendència que donarem als temes vinculats a la preservació i al respecte al medi ambient; per exemple, van ser, doncs, molt reiterades les consideracions dels Col·legi d'Ambientòlegs en aquest sentit. Però també, d'una altra banda, un altre element que es repetia era la necessitat que aquesta llei no anés carregada d'una tramitació administrativa feixuga; en aquest sentit ho van expressar les entitats municipalistes, i també el Col·legi d'Arquitectes. És per això que es va expressar la necessitat de racionalitzar aquest procediment.

Per altra banda, aquesta llei també porta intrínsec un altre element cabdal, que és l'obligatorietat d'una bona coordinació interdepartamental. La llei molt clarament entrellaça la feina de diversos departaments per la planificació sectorial, però de forma especial la feina de dos departaments; en aquest cas, Medi Ambient i Habitatge, i Política Territorial i Obres Públiques.

Per posar-ne només un exemple, en el cas dels POUM municipal, que redacten els ajuntaments, la tramitació i les gestions que es feien davant de Política Territorial a vegades no anaven lligades amb les que es feien en aquest cas amb el Departament de Medi Ambient, encara que hi havia punts d'encontre informals que, evidentment, feien que aquesta coordinació fos possible. Però, en tot cas, era ja en una fase final, en les comissions d'Urbanisme, en què els dos departaments conflueixen en un únic document, en una única consideració.

En canvi, aquesta llei preveu que aquests dos departaments no només conflueixin en una fase final, sinó que en les fases inicials i intermèdies d'aquest procediment també tinguin un punt de trobada. Això què significa? Doncs, dona una seguretat jurídica important per al promotor de la iniciativa. Per què? Perquè comporta que, quan l'òrgan ambiental es pronunciï sobre un document, també ja la Direcció General d'Urbanisme, de PTOP, introdueixi les seves consideracions; aquest és un element molt important. Aquesta qüestió l'agrairan de forma molt clara els ajuntaments, i també es promotors privats, per evitar moltes disfuncions, reunions paral·leles i pèrdues de temps.

Per tant, es configura un model de molta més coordinació entre dos departaments, no només de manera informal, sinó de forma estandarditzada.

Aquesta normativa també ens facilitarà una altra qüestió, que és que es familiaritzaran la ciutadania i els poders públics –Generalitat, Parlament, ens locals– quan aquests actuen com a promotors en l'avaluació ambiental. Està previst que el promotor pugui introduir propostes, suggeriments, que facilitin la decisió de l'òrgan ambiental. D'aquesta manera s'aprofitaran les sinergies i l'intercanvi de coneixements.

De fet, des de l'any 2007, que va ser el primer que va tenir una aplicació sencera d'aquesta normativa estatal, ja s'han elaborat múltiples, centenars d'informes precep-

tius entre POUM, plans parcials, plans especials, programes, plans territorials, plans directors... Per tant, de fet ja hi ha una experiència real de l'aplicació d'aquesta normativa, i això ens ha anat ajudant a polir el redactat d'aquesta llei.

Així, doncs, el nostre grup parlamentari donarà suport a aquesta llei, perquè estem d'acord amb els objectius que persegueix i amb el redactat concret d'aquesta.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Dolors Clavell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president. Voldria enfocar aquest torn fent una breu explicació de les apostes que fa la llei, més que un plantejament estrictament a la defensiva o com a reacció als posicionaments que ha fet l'oposició en aquest debat, i enfocar aquesta breu explicació partint de les qüestions clau que s'ha dit, que la gent que hi entén ha dit que són necessàries perquè una avaluació ambiental estratègica funcioni. Realment, amb l'experiència que ja tenim a nivell de tots els països en què s'està aplicant, s'han vingut a resumir en sis punts els aspectes que cal considerar per, realment, aconseguir una avaluació ambiental que estigui bé.

El primer d'ells és el que ens ve a dir que és essencial que l'anàlisi ambiental es faci sempre a l'inici de la reflexió, quan s'estan fent els actes preparatoris d'un pla o d'un programa, just quan es comença a pensar en l'objecte de la planificació. La planificació mediambiental estratègica, per tant, no pot ser un afegit *a posteriori* que l'únic que faci és això, introduir-se al final, sense haver participat de la reflexió inicial. I és per això que en la llei plantegem l'informe de sostenibilitat ambiental preliminar, perquè és que com ho comencem això? El promotor presenta el seu informe de sostenibilitat ambiental preliminar, que dóna lloc al document de referència on l'Administració diu: «D'acord», o es matisen totes les apreciacions que hi puguin haver, i després això dóna lloc a la memòria ambiental posterior. Però, com ho fem, si no?, com comencem aquest procediment? Doncs, el comencem amb aquest informe de sostenibilitat ambiental preliminar, per començar tot aquest procés.

I això no ho podem fer només sobre els plans de promoció pública, com ens demana Convergència i Unió, excloent-ne sistemàticament els plans de promoció privada, perquè l'afectació ambiental d'un pla és la que és, més enllà que pugui haver estat promogut per un ens públic o per un ens privat. Seria incongruent i, a més, contrariaria els criteris de la directiva i de la llei estatal i de tota la normativa que hi ha al respecte no tenir en compte el caràcter significatiu d'uns determinats efectes sobre el medi ambient únicament i exclusivament perquè la promoció d'aquell pla és d'iniciativa privada. Si té efectes en el medi ambient, ha de ser avaluat, sigui qui sigui qui ho ha promogut.

Una altra qüestió clau que es planteja en la reflexió de com ha de ser una avaluació ambiental perquè sigui exitosa és..., se'ns ve a dir que s'ha de mostrar clarament la decisió que es planteja en aquell determinat pla o programa un cop analitzades totes les alternatives. I això és un mètode de treball, eh?, és una manera de fer les coses: primer m'obliga a analitzar totes les diferents opcions que tinc, i també la hipòtesi de no fer el pla o programa, i partir d'aquí em posiciono i tiro endavant. És per això que hi ha l'alternativa zero, que al llarg d'aquest debat s'ha qüestionat amb uns termes que crec que no són acceptables. Crec que hi ha uns certs prejudicis a l'hora d'analitzar això de l'alternativa zero, francament. Perquè moltes vegades analitzar l'alternativa zero, precisament, el que et ve a confirmar és que cal aquell pla o programa. És senzillament, com els deia, un mètode de treball. I jo crec que aquí vostès s'encaparren, s'encallen amb una qüestió molt més de percepció simbòlica, que no pas amb una anàlisi fonamentada de què és exactament l'alternativa zero. És el que els deia, és un mètode de treball.

Però, com que ho han plantejat amb aquests termes, també entenguin que una mica també ens han picat, eh?, quan vostè, senyor Rodríguez, venia a dir que l'alternativa zero era un perill en mans d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida al capdavant del Departament de Medi Ambient. Mirin, si en el seu dia haguéssim pogut aplicar amb normalitat l'avaluació ambiental tenint en compte l'alternativa zero, ens hauríem estalviat conflictes importants en aquest país, a Catalunya. Per exemple, el greu conflicte de les infraestructures de residus que va impulsar el Govern de Convergència i Unió, amb els macroabocadors a la Conca de Barberà. Ens hauria facilitat la protecció dels aiguamolls de l'Empordà, a la desembocadura del Fluvià. No s'haurien construït aquells edificis que després el Govern d'entesa, posant-hi diners, ha hagut d'enderrocar. Ens hauria facilitat la protecció de la platja Llargueta, a Vilanova i la Geltrú, o dels Muntanyans, a Torredembarra. O hauríem evitat un munt d'urbanitzacions en espais d'interès natural, al delta de l'Ebre, a altres llocs. Ens hauria facilitat la protecció de Pinya de Rosa, a Blanes. Ens hauria facilitat la protecció de Platja del Castell.

Per tant, vigilin una mica amb els seus arguments en contra de l'alternativa zero. O, en tot cas, no ens esgarriem tampoc que hi hagi aquests plantejaments tan diferenciats. Però nosaltres ens expliquem per què considerem absolutament convenient que la llei hagi incorporat, dins de les seves previsions, aquesta alternativa zero.

Una altra qüestió clau, seguint aquest ordre que plantejava a l'inici, que permet que una avaluació ambiental sigui adequada és disposar d'indicadors, realment; disposar d'indicadors per conèixer els efectes i els objectius ambientals en un determinat pla o programa. En això vam partir de zero, per utilitzar aquesta expressió del «zero». Aquest Govern, quan s'hi va posar a treballar, és veritat que es partia de zero, i que no ha estat fàcil, però s'està evolucionant clarament en la incorporació de dades que ens permetin saber índex de contaminació, eficiència energètica, recursos hídrics, residus, diversitat ecològica..., tot allò que ens permet fer l'avaluació sense haver d'inventar-nos res, sinó con-

trastant, verificant quines són aquestes dades en aquell determinat pla o programa.

I, en aquest marc, crec que també val la pena fer referència a totes les guies metodològiques —els manuals, les instruccions...— que des del departament es van emetent per facilitar l'aplicació d'aquesta norma —el banc de dades que preveu el mateix articulat de la llei, les guies d'instruccions que també hem previst en una disposició addicional.

Més enllà d'això, un altre element que, quan es pensa en l'avaluació ambiental estratègica, es considera fonamental és la necessitat de la implicació social. La planificació i la programació no poden ser exercicis especialitzats dels erudits en la matèria. La gent —i en la llei s'expressa aquest concepte de «gent» amb el nom de «públic»—, el públic, ha de poder participar en l'elaboració de les decisions de forma que sigui un element que s'integri també en aquest procediment. I entre el públic interessat hi són presents, de forma explícita, les entitats ambientals que sense ànim de lucre tinguin com a objecte de la seva activitat la protecció del medi ambient. A la llei se'ls demana una experiència de dos anys. El Grup del Partit Popular ens demanava eliminar aquesta experiència de dos anys. Crec que..., i, a més, ho puc dir, perquè així es va explicitar, més com una provocació als d'Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa que com una convicció que no s'hagi de demanar una mínima trajectòria a l'hora de considerar una entitat ambiental suficientment capacitada per participar en un procés d'aquests. Convergència i Unió, per l'altra banda, ens demanava cinc anys, amb una visió més restrictiva. Aquí, doncs, ens hem quedat amb els dos anys, perquè senzillament ens sembla que és prou raonable.

Un altre aspecte que es considera clau perquè funcioni una avaluació ambiental és la necessitat de coordinació. És important que hi hagi una bona coordinació —és cert i no és fàcil— entre els diferents agents, i que hi hagi una coresponsabilitat també entre tots ells. Aquí la llei fa una clara referència als diferents agents: al promotor, a l'òrgan ambiental, a l'òrgan competent per raó de la matèria; deixa clar quin és el seu paper en cada cas i intenta anar una mica més enllà del que seria una coordinació merament formal, entrant en termes de cooperació, de concertació, on és veritat que a l'Administració pública sovint li costa entrar-hi, però que és un repte que no podem pas abandonar.

Per altra banda, la llei ja evita duplicitats quan..., que és una cosa que també ha preocupat als grups de l'oposició, i això ho entenc, però la llei impedeix aquestes duplicitats d'avaluació ambiental quan hi puguin haver, eventualment, casos en què es pugui interpretar que s'exigeixen ambdós procediments. No, no..., aquí la llei deixa ben clar que només hi haurà una avaluació ambiental.

Finalment, l'últim principi d'aquests..., qüestió clau que plantejava, que es comenta que ha de tenir una avaluació, és que es garanteixi la transparència i l'eficàcia. Evidentment, no és un gran repte. La transparència, per això, en el cas de les avaluacions ambientals, Déu n'hi do, com de ben garantida que està! Totes les resolucions, tots els actes són escrits i publicats en l'avaluació

ambiental, cosa que no passa en altres àmbits. I l'eficàcia, evidentment, és un objectiu clar que segur que mai s'acaba d'aconseguir, però, en el qual treballem.

I, relacionat amb això, m'agradaria parlar de les referències que hi ha hagut de procediments, terminis, circuits que es consideren «farragosos» o que es consideren excessius. Segurament són millorables. Jo, això, no ho vull pas discutir. El que sí que els vull dir és que, ara com ara, els terminis i el procediment que assenyalen aquesta llei són els que raonablement ens veiem en disposició de comprometre. Podríem haver fet una altra opció, que és posar uns terminis a la llei i que, després, la pràctica vagi per una altra banda. Aquesta era una opció que passa sovint. Aquí no, aquí el que s'ha fet és: amb els recursos humans que tenen avui els òrgans ambientals, tal com està l'avaluació ambiental a Catalunya en aquests moments, quins són els terminis que raonablement podem comprometre? Forçant-ho una mica, però sent realistes. I això és el que s'ha previst en la llei.

Jo no nego que en el futur puguem estar en condicions de millorar aquests terminis i aquests procediments. Segurament serà així, perquè n'anem aprenent. I, si és així, haurem de modificar la llei per adaptar-nos a aquests nous terminis. Però em sembla també que és comprensible que hàgim volgut fixar uns terminis que són els que, ara per ara, podem comprometre realistament.

Tot i que, també, permetin-me que els digui que no és l'avaluació ambiental el que fa endarrerir els procediments quan es tramita un pla o programa. La veritat és que l'experiència ens indica això: els plans i programes s'endarrereixen —no els negaré que no—; hi ha casos que de forma extrema..., no ho sé, per aprovar un POUM ens passem set anys, moltes vegades, eh?, un pla d'ordenació urbanística municipal, però això no és pas per l'avaluació ambiental. L'avaluació ambiental té el seu tràmit al començament i, un cop acabat això, després segueix el conflicte, moltes vegades, que consisteix a tirar endavant un determinat pla o programa.

I en això, senyor Espadaler, també, permeti'm que li ho digui: el Pla sectorial de residus no només ja està avaluat... (*Veus de fons.*) Senyor Espadaler, em pot escoltar? (*Remor de veus.*) Està avaluat, el Pla sectorial de residus; té memòria ambiental, que ja està emesa i està signada. Per tant, aquest argument a què vostè s'ha agafat per dir: «Ui, i ara!, els mateixos responsables de govern acaben de treure el pla per no haver-lo d'avaluar...» No és cert, és un argument gratuït. I si això és gratuït, m'és més fàcil explicar que la resta de coses que vostè ha esmentat en el seu torn, moltes d'aquestes coses són també gratuïtes. Quan diem allò de: «És que és "farragós"». És que no és simple. És que vostès són intervencionistes..., bé, tota aquesta mena de qualificatius que rebem contínuament són gratuïts, perquè no van avalats després per propostes alternatives concretes d'un tràmit diferenciats. Parlem-ne d'alternatives que hi hagin! No, això no ho hem fet, només diem, gratuïtament, que el tràmit és excessivament «farragós».

Pel que fa al silenci, que vostè, senyor Rodríguez, plantejava, si és estímul o desestímul, senzillament hem aplicat el criteri que la jurisprudència del

Tribunal de Justícia de la Unió Europea dicta quan es tracta d'avaluacions ambientals, que és que, en aquests casos, els silencis són desestimadors. (*Veus de fons.*) En contra del criteri general, és veritat. El criteri general que s'aplica, amb caràcter general, al procediment administratiu és que els silencis són positius. Però, en una matèria com la protecció del medi ambient, la mateixa jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha valorat que és una matèria que no pot estar subjecta a silenci positiu. I per això és negatiu i per això així ho hem posat en la nostra llei.

Ens adaptem, doncs, a aquesta nova cultura que significa avaluar ambientalment quan fem plans i programes. És veritat que cada cop en sabem més, ho penso, i cada cop som capaços de percebre amb més claredat els beneficis que això comporta. Tot i així, arribarà un dia en què la perspectiva ambiental segurament ja no caldrà que tingui una llei al darrere, i això ho hem parlat moltes vegades amb en Frederic Ximeno o la Irene Martín. A algú se li acudiria fer un pla urbanístic sense estudi economicofinancer? A ningú, perquè tots tenim ja incorporat que quan es fa un pla urbanístic hem d'avaluar quina serà la seva viabilitat econòmica. Per tant, no cal que hi hagi una llei ni una directiva europea ni res que ens digui: «És que els plans han de tenir estudi economicofinancer.» De manera que, si amb els anys incorporem realment la mirada ambiental, que aquest és l'objectiu, pot ser que arribi un dia que no calguin ni directives ni lleis per imposar avaluacions ambientals. Tant de bo! Tant de bo no calgui ni llei d'aquí a uns anys. Però és cert que mentre això no es produeixi, en aquest cas la Unió Europea ha vist la necessitat d'esquivar les resistències que provoca qualsevol canvi (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en la cultura de la planificació...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...introduint l'obligatorietat d'aquesta avaluació ambiental. Acabo només dient que, a partir de l'aprovació d'aquesta llei, tenim dos reptes encara al davant a Catalunya. Un és millorar la Llei d'avaluació ambiental de projectes –i tenim memòria ja aprovada pel Govern en aquest sentit. I afrontar l'esglaió últim d'aquesta mirada, que deia, de l'avaluació ambiental en el moment més anticipat possible, que és l'avaluació ambiental de les polítiques públiques. Que aquest és un repte en el qual encara no hem entrat i que és apassionant per al futur.

Espero que amb aquest objectiu puguem continuar fent passes endavant, intentant fer-ho de la forma més acompanyats possible, sense fer-nos sang, i, malgrat que hi hagi discrepàncies polítiques en l'enfocament, puguem avançar, mai retrocedir.

Moltes gràcies.

(*El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*)

El president

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, senyor president. Per respondre a una al·lusió bastant directa de la senyora Clavell. Nosaltres sí que l'escoltem, encara que, a vegades, no li ho pugui semblar. El qui no ha escoltat en aquest procés, i els fets són els que són, són vostès. I és legítim que ho facin, així ho aproven amb els seus vots i aquí pau i després glòria; vull dir, quaranta i tantes esmenes, una d'acceptada, a mitges amb el PP, i les dels altres grups el mateix. No hi ha més.

Sí que li demanaria una precisió, perquè ens sembla important: quan vostè ha relacionat totes les barbaritats que s'han fet per no existir suposadament aquesta llei, ha dit que s'havien fet urbanitzacions il·legals en espais protegits del Delta. Per favor, digui'ns quina, perquè nosaltres, si no ho ha fet vostè, nosaltres ho farem..., és anar a la Fiscalia.

Gràcies.

(*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

El president

Senyor Santi Rodríguez. També per contradiccions...? (*Pausa.*) Un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

La diputada d'Iniciativa deia que molt criticar el procediment però que no hi havien alternatives. Jo la invito a repassar les esmenes que el nostre grup ha presentat, vuit de les quals, que rebutjaran seguidament, fan referència a reduir els procediments.

Però hi ha una altra qüestió. Vostè s'ha referit a la necessitat de l'informe de sostenibilitat ambiental preliminar, i aquest, nosaltres no l'hem posat en dubte. El que posem en dubte és que siguin necessaris dos processos previs, en alguns casos –siguin necessaris dos processos previs–, per arribar a la conclusió de si s'ha de fer o no s'ha de fer l'informe de sostenibilitat ambiental preliminar.

I, finalment, respecte de la limitació de dos anys a les entitats que vulguin participar com a públic interessat. És cert que l'hem presentat perquè el partit que té en aquest moment la responsabilitat del Departament de Medi Ambient és Iniciativa per Catalunya Verds. És així, perquè són precisament Iniciativa per Catalunya Verds els primers que es posen al capdavant de les manifestacions quan hi han plataformes que critiquen determinats plans i programes...

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

...i són vostès els primers que es posen en la seva boca les paraules «participació»..., i a l'hora de la veritat són vostès els primers a restringir aquesta participació.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Senyora Clavell...

La Sra. Clavell i Nadal

Sí, molt breument.

El president

Té un minut.

La Sra. Clavell i Nadal

Senyor Espadaler, l'única al·lusió directa que jo li he fet en la meua intervenció és una en què li he justificat la seva intervenció, però que vostè ha eludit absolutament, que és –i vull que quedi ben clar–: el Pla sectorial de residus està ja avaluat i té memòria ambiental emesa i signada. Per tant, val la pena que quedi així d'explícit.

Respecte a les referències d'aquesta pretesa manca de cintura a l'hora d'acceptar o no esmenes, està ben clar. Les esmenes que podíem acceptar, les hem acceptades, i tota la resta que qüestionaven la línia de flotació de la llei, ha d'entendre..., i és lògic que no els les puguem acceptar, perquè precisament contrarien l'enfocament d'aquesta llei.

I, quant a les referències a terminis i altres elements que ha esmentat el senyor Rodríguez, crec que han estat a bastament analitzats al llarg de les prèvies intervencions i no vull estendre-m'hi més.

Moltes gràcies.

El president

No em consten votacions separades, per tant, votarem per blocs. En primer lloc, votarem totes les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 69 vots en contra i 17 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 en contra i 61 abstencions.

Votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 69 vots en contra i 50 abstencions.

Votem seguidament la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'avaluació ambiental dels plans i programes ha estat aprovat per 72 vots a favor i 61 abstencions.

Proposició de llei

per a l'establiment de deduccions fiscals per als ajuts vinculats al contracte global d'exploració i la Xarxa Natura 2000 (debat de totalitat) (tram. 202-00056/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei per a l'establiment de deduccions fiscals per als ajuts vinculats al contracte global d'exploració de la Xarxa Natura 2000. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Xavier Pallarès, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Des del Grup de Convergència i Unió avui presentem una proposició de llei per a l'establiment de deduccions fiscals per als ajuts vinculats al contracte global d'exploració i a la Xarxa Natura 2000; unes deduccions que, en el cas de ser aprovades per aquesta cambra, suposaran dos aspectes importants per a la gent que viu i treballa al món rural.

El primer aspecte, i no per ser el primer menys important, i no parlem de diners, és que la gent del camp agafarà consciència que ells i les seues explotacions també són importants per al nostre país.

De sovint, ens oblidem que fora del que són les grans empreses –per una altra banda, necessàries per al nostre país– també hi ha una gent que viu allunyada dels grans centres de decisió; hi ha una gent que viu i treballa cada dia per tal que les seues empreses siguin més fortes i tinguen un futur més esperançador. Estem parlant de les empreses agràries i ramaderes.

Hi ha cops que esta gent té la necessitat de ser escoltada; hi ha cops que aquesta gent té la necessitat que aquí, en seu parlamentària, debatem els seus temes i les seues problemàtiques. Esta gent, senyores i senyors diputats, també estan en crisi.

En les diferents interpellacions i mocions que hem presentat aquí al Parlament de Catalunya, hi ha vegades que sembla que los discursos i sobretot les demandes siguin una prèdica que fem al desert; hi ha molts cops que estes demandes que fem des del Grup de Convergència i Unió se queden simplement en demandes i no ho podem portar a la pràctica.

És fàcil de fer grans anuncis de mesures de lluita contra la crisi que afecten col·lectius molt grans i nombrosos. No hem d'oblidar que les empreses agroalimentàries i de transformació dels aliments són una de les principals indústries que té el nostre país; importants quant a facturació, importants quant a ocupació; una ocupació, la del món agrari –que més tard me'n faré ressò–, que té una forta caiguda, una gran davallada, una davallada important del que és el sector principal, en este cas, el sector agrícola i ramader.

El segon aspecte –i no menys important, quan parlem dels diners– que persegueix este projecte de llei és l'establiment de deduccions fiscals per als ajuts a aquells

agricultors que realitzen activitats respectuoses amb el medi. Atenent la capacitat que té el Govern de la Generalitat, es planteja una deducció específica per a agricultors i ramaders en concepte dels ajuts que reben vinculats al que assumeixen a l'hora de signar el contracte global d'explotació i Xarxa Natura 2000.

Estem parlant d'uns grans ajuts que ajudaran a deixar apartada la crisi que pateix el sector? Evidentment que no. No parlem d'uns grans ajuts; parlem d'unes mesures correctores. El que pretenem, com he dit abans, és que este sector, que de sovint s'oblida, se senti reconfortat per este Parlament.

Vostès ens tenen acostumats a molts discursos, a moltes paraules, però desgraciadament a pocs fets; paraules i discursos, grans frases, trobades amb la gent, però finalment, quan s'ha de traduir en una llei que la gent veja la bona predisposició que té el Govern de la Generalitat per ser ajudats, desgraciadament no es tradueix.

En este cas concret, no els cal demanar-ho ni als seus socis amics de Madrid; vostès mateixos ho poden fer. Vostès, si en tenen ganes, si realment volen tirar-ho endavant, tenen els mecanismes i les eines per poder-ho aplicar.

Necessitem la voluntat política per tirar endavant un sector que, com he comentat abans, està patint; un sector que ha tingut una davallada important de l'ocupació agrària; un sector que..., l'ocupació agrària ha caigut a Catalunya un 10,24 per cent –un 10,24 per cent–, una davallada respecte al 2007, però és que el 2007 ja teníem una davallada del 12,1 per cent.

Per tant, estem parlant d'un sector clau, estem parlant d'un sector clau i que està caent. Per tant, amigues i amics diputats, ens hem de preocupar per esta davallada de l'ocupació agrària que està patint el nostre sector.

Este fet és directament proporcional a la manca total i absoluta d'una política agrària catalana decidida; una política agrària decidida i clara que faci front a la crisi que pateix el nostre sector.

Encariment de costos de producció –exemples clars. Vostès coneixen el que ha pagat, per exemple, els últims anys un pagès pel gasoil agrícola professional? Ha arribat als noranta-cinc cèntims d'euro el litre.

I els preus dels pinsos? I els preus dels fertilitzants? S'han doblat pràcticament els preus. Un cas concret, els adobs –i la gent que ens escolta i els sindicats agraris i la gent que es dedica a l'agricultura ho sap perfectament. Un dels adobs principals, el 8-15-15, ha passat de disset cèntims d'euro en la campanya 2006 a vint-i-sis cèntims d'euro en la campanya 2007 i a quaranta-tres cèntims d'euro en la campanya 2008; en total, un increment del 153 per cent en dos anys –153 per cent en dos anys. Quant als pinsos, en un any han pujat de disset cèntims d'euro el quilo a trenta-un cèntims d'euro el quilo; més del 76 per cent. I això sense mirar que en molts dels casos el pagès no pot arribar ni tan sols a cobrir els seus costos de producció.

Per tant, no estem demanant ni el 153 per cent de puja que han tingut els adobs i els fertilitzants ni estem parlant ni demanant el 76 per cent; estem demanant solament

uns avantatges fiscals del 3 per cent, que ens sembla que és del tot coherent –del 3 per cent, que ens sembla que és del tot coherent. Creuen vostès que demanem un impossible?

Surtin i parlin amb la gent; surtin i coneguim la Catalunya real, no la Catalunya de postal que moltes vegades és, sovint, la que se'n planteja.

Tot plegat fa que en aquesta ocupació agrària, per estos aspectes i altres que detalladament hem anat parlant aquí, al Parlament de Catalunya, la davallada sigui important; estem en caiguda lliure.

Tots plegats necessitem intervindre en este sector per tal de garantir la seua viabilitat. Necessitem la introducció de mesures fiscals, aquesta deducció autonòmica de l'IRPF, per a algunes actuacions a favor del medi ambient de les explotacions agràries; estem parlant de mesures agroambientals, benestar animal, indemnitzacions compensatòries de zones de muntanya desfavorides, Xarxa Natura 2000 i a les inversions no productives. Totes aquestes mesures poden rebre una deducció que, si més no, ajudarà aquesta gent. Com he dit abans, la llei ho permet fer. Necessitem la ferma voluntat política per tirar-ho endavant.

Amb l'entrada en vigor de la Llei 18/2001, del 31 de desembre, la Llei d'orientació agrària, s'inicia el procés per tal d'establir les bases i les directrius per a orientar la intervenció dels poders públics en l'economia agrària i el món rural, per a la millora de les condicions de vida i de treball. En base a aquesta llei, podem actuar, necessitem actuar.

L'apartat d de l'article segon de la Llei d'orientació agrària estableix que l'Administració de la Generalitat, en col·laboració amb els agents econòmics i socials, ha d'impulsar polítiques de desenvolupament rural que tendeixin a fomentar les activitats agràries respectuoses amb el medi ambient, mitjançant l'establiment de contractes entre l'Administració i les mateixes explotacions agràries, per tal de poder desenvolupar estos incentius i compromisos que es van posar en marxa mitjançant el contracte global d'explotació, que té com a finalitat incentivar les explotacions agràries perquè desenvolupen un projecte d'explotació que integre les funcions productives, econòmiques, socials de l'agricultura, amb l'objectiu de fomentar la viabilitat de les explotacions i assolir un desenvolupament rural sostenible.

El mecanisme, l'eina torna a ser el contracte global d'explotació, una bona eina, una eina que, des del Grup de Convergència i Unió, sempre l'hem aplaudit en lo sentit que és l'eina perquè parla, a curt termini, a cinc anys, que les explotacions agràries puguin ser viables, que aquestes explotacions, mitjançant uns estudis i uns plans de viabilitat, siguin rendibles de cara al pagès; aquest contracte global d'explotació que si entre tots no hi posem les mesures oportunes –aquest contracte global d'explotació– passa a ser una eina dolenta per al pagès, amb moltes obligacions, però, la veritat, amb poca cosa a guanyar.

L'any 2007 es va adoptar per part del Govern de la Generalitat el Decret 50/2007, del 27 de febrer, pel qual es

regula el contracte global d'exploració per donar compliment a tots aquests compromisos.

La Llei 17/2002, de l'1 de juliol, cessió de tributs de l'Estat cap a la Generalitat, cedeix amb caràcter parcial, fins a un 33 per cent, l'IRPF. L'abast i les condicions d'aquesta cessió són establertes a la Llei 21/2001, de 27 de desembre, per la qual es regulen les mesures fiscals i administratives del nou sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i les ciutats amb Estatut d'autonomia.

L'article 38 de l'esmentada Llei 21/2001 estableix que les comunitats autònomes poden assumir competències normatives sobre les deduccions a l'IRPF per inversions no empresarials i per a l'aplicació de la renda. I aquest article és important perquè, d'acord amb aquestes competències, les mesures agroambientals contemplades dintre del que és el contracte global d'exploració, que es fonamenta en el capítol sisè, de mesures agroambientals i benestar animal, del Reglament europeu 1257/1999, sobre l'ajut al desenvolupament rural, a càrrec dels fons FEOGA, i pel qual es modifiquen i es deroguen determinats reglaments i mesures agroambientals, de benestar animal, per a la ramaderia ecològica, les inversions no productives, per a la Xarxa Natura 2000, zones de muntanya i indemnitzacions compensatòries de zones de muntanya desfavorides establertes a partir del 2007, que es fonamenten respectivament en els articles 37, 39, 40 i 41 del Reglament 1698/2005 del Consell Europeu, relatiu als fons Feder. I és aquí on poden ser objecte de deducció de l'IRPF –és aquí on poden ser objecte de deducció de l'IRPF–, d'esta deducció que des del Grup de Convergència i Unió els demanem: una deducció del 3 per cent.

És per això que, atenent a la capacitat que té el Govern de Catalunya per establir deduccions a la quota, es planteja la introducció d'una deducció específica per als agricultors i ramaders en concepte dels ajuts que ells mateixos ja reben vinculats als compromisos que al seu moment assumeixen amb el contracte global d'exploració i a la Xarxa Natura 2000.

Per tant, en este projecte de llei demanem que amb data 1 de gener del 2009 es pugui aplicar una deducció del 3 per cent de les quantitats percebudes pel contribuent provinents de la Generalitat de Catalunya pel compliment, en el marc del mateix contracte global d'exploració, de les mesures agroambientals, de benestar animal, de ramaderia ecològica, d'inversions no productives en Xarxa Natura 2000 i en zones de muntanya, d'indemnització compensatòria en zones desfavorides fora del que són les àrees de muntanya.

També s'aplicarà la deducció prevista en el punt anterior a les quantitats percebudes de la Generalitat de Catalunya per les indemnitzacions per limitacions de l'activitat agrícola o ramadera que estableix a les explotacions agràries incloses dintre el que és la mateixa Xarxa Natura 2000.

De manera específica, és la política fiscal la que dins de les competències pròpies es pot utilitzar de manera més efectiva per millorar la viabilitat econòmica de moltes explotacions agràries que en estos moments estan pas-

sant una crisi molt forta, molt profunda. La política fiscal és la clau que ens permet abordar assumptes que es troben pendents en estos moments i que exigeixen una resposta immediata per part de l'Administració. I, per tant, entenem que és una mesura que es pot aplicar.

Estem impulsant una deducció de l'IRPF en uns casos excepcionals –deducció de l'IRPF en uns casos excepcionals–, unes deduccions que, si vostès no les aproven, des de Convergència i Unió les impulsarem quan el poble de Catalunya ens torni a donar la confiança; entenem que són necessàries. Estes mesures contribuiran a garantir el manteniment d'un model d'agricultura i ramaderia de qualitat que actualment es troba en greu risc.

El Govern ha de consolidar l'agricultura com un sector estratègic per a la seva supervivència, però també per a la preservació del medi ambient i el medi rural.

Per tant, senyores i senyors diputats, el que els demanem amb aquest projecte de llei és un ajut a la rendes dels pagesos, un ajut específic, un ajut que vostès poden articular mitjançant el mateix contracte global d'exploració i el tema de Xarxa Natura 2000. Tenim els decrets, està la Llei 17/2002, de la cessió de tributs de l'Estat cap a la Generalitat; tenen vostès els mecanismes. El que els demanem un cop més des del Grup de Convergència i Unió és que ho facin, que ho apliquin.

Ara escoltarem l'esmena que han presentat a la totalitat. Des del nostre punt de vista, entenem, senyors, que no hi estem d'acord; no hi estem d'acord perquè no estem demanant res extraordinari, no estem demanant cap mesura que surti del normal. Des del nostre punt de vista, no estem demanant, ni molt menys, totes les puges i, sobretot, la manca de recursos que ha tingut el nostre sector; no estem demanant ni un 153 per cent dels increments que sí que han tingut els pagesos, no estem demanant un 76 per cent, també, d'increments dels pinsos que ha tingut la nostra gent de la ramaderia, sinó que el que estem reclamant és una deducció del 3 per cent a les rendes dels pagesos que viuen i treballen al món rural d'aquí, del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Maria Dolors López.

La Sra. López Ortega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula, efectivament, en nom dels tres grups que donem suport al Govern per defensar l'esmena a la totalitat que hem presentat en aquesta proposta, aquesta proposició de llei que planteja l'establiment de deduccions fiscals per als ajuts vinculats al contracte global d'exploració i a la Xarxa Natura 2000; concretament, tal com ha explicat el diputat Pallarès, una deducció del 3 per cent de la quota íntegra de l'IRPF, de les quantitats percebudes pel contribuent, provinents de la Genera-

litat de Catalunya, per al compliment, en el marc del contracte global d'explotació, de les mesures agroambientals, de benestar animal, en ramaderia ecològica, d'inversions no productives en Xarxa Natura 2000 i de zones de muntanya, i d'indemnització compensatòria en zones desfavorides fora de la muntanya.

Aquesta és la seva proposta, i els grups que donem suport al Govern hem presentat esmena a la totalitat per una sèrie de raons que crec que es poden entendre perfectament.

Per una banda, la voluntat del Govern de recolzar el sector agrari i de garantir la protecció i conservació del medi natural es fa palesa als pressupostos de la Generalitat per al 2009, i també amb una proposta de resolució sobre la dotació amb els recursos econòmics necessaris de les partides pressupostàries del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural corresponents al contracte global d'explotació i al relleu generacional al camp. Aquests esforços es fan evidents també en el fet que Catalunya és un país ubicat en un indret estratègic des del punt de vista de la biodiversitat, just al límit entre l'Europa atlàntica i la mediterrània, alhora que també és un país densament poblat. La salvaguarda d'aquesta diversitat biològica, sotmesa a una forta pressió del seu entorn social, exigeix l'aplicació de mesures i instruments de gestió avançats i eficaços, que despleguin les directrius que emanen de la legislació europea, com és l'aplicació de la Xarxa Natura 2000 a Catalunya. En aquest sentit, Catalunya ha pres la iniciativa més important de protecció del patrimoni natural dels darrers quinze anys. L'ampliació de la proposta catalana per a la Xarxa Natura 2000 s'apropa a 1 milió d'hectàrees. D'aquestes, 83.000 són marines; 957, terrestres, és a dir, el 29,83 per cent del territori català, i sobre el territori l'àmbit agrícola i estèpic s'incrementa més d'un 35 per cent; l'àmbit de muntanya mediterrània dobla les hectàrees protegides, i l'àmbit fluvial arriba gairebé al 90 per cent, fet que permetrà el manteniment dels boscos de ribera i de la fauna que aquests acullen.

Però, paral·lelament a la proposta de redefinició dels límits de la Xarxa Natura 2000, s'està treballant per dotar tots els espais protegits de les eines de gestió capaces de garantir la conservació de la seva biodiversitat. Entre els objectius principals d'aquesta gestió hi ha la compatibilització de la conservació de la biodiversitat amb el manteniment i, sobretot, la millora de les activitats productives que es desenvolupen en aquests espais, especialment en els casos de sòls agrícoles, tan lligats a la riquesa de la seva biodiversitat, i la potenciació dels valors naturals dels espais protegits com a elements de dinamització del desenvolupament sostenible del territori. Alhora, s'impulsen estratègies d'ús públic que contribueixin a la sensibilització i la divulgació del patrimoni natural de Catalunya.

D'altra banda, en aquests moments la situació del sector agrari obliga a incentivar les explotacions agrícoles, a desenvolupar projectes d'explotació que integren les funcions econòmiques mediambientals i socials de l'agricultura, amb l'objectiu de fomentar la viabilitat de les explotacions agràries i assolir un desenvolupa-

ment sostenible. S'ha comprovat que es fa necessària la gestió sostenible i coordinada de totes les polítiques de foment empresarial i protecció mediambiental, per tal d'implantar sistemes de traçabilitat i assegurar la conservació i la renovació del patrimoni.

Existeix un nou marc financer, 2007-2013, per a la Unió Europea, que impacta directament en el sector agrari català, i del qual es desprèn el contracte global d'explotació. L'orientació del contracte global d'explotació és estratègica i es basa en un enfocament empresarial de l'activitat agrària, tot garantint una gestió sostenible del medi. A més, pretén implantar una nova manera de gestionar els ajuts, que considera l'explotació en la seva globalitat. Amb l'aplicació del contracte global d'explotació neix un acord de col·laboració entre el productor i el Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural. Paral·lelament a aquest acord, l'Administració posa a l'abast del productor un sistema d'assessorament que li permet formular les propostes més adequades a la seva explotació, a una visió de futur a cinc anys, i així mateix es garantix una millor competitivitat i viabilitat de l'empresa agrària.

El contracte global d'explotació, per tant, ha significat un avanç en la gestió del sòl agrari productiu a Catalunya, en la mesura que esdevé un instrument específic i únic per a l'aplicació de les mesures de producció, de conservació patrimonial del camp agrícola i de l'aplicació de tècniques mediambientals. El contracte global d'explotació minimitza la burocràcia de les relacions entre l'Administració i els agricultors, amb el mutu reconeixement i acceptació de les condicions productives que s'hi incorporen. Cada cop més, els agricultors catalans s'adhereixen al contracte global d'explotació, perquè el perceben com a eina que l'auxilia en la modernització, la millora de la competitivitat i la sostenibilitat de les explotacions catalanes.

Però hi han altres raons, hi ha altres raons potser més tècniques i de caràcter fiscal o econòmic, com vulguin dir-ne, i per això cal qüestionar també la naturalesa de la mesura que es proposa. L'establiment de deduccions pel sol fet de percebre subvencions no és una pràctica habitual com a tècnica fiscal, i de fet ni tan sols existeixen en aquest sentit antecedents normatius que puguin servir d'analogia. En tot cas, la pràctica habitual és que les deduccions d'aquest impost no s'apliquen en funció de l'origen de les rendes, sinó en funció de la finalitat a què se destinen, que és molt diferent. D'aquesta manera, la deducció esdevé una fórmula per a fomentar determinades conductes o activitats que poden ser d'interès públic, i no sols un estalvi fiscal. Per tant, la proposta no és assumible, al crear un precedent que podria comportar deduccions en molts altres àmbits.

Vostès presenten aquesta iniciativa on proposen una modificació fiscal puntual, parcial i inconnexa amb la resta de normativa tributària actual, que no es circumscriu a la política fiscal actual. El Govern de la Generalitat, a través del seu programa de govern, promou les reformes fiscals que creu necessàries amb una visió global sobre el model fiscal i tenint en compte les seves repercussions sobre la situació econòmica de país i els

seus agents. Així, qualsevol reforma tributària s'ha de realitzar en funció de la consecució d'un sistema impositiu global, que generi major dinamisme econòmic i que respongui a les circumstàncies específiques de la nostra economia i de les seves necessitats. És responsabilitat del Govern tenir present i aplicar aquesta visió global, que no és possible executar amb mesures parcials i inconnexes com la que es proposa i que no responen a la visió de conjunt necessària.

Amb aquesta visió global, la Generalitat planteja les seves reformes mitjançant la Llei de pressupostos i les seves lleis d'acompanyament, tenint en compte les repercussions de les modificacions en l'economia global i la comptabilitat pública. En l'actual context econòmic, el Govern de la Generalitat ha realitzat un important esforç financer per a destinar el màxim de recursos públics disponibles a polítiques socials i a la inversió pública, com a mesures per a pal·liar i frenar l'estancament de l'economia. En aquest sentit, doncs, l'impacte econòmic de la proposició de llei en els pressupostos públics és negatiu.

No es pot, senyors, proposar, per una banda, que es redueixin los impostos, és a dir, els ingressos de la Generalitat, i per l'altra banda proposar, com vostès fan en diferents propostes i en diferents comissions també, que se facen més aportacions, que se donen més subvencions. En la situació econòmica que vivim i que està essent ja des de fa temps, i esperem que no durant molt de temps més, motiu de preocupació i debat en aquesta cambra, hauríem de ser tots plegats una mica més responsables. La Generalitat de Catalunya, com qualsevol altra administració, entitat, empresa o inclús els particulars, no podem, d'una banda, anar reduint els seus ingressos i, per l'altra banda, anar augmentant les despeses, sense posar en perill la seva estabilitat. El Govern de la Generalitat està fent esforços per a aplicar mesures i activar ajuts per tal de pal·liar els efectes de la crisi, però és el seu deure de fer-ho amb una visió global de la situació, intentant mantenir la seva capacitat d'incidència sobre els sectors que més ho necessiten.

Com ja he explicat en la meua intervenció, el Govern de la Generalitat també vetlla pel sector agrari, prenent les mesures necessàries per a incentivar-ne la seva activitat, però amb una visió global i responsable. Ja hi ha una fiscalitat actual dedicada al món agrari i ramader que és més avantatjosa que per a altres sectors, ja hi ha avantatges fiscals que se'ls apliquen, i creiem que aquesta, com deia fa un moment, no és més que una mesura puntual, inconnexa i completament despresada de qualsevol lògica global i fiscal.

És per aquests motius que hem presentat l'esmena a la totalitat i que, evidentment, els tres grups que donem suport al Govern hi votarem a favor.

Gràcies.

El president

El senyor Pallarès, vol tornar a intervenir?

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Bé, senyora diputada, vostè ens parla dels pressupostos, vostè ens ha fet una clara exposició del que és la Xarxa Natura 2000... Bé, potser els podríem preguntar als del Segarra-Garrigues, lo contents que n'estan. Vostè, com és de Tortosa, també pot arribar-se a Deltebre i a la gent de..., els arrossaires, que serien uns, precisament, d'aquests que podrien cobrar aquestes deduccions del 3 per cent; també els ho podem anar a explicar. Bé, però no parlem d'això; és que..., ni parlem de la Xarxa Natura: parlem dels beneficis de poder estar dintre d'aquesta Xarxa Natura, que la gent se'n puga beneficiar; és d'això, del que estem parlant.

Al mateix temps, parlem del contracte global d'exploració? Home, n'hem parlat molt, del contracte global d'exploració, n'hem parlat moltíssim, del contracte global d'exploració. Vostè diu que és un avanç; nosaltres li hem dit que és un encert, lo contracte global d'exploració, però d'avanç no en té re, per la senzilla raó que no minimitza la burocràcia –no minimitza la burocràcia–, tot lo contrari: augmenta molt la burocràcia. I, si no, s'adreça a qualsevol de les oficines del DAAAR, de les quatre que tenim a les Terres de l'Ebre, i preguntí vostè als tècnics o faci la pregunta a la gent que ha demanat el contracte global d'exploració, i li contestaran per què lo contracte global d'exploració no funciona de la manera amb què inicialment estava programat.

Ens està dient si crea precedents. Home, què més voldríem, los de l'agricultura, poder crear precedents per a tot lo sistema financer i mesures fiscals de la resta del nostre país. Seria la primera vegada que a través de l'agricultura, dels pagesos, seríem los que modificariem tot lo sistema, perquè resulta que ho estem globalitzant. No, no és això, estem parlant d'una mesura molt concreta, no estem parlant d'una mesura global, perquè afecta un sector molt concret. Es tracta d'aquella gent, que vostè ho ha dit i ho ha dit molt bé: lo contracte global d'exploració, al qual durant cinc anys li posa les mesures que ha de seguir aquesta persona que ha signat lo contracte global d'exploració, però dins del que signa també hi ha la possibilitat esta; i és aquí allí on entrem nosaltres. Per tant, no es preocupin, que si això s'arribava a aprovar, evidentment que no crea precedents a altres sectors.

Mesures socials? És que, clar, és que si no prenem mesures en este sector, les mesures socials i tant que les haurem de prendre! Les haurem de prendre perquè, com vostè sap molt bé, i li ho hem demostrat amb dades, l'ocupació agrària està en caiguda lliure –l'ocupació agrària està en caiguda lliure.

Si ho demanem precisament és per la situació de crisi. Vostè diu: «Escolta, és que això ho demanen vostès perquè resulta que estem en crisi i hem de ser més conscients» –no recordo bé la paraula que ha utilitzat. No, és que precisament ho demanem perquè estem en situació de crisi, és que precisament ho demanem perquè estem en crisi.

Hi insisteix: tenim les mesures, tenim los decrets, lo 50/2007, la Llei 17 del 2002 de cessió de tributs de

l'Estat cap a la Generalitat, ho tenim. L'article 38 de la Llei 21/2001 de les comunitats autònomes que poden assumir les competències en normatives sobre les deduccions de l'IRPF, el Reglament Europeu 1257/1999 sobre l'ajuda al desenvolupament rural, estem parlant de desenvolupament rural; els articles 37, 39, 40 i 41 del Reglament 1698/2005. Bé, el que presentem és una introducció d'una deducció específica per a l'agricultura i la ramaderia, una deducció totalment específica i en això sí que té raó, és específica única i exclusivament per al sector agrari, no parlem d'una deducció global, perquè el que posa cargols a l'empresa no té res a veure amb aquell que sembla, i el que sembla no té res a veure amb aquell que cuida una llar d'infants. Per tant, no estem parlant d'una cosa global, estem parlant d'una mesura concreta.

Una mesura que ajudarà a superar la situació de crisi que parteix el sector, i tant que presentem, ho presentem ara que estem en crisi, en crisi. Per tant nosaltres tenim l'obligació de fer tot allò que estigui al nostre abast amb un únic objectiu: ajudar, facilitar i solucionar, ajudar, facilitar i solucionar, tres paraules que el contracte global d'explotació les hauria de tindre plenament assumides, ajudar el pagès, facilitar la seua feina i solucionar la seua problemàtica. Tres paraules que seria bo que s'anotaren al diccionari.

Bé. La legislació ens ho permet fer i estem obligats a fer-ho. Estem... Per cert—per cert—, gairebé idèntica a les esmenes que els grups d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana de Catalunya van presentar com a esmena als pressupostos aprovats enguany per aquesta cambra. Bàsicament, el mateix. No aplicar esta deducció seria un fet gravíssim que ningú acabaria d'entendre. Hem d'estar al costat dels nostres pagesos i estar al costat significa ajudar-los en los moments difícils com ara. Per tant, ho demanem precisament perquè estem en crisi. No donar suport en esta mesura ajudarà a augmentar allò que ens hauria de preocupar a tots plegats i que els preocupa a la gent que realment ens està mirant, és precisament solucionar la problemàtica i les coses que els ciutadans ens vénen a demanar.

Senyora diputada, aquí, al Parlament de Catalunya, hem tingut diferents reunions, en diferents sectors, sectors agraris. Sobre este tema se n'ha parlat amb tots i cada un dels grups parlamentaris. Sobre esta deducció del 3 per cent se n'ha parlat amb tots i cada un dels grups parlamentaris. Què els vam dir, què els vam dir? Que ens n'ocuparíem, que ho miraríem, que intentaríem trobar-hi una solució. Amb tots i cada un dels grups parlamentaris s'ha parlat d'este tema. Per tant, al moment que ens vénen la gent preocupats per trobar mesures per solucionar la problemàtica a la qual ells estan afectats, la problemàtica pròpia de la mateixa crisi, quan vénen aquí i mos reunim amb aquesta gent, els escoltem, la primera paraula és posar les orelles i escoltar aquesta gent i després intentar buscar solucions. Això de les retencions i l'IRPF del 3 per cent mos han demanat a tots. Què els vam dir als diferents grups parlamentaris? Que ho assumiríem. Què s'ha fet? Re, i ara es votarà en contra. Això és la realitat. Per tant, hem de mirar de facilitar...

Departament d'Agricultura, vostè n'ha parlat dels pressupostos i per tant hi entro de ple. Bé, respecte a l'any anterior ha augmentat prop de 3 milions d'euros, més del 4,38 per cent, la remuneració del personal, capítol 1. Així mateix, el capítol 4 augmenta en 3,15 milions d'euros, més del 8,40 per cent. Les transferències corrents en funcionament dels organismes públics del Departament: Incavi, IRTA, Prodeca, Gesfer, ICA, Fundació del Món Rural. Per tant, resulta que per una banda augmenten els pressupostos que vostès van aprovar. Per contra, les partides de suport directe al sector, capítol 7, resulta que han disminuït en 3,36 milions d'euros per la qual cosa no poden dotar suficientment les partides del contracte global d'explotació.

Home, i no em diguin que no, perquè demà, dijous, a les quatre de la tarda, Comissió d'Agricultura, lo punt número 6: Proposta de resolució sobre la dotació amb recursos econòmics necessaris de les partides pressupostàries del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural corresponents al contracte global d'explotació i al relleu generacional al camp. I això no ho presenta l'oposició, ja ho hem presentat, mos ho van votar en contra, vostès. Ja hem presentat aquí una moció, mos la van votar en contra vostès. Dient que vostès, precisament, els pressupostos que vostès van aprovar no tenien prou dotació econòmica. I resulta que el tripartit demà presenta una moció per dir: senyors del Govern, poseu-mos més diners perquè resulta que hem fet curt, però si són los mateixos! Clar, és que aquí resulta que los mateixos se demanen en ells mateixos perquè es posin més diners a ells mateixos. És espectacular, el que passa en este país és espectacular. Punt número 6 de demà a la Comissió d'Agricultura.

Bé, per tant no compleixen vostès amb lo Pla de desenvolupament rural de Catalunya 2007-2013, no el compleixen. Per no parlar del Pla de formació de professionals agraris de Catalunya, per compte propi a Catalunya, després de dos anys de la seva aprovació. No inclouen tampoc cap mesura, ni fiscal ni financera, adreçades a abordar la greu crisi que pateix el sector. Des de Convergència i Unió estem donant l'oportunitat d'incorporar estes mesures fiscals, los estem obrint la porta a rectificar i incorporar una mesura que el sector sencer els està demanant. Facin un cop de timó en positiu de cara al nostre sector. El sector que porta set trimestres de creixement econòmic negatiu, set trimestres de creixement econòmic negatiu i els governs de l'Estat o el de la Generalitat de Catalunya no han posat damunt la taula mesures efectives per pal·liar aquesta crisi. La greu situació econòmica dels sectors afectats: la llet, lo porcí, la fruita seca, els herbacis, els sectors agrícoles i ramaders també pateixen un fort encariment dels costos de producció i abans los hi deia, pinsos, energia elèctrica, gasoils.

Quant a l'enquesta de població activa, indica que la mitjana d'ocupació agrària catalana, el tercer trimestre del 2008, ha baixat un 11,07 per cent respecte al mateix període del 2007. És clar, són les dades d'estadística, les del Departament d'Agricultura no, perquè ara resulta que vostès ja fa..., des que ha començat l'any 2009, vostès no han publicat les dades d'ocupació del sector. Sempre ho publicaven, ara resulta que fa tres mesos que

ja no surt el Departament d'Agricultura. Serà que no els deu anar a favor, però a estadística surten les dades. Per tant, les poden contrastar. L'enquesta de població activa ha baixat un 11,07 per cent respecte al mateix període del 2007.

La introducció de mesures fiscals que avui des de Convergència i Unió proposem reflecteixen una demanda unànime del sector. Senyors del tripartit, no hi donin l'esquena, no poden dir que no a aquesta mesura que no va absolutament contra ningú, va a favor del camp català i va a favor de la gent del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Bertomeu, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per fixar posició.

El Sr. Bertomeu Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-mos respecte a la Proposició de Llei a l'establiment de deduccions fiscals als anys vinculats al contracte global d'explotació i a la Xarxa Natura 2000 i al mateix temps també per posicionar-mos amb l'esmena a la totalitat presentada per grups parlamentaris que donen suport al Govern. Respecte a la proposta, tal i com manifestava el senyor Pallarès en la seua intervenció, la Llei d'ordenació agrària aprovada l'any 2001 hauríem de recordar les grans expectatives que van generar. També cal recordar lo dia de l'aprovació de la llei, les intervencions en aquest hemicicle dels grups de l'oposició, avui al Govern, manifestaven en aquella llei que fixava objectius i fixava horitzons. Deien vostès que no era una llei que facilités instruments, los instruments i les aplicacions vindrien de la mà del desplegament reglamentari de la llei, que invitava a produir-se, al més aviat possible, una pròpia disposició continguda en el projecte.

Al mateix temps, van manifestar que estàvem d'acord i compartien també el desplegament reglamentari, i afegien, molt solemnement, que en un eventual govern futur basat en què una majoria alternativa dels Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi tingués un paper destacat es consideraria ja aquesta llei perfectament vàlida per a desplegar les seues polítiques. De la mateixa manera no es va quedar curta la portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya en la seua intervenció al debat, en què va manifestar que «aquesta llei no s'havia de convertir en una llei perfectament enquadernada i polidament desada al calaix d'algun despatx, sinó que havia de ser una llei útil per al sector». Per tant, de la presentació de la Llei d'orientació agrària, presentada en aquella legislatura pel Govern de Convergència i Unió, aprovada per unanimitat i de les declaracions dels grups de l'oposició en aquell moment és on es van generar estes grans expectatives al sector.

No fa falta recordar la quantitat de propostes en plens i comissions que al llarg d'aquests anys s'han portat a terme pels grups parlamentaris que formen part de l'oposició per tal de posar en marxa plans estratègics

sectorials que, per descomptat, podríem dir que el 99 per cent d'aquestes iniciatives i propostes han sigut, com tots sabem, rebutjades pels grups que donen suport al Govern, i manifesten, per la seua part, com és de costum, que són mesures innecessàries ja que el Govern ja ho té tot previst o ho té en estudi o inclús en fase d'execució.

Bé, totes aquestes manifestacions als primers anys de Govern del tripartit tenien un sentit, per donar-los un període prudencial i per poder comprovar l'execució de les seues polítiques. L'altra cosa és la realitat actual i ja en la segona legislatura del tripartit superava en més de la meitat. És aquí on ja podem veure'n los resultats de l'establiment de les bases i les directrius fixades per orientar la intervenció dels poders públics en l'economia agrària i en el món rural per millorar les condicions de vida i treball, per impulsar i reconèixer el caràcter multifuncional de l'activitat agrària.

No sé si recordaran el debat de política general del segon any de mandat del molt honorable senyor Maragall, en la seua molt breu referència al sector agrari va manifestar que per primera vegada s'havia fet un intent seriós i ben enfocat per canviar la dinàmica de l'agricultura. I al damunt ens va dir als grups de l'oposició que fèiem demagògia. Al mateix moment va reconèixer que l'agricultura vivia una situació molt difícil, enormement difícil, i a més, el que és pitjor de tot, va dir que era una situació que no tenia perspectives de millorar. Crec que tal com s'estan donant los esdeveniments en el Govern del tripartit al final haurem de donar la raó al senyor Maragall, perquè avui, amb l'esmena de la totalitat un cop més, neguen la possibilitat de recolzar un sector que passa per grans dificultats. I no ara, en temps de crisi, a la meitat de legislatura del primer mandat del tripartit ja teníem problemes. O sigui, el sector agrari va ser el primer a detectar problemes a Catalunya.

Sabem que el món rural, el sector agrari en el seu conjunt, les seues organitzacions professionals, estan preocupats i inquiets pel seu futur, perquè no veuen la voluntat del Govern de posar en marxa mecanismes dels que disposen per resoldre els problemes existents. Hem de recordar que hi ha comarques on l'activitat agrària és l'única activitat econòmica o la principal activitat econòmica, així com el que representa aquesta activitat dintre de la renda del PIB i la vinculació existent entre l'agricultura i el sector industrial, lo que fa necessari aplicar un marc normatiu per saber quina és l'estratègia a seguir. Per tant, crec que el Govern ha de deixar el discurs de bones intencions, que ho faran correctament, que ho faran amb consens, quan toqui, amb els temes que toqui i passar a complir els seus compromisos de fer una agricultura que permeti afrontar la competitivitat dels altres països de cara al futur, fent dimensionar altres explotacions de cooperatives i d'organitzacions suficientment eficaces perquè siguin realment operatives i funcionals.

Però després d'aqueta reflexió dels compromisos i propostes del passat, si analitzem el present actual, quina és la situació que ens ha portat l'actual Govern al llarg dels més de sis anys de Govern del tripartit?

La principal acció del Govern per poder complir els seus compromisos va ser la posada en marxa del contracte global d'explotació, per tal d'incentivar les explotacions agràries perquè des d'un grup en un projecte d'explotació que integri les funcions productives, econòmiques i socials de l'agricultura, amb la finalitat de fomentar la viabilitat de les explotacions agràries i assolir un desenvolupament rural sostenible.

El Pla del Govern 2007-2010 proposava el desplegament del contracte global d'explotació, que és una aposta decidida per a incrementar l'eficàcia de les empreses agràries i quina és la realitat dels exercicis tancats 2007-2008, segons manifesten los sindicats afectats? Un autèntic desgavell. Ens trobem amb menys beneficiaris que en altres exercicis en matèria d'innovació: inversions, diversificació i incorporació de joves. Nos trobem amb més càrrega burocràtica i molts més costos de gestió per tal d'obtenir uns ajuts en pitjors condicions i a llarg termini. Per altra banda, els beneficiaris de la prova pilot del contracte global d'explotació han sofert reduccions en les seues ajudes i han vist canviats els compromisos unilateralment pel DARP. Una altra dada que reflecteix la mala gestió del Govern és la deducció dels ajuts concedits als plans de millora. Si tenim en compte la mitjana de 1.165 anuals en anteriors convocatòries i actualment s'han reduït fins a 222 en el període 2007-2008. I si parlem de la incorporació de joves, la mitjana d'aquests dos anys ha estat de 49, quan la mitjana en l'anterior Govern era de 478.

I aquesta política del tripartit amb el seu Pla de Govern 2007-2010 en què els seus objectius eren augmentar la competitivitat de les empreses agràries i incorporar la innovació, la recerca, la formació i l'assessorament a l'estratègia de totes les explotacions i posar en valor el paper estratègic del país agrari com a elements d'equilibri i sostenibilitat del territori, on nos ha portat realment? Al que tots coneixem, un PIB agrari negatiu, els vuit trimestres que conformen los anys 2007-2008, una caiguda de l'ocupació agrària del 12 per cent al 2007 i del 10 per cent al 2008. Però el pitjor és que el primer trimestre del 2009, en aquests tres mesos, hem deixat el camp tants pagesos com los dos anys anteriors.

Per tant, el resultat indicat manifesta la situació real del sector, un sector en què és necessari aportar recursos i solucions, un sector que, entre altres, necessita reduccions en l'impost sobre la renda de les persones físiques, com indica la proposta que presenta Convergència i Unió, però un cop més ens trobem amb la negativa sistemàtica del tripartit, que dóna suport al Govern.

El Grup Parlamentari del Partit Popular no donarem recolzament a l'esmena a la totalitat que presenten los grups que donen suport al Govern. Estem a favor de la proposició de deducció dels ajuts vinculats al contracte global d'explotació presentada per Convergència i Unió, i un cop més podem comprovar com els partits que donen suport al Govern estan donant l'esquena al sector agrari, i per la nostra part creiem necessari prendre aquest tipus d'iniciatives per a defensar els agricultors i les famílies de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

(Pausa.)

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados y diputadas, señor Pallarès, esperemos que este tipo de medidas que están entrando en registro ya algunas, y han vuelto a entrar otras, no sean una bajada más o menos encubierta de impuestos, porque desde luego el campo no se lo merece.

Ustedes saben perfectamente que cuando se habla en esta cámara de agricultura, ganadería, pesca y alimentación estamos hablando siempre de una situación absolutamente vinculada a un marco internacional que nos condiciona y nos obliga; a veces lo olvidamos. Este marco internacional ha venido a poner de relieve durante estos últimos meses la importancia estratégica de un sector, del sector agrario y agroalimentario, de primer orden. Hemos pasado de la prensa especializada, de la prensa económica, a la prensa general, a la opinión pública, al debate público en todos sus ámbitos. No es un problema de volumen de producción, es un problema de costes. Pero también es cierto que para resolver estos problemas de costes, hay que tener políticas activas en defensa de sectores productivos, y Europa la tiene y se nos impone.

Uno de los retos a los que deben hacer frente las explotaciones agrarias en Cataluña es el de adaptarse a las reformas de la política agraria común europea, y hacer que su actividad sea respetuosa con el medio ambiente, asegurando una rentabilidad y una mejor eficacia en su gestión técnico-económica y de orientación estratégica, para así poder garantizar su continuidad, y esto agrava los costes de producción, aunque uno piensa que debería intentarse lo contrario.

Legislación, acuerdos, reglamentos, etcétera, es decir, tener, lo que se dice tener, tenemos, como puede ser la Ley 18/2001, de orientación agraria; en sus capítulos primero, tercero y sexto establece la conveniencia de establecer contratos entre la Administración agraria y las explotaciones, con el objetivo de fomentar las actividades respetuosas con el medio ambiente y promover modelos específicos de actividad agraria, y esto también agrava los costes de producción.

Y para paliar los costes y hacer posible un modelo concreto de política agraria, se aprueba el Reglamento CE 1698/2005, del Consejo, relativo a las ayudas al desarrollo rural a través del Fondo europeo agrícola de desarrollo rural –Feader–, y en el marco de este reglamento se prevé el establecimiento de contratos territoriales de explotación, cuyo fin es alcanzar unos objetivos de desarrollo rural dirigidos a la mejor competitividad del sector agrario y forestal y a la mejora del medio ambiente y del entorno rural.

El Departamento de Agricultura, Alimentación y Acción Rural, dentro del proceso de reforma de la política agraria común, ha emprendido un programa piloto con el fin

de orientar las explotaciones agrarias catalanas hacia la consecución de la competitividad y multifuncionalidad, con la incentivación de medidas de carácter innovador y de calidad mejorada. El contrato global de explotación articula los derechos y deberes derivados de la normativa comunitaria y prevé la producción de beneficios más amplios, de acuerdo con un conjunto de opciones para las explotaciones agrarias relativas..., con la mejora económica, social y ambiental, y en estas contrapartidas se prevén ayudas diversas en las explotaciones en materia de desarrollo rural a través del Feader.

Con la Orden AAR/49/2009, de 17 de febrero, se aprueban las bases reguladoras asociadas al contrato global de explotación y se convocan las correspondientes ayudas para el 2009. La *conselleria* de Agricultura, Alimentación y Acción Rural destinará 18 millones de euros a las ayudas asociadas al contrato global de explotación en el periodo 2009-2010, con el objetivo de modernizar, rejuvenecer y profesionalizar el sector.

Las ayudas pueden darse por procedimientos abreviados, sin contrapartida de inversiones, o por procedimiento general, que incluye ayudas a inversiones. En el primer caso, se trata de indemnizaciones a zonas de montaña y desfavorecidas, así como de medidas agroambientales, fomento de ganadería, ecología y asesoramiento técnico-económico. El procedimiento general se refiere a la instalación de jóvenes agricultores, la modernización de granjas, la diversificación hacia actividades no agrícolas y la adaptación a las normas comunitarias, sobre todo las relacionadas con la trazabilidad de los productos agrarios. Por tanto, es un compromiso global, complejo, de gestión de los recursos, y apuesta por la competitividad del mercado en un marco internacional apoyado, insisto, por un nivel suficiente de presupuestos, como puede ser el marco de la política agraria común, y por un nivel más importante que la propia aportación presupuestaria, que es el papel protagonista de nuestras producciones, con unos consumidores próximos, los consumidores europeos, que exigen y demandan una serie de productos que somos capaces de producir.

Por otro lado, está la Red Natura 2000, que fue concebida como un instrumento para gestionar la conservación de un conjunto de paisajes, ecosistemas y especies en el territorio europeo. La Directiva 92/43, del Consejo, de 21 de mayo de 1992, relativa a la conservación de los hábitats naturales y de la fauna y flora silvestre, crea la red ecológica europea, coherente, de zonas especiales de conservación, Natura 2000, que tiene por finalidad contribuir a garantizar el mantenimiento o, en su caso, el restablecimiento, en un estado de conservación favorable, de los tipos de hábitats naturales y de los hábitats de las especies de interés comunitario en sus áreas de distribución natural.

A pesar de los esfuerzos realizados por espacios y taxones individuales, se lleva un retraso considerable respecto a las expectativas suscitadas por esta red ecológica. Esto es así a todos los niveles de organización, pero de esto no se habla. Hay muchos retos a afrontar, disponemos de un presupuesto que habría de priorizar las políticas de inversiones y ser austeros, como no pue-

de ser de otra manera en las políticas de gasto, y más en el tiempo actual, aunque parece necesaria la inversión constante y continuada, y muy especialmente durante el ejercicio 2009, para que se puedan llevar a cabo toda una serie de actuaciones en el ámbito rural, de forma coordinada con las demás administraciones y con el sector privado, con las otras comunidades autónomas, con los ayuntamientos y con las empresas y ciudadanos que trabajan en este territorio.

En este sentido, es acertado el objetivo del departamento de hacer de las explotaciones agrarias actividades económicas competitivas; pero competitivas no quiere decir eternamente subvencionadas, sino saneadas, capaces de ofertar productos con valor añadido y a bajo coste. Pero como la cuadratura del círculo es imposible, y más en el contexto de crisis global, podemos entender que la oposición de *Convergència i Unió* nos traiga esta propuesta, esta proposición de ley que permita aplicar una deducción del 3 por ciento de las cuantías percibidas por el contribuyente provenientes de la Generalitat de Cataluña, para el cumplimiento, en el marco del contrato global de explotación, de las medidas agroambientales, de bienestar animal, en ganadería ecológica, de inversiones no productivas en la *Xarxa Natura 2000* y zonas de montaña, de indemnización compensatoria en las zonas de montaña y de indemnización compensatoria en zonas desfavorecidas fuera de la montaña.

Hemos sostenido más de una vez desde esta tribuna que el campo es deficitario en un tanto por ciento muy elevado y que las instituciones públicas no pueden dejarlo a las leyes del mercado global. Pero reconocer que necesita ayudas no implica presentar propuestas sin proyectos concretos y fines bien definidos. Esta propuesta de ley es un parche más entre la telaraña de subvenciones que ya reciben la agricultura y la ganadería; con ella no se solucionarán los problemas, es una frivolidad fiscal más. Preferiríamos propuestas globales que hicieran de la agricultura y la ganadería un negocio; un negocio –digo bien–, un negocio rentable, con capacidad para estar presentes en los mercados exteriores, que fijara población en las zonas rurales y asegurara productos de calidad. Y para ello debemos gestionar medidas, programas, instrumentos económicos y legales de apoyo al desarrollo del medio rural.

Por tanto, en cuanto a la propuesta que nos hace *Convergència i Unió*, tomamos la postura de abstenernos.

Gracias, señor presidente.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat que han presentat els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 69 vots a favor, 61 en contra i 2 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Procediment

per a elegir un membre o una membre de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00029/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre o una membre de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau.

El candidat proposat pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Popular de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa és el senyor Alfons Banda i Tarradellas.

Es pot fer la votació? (*Pausa.*) Doncs, demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació. (*Pausa.*)

Recordo, doncs, que votem la designació del senyor Alfons Banda i Tarradellas com a membre de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 117 vots a favor, 1 vot en contra i 12 abstencions, per la qual cosa és elegit el senyor Alfons Banda i Tarradellas com a membre de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues de la tarda i tres minuts i es reprèn a les quatre i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, les conselleres de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Em plau saludar, en nom de la cambra, l'illustríssim senyor Josep Fèlix Ballesteros, alcalde de Tarragona, així com els seus acompanyants, regidors de l'ajuntament, i els representants de l'Associació per a la Promoció de la Candidatura de Tarragona als Jocs Mediterranis, que ens acompanyen en aquesta sessió.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Tarragona com a seu dels XVIII Jocs Mediterranis (tram. 401-00034/08)

Demano al senyor Rafel Luna, secretari quart de la Mesa del Parlament, que llegeixi la declaració al respecte.

El secretari quart

Moltes gràcies, senyor president.

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Tarragona com a seu dels XVIII Jocs Mediterranis.

»Els Jocs Mediterranis són constituïts per un seguit d'esdeveniments esportius i culturals que estan englobats dins del moviment olímpic i que són celebrats per tots els pobles riberencs del Mediterrani.

»És precisament en els Jocs Olímpics de Londres de 1948 quan sorgeix la idea d'organitzar uns jocs en què participen els països d'ambdues ribes del Mediterrani.

»Els Jocs Mediterranis es fan realitat el 1951 a Alexandria, mercès a l'impuls de Mohamed Taher Pacha, ciutadà egipci i doctor en ciències polítiques, que va utilitzar l'esport com un símbol de pau, en un moment complex pel context de postguerra, d'enfrontament de blocs, de guerra freda i el record recent de la Segona Guerra Mundial.

»Tanmateix, la idea de Mohamed Taher fou la de posar en comú les diferents cultures existents a l'entorn de la Mediterrània, cercant els valors de la pau, el respecte, la tolerància i la solidaritat.

»Des de la primera edició d'Alexandria s'han celebrat quinze edicions més dels Jocs. La segona seu fou Barcelona i la darrera ha estat Almeria. Barcelona i Almeria han estat les dues úniques seus dels Jocs de l'Estat espanyol. Actualment hi participen vint-i-tres països.

»La candidatura de Tarragona com a seu dels Jocs Mediterranis també vol enllaçar amb l'esperit dels grans Jocs Olímpics de Barcelona de l'any 1992.

»La candidatura de Tarragona ha de representar un esdeveniment important per a l'esport català i per a la projecció de Catalunya davant dels països mediterranis i una aposta decidida per fer de pont de trobada de les cultures mediterrànies.

»El símbol dels Jocs Mediterranis són tres anelles entrelligades que representen els tres continents units per

aquesta competició. Hi predomina el color blau com a símbol de la Mediterrània.

»Amb la denominació d'Associació per a la Promoció de la Candidatura de Tarragona als XVIII Jocs Mediterranis, del 2017, s'ha constituït una entitat sense afany de lucre amb els objectius de promoure la ciutat de Tarragona i les poblacions incorporades a la candidatura com a seu organitzadora dels Jocs Mediterranis, i d'organitzar, planificar, coordinar i dur a terme el programa d'activitats per a impulsar la candidatura de Tarragona per al 2017.

»Aquesta associació, amb una àmplia representació política, social, econòmica i cultural, participa dels valors de la pau, del civisme, la ciutadania i la cohesió social, valors que es traslluiran en les activitats socials, econòmiques, esportives i culturals que s'acompliran en la promoció de la candidatura Tarragona 2017.

»És per tots aquests motius que el Parlament de Catalunya expressa el seu suport a la candidatura de Tarragona i convida les entitats, les institucions i les administracions públiques catalanes a donar el suport necessari a la ciutat de Tarragona perquè esdevingui la seu organitzadora dels Jocs Mediterranis.

»Palau del Parlament, 15 d'abril del 2009.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Moltes gràcies. I després dels bons desitjos, comencem amb la sessió de control.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves reunions amb els ministres de Justícia i d'Economia i Hisenda i sobre el seu paper de lideratge a Espanya (tram. 317-00246/08)

Formula la primera pregunta al president l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt. Té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Al Grup de Ciutadans li agradaria conèixer quina és la informació i els temes que va tractar prioritàriament el president de la Generalitat en la seva reunió amb el ministre de Justícia, i també saber quin és l'objecte de la reunió i l'objecte principal de treball en la reunió que s'ha conegut amb la nova ministra Salgado, ministra d'Economia.

Volem saber quins temes han tractat, quins profits s'han tret d'aquesta reunió i quina informació, que creiem que tenen dret a conèixer tots els ciutadans de Catalunya, s'ha tingut en compte per a aquestes reunions, i quines conclusions, també, en treu el president de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'objecte de la reunió mantinguda amb el ministre de Justícia era tractar els temes d'interès comú, els que tenen relació, evidentment, en aquest cas amb el nostre Govern, un govern que, entre altres coses, com vostè sap, és un govern que té assumides competències en matèria de justícia. Aquest va ser l'objecte de la reunió.

Després, vostè parla d'una conversa, no d'una reunió de treball, una conversa purament protocol·lària, en aquest cas, no una reunió de treball, amb la ministra d'Economia i Hisenda, que tenia per objecte, òbviament, desitjar-li el millor i recordar-li que té alguns temes pendents amb nosaltres.

El president

El senyor Rivera pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Ja que no ha concretat més l'objecte d'aquesta reunió, a nosaltres ens agradaria conèixer el que hem conegut, que és l'únic que s'ha pogut veure a la premsa: si, a més a més de parlar de com aconseguir que l'Estatut, el «culebrot» de l'Estatut, acabi com vol que acabi el Govern, a més a més que el ministre Caamaño digui que s'han d'encarregar que l'Estatut acabi sent constitucional, a més a més d'això, han parlat vostès dels problemes que hem vist a la justícia, del pla de modernització de la justícia; si han parlat vostès de la necessitat de jutjats mercantils, que tenim ara mateix saturats absolutament els jutjats de Catalunya; si vostès han plantejat els problemes que demanen jutges, secretaris judicials, és a dir, els problemes reals que tenim als jutjats, els problemes de la justícia catalana, els problemes de la justícia espanyola, en definitiva.

També ens agradaria saber, en economia, si, a més a més de demanar i sempre demanar coses que estan pendents, vostè també ha proposat algunes mesures contra la crisi econòmica, si vostè, des de Catalunya, com a president, fa un paper de lideratge dintre d'Espanya, si estem aportant idees per sortir de la crisi des de Catalunya, o només ens dediquem a demanar el nostre xec, o només ens dediquem a parlar dels nostres milions.

Està fent vostè un paper de lideratge a Espanya o està fent un paper absolutament secundari, només de demanar i demanar explicacions?

Nosaltres creiem que vostè està fent aquest segon paper, un paper absolutament secundari a l'economia espanyola, un paper absolutament secundari en la modernització de la justícia. I, per cert, ja que fa reunions per demanar «qué hay de lo mío» o «vengo a hablar de mi libro», faci vostè reunions també amb el ministre de Treball i digui-li quines polítiques actives podem prendre per

no tenir una de les comunitats autònomes amb més atur d'Espanya, parli vostè amb la nova ministra de Sanitat perquè ens digui com sortirem de la saturació de la sanitat catalana i espanyola.

És a dir, vostè dóna prioritat a parlar amb el ministre de Justícia precisament del Tribunal Constitucional i de l'Estatut, i precisament amb Economia a parlar només de finançament i «dels meus diners i dels diners dels altres». No, escolti'm, parli vostè dels problemes que tenim en molts àmbits i lideri, des de Catalunya, Espanya.

La realitat és que vostè està més preocupat per mantenir la cadira...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...i el seu Govern –acabo, senyor president– que no pas pels problemes reals dels catalans.

Demano, senyor president, des de Ciutadans demanem, que lideri vostè, des de Catalunya, Espanya, que és el que fa molts anys que no tenim.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, vostè ha dit del que he parlat i del que no he parlat i havia de parlar. Vostè s'ho ha dit tot: s'ha fet la pregunta i ha donat la resposta a la vegada.

Miri, no..., jo sóc una persona absolutament convençuda, com ho és la majoria d'aquest Parlament, excepte alguns, entre ells vostè, que el nostre Estatut és constitucional. No és un tema que hagi de parlar d'aquest tema amb el ministre de Justícia de cap de les maneres; i, certament, sí de molts dels temes que vostè ha mencionat i d'alguns altres que no ha mencionat que tenen relació amb la justícia.

I, respecte a la ministra, a la nova ministra, la vicepresidenta econòmica del Govern, temps tindrem de parlar i de fer reunions de treball per abordar els temes pendents. Per nosaltres, el finançament és clau; per vostè, ja sabem que no, però per a la majoria dels ciutadans del nostre país, de Catalunya, sí que és un element clau. I aquest serà un dels temes que, evidentment, en la primera reunió de treball que hi hagi, amb ella i amb el seu equip, doncs, s'abordarà, i es farà, evidentment, representant el Govern la persona que porta les negociacions en aquesta matèria, que és el conseller d'Economia i Finances. I, per tant, quan una persona és nomenada i porta un parell de dies en una conversa absolutament protocol·laria és desitjar-li el millor, i..., sí, sí, recordar que té alguns temes pendents. I això és el que vaig fer.

I, escolti, respecte a totes les altres propostes que vostè diu, i mesures, es veu que vostè no segueix el que fa el Govern. Ho hauria de fer, així estaria una mica més assabentat del que fem, del que fa el Govern del seu país.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats en matèria de polítiques socials i mediambientals del nou pacte de govern d'entesa, sobre el compliment de l'Estatut d'autonomia per part del nou Govern de l'Estat, sobre la crisi econòmica i sobre els traspasos pendents (tram. 317-00247/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies. Honorable president, aquest Ple està ubicat entre la commemoració, ahir, de l'aniversari de la proclamació de la República i l'acte de demà en record del trentè aniversari de la presa de possessió dels primers ajuntaments democràtics després de la dictadura franquista. Però els darrers dies ens han portat algunes novetats que ens obliguen a preguntar-li sobre l'actualitat política.

Una, és l'actualització del pacte d'entesa. Els tres grups que donem suport al Govern hem elaborat l'estratègia fins al final de la legislatura i hem decidit demanar al Govern que centri tots els esforços en el fet de lluitar contra la crisi econòmica, donar prioritat ja ara als serveis a les persones amb més dificultats i dedicar-hi, després, els recursos econòmics derivats del nou finançament; alhora, cal una opció per a la modernització ecològica de Catalunya que pot suposar una altra forma de crear ocupació. Enfront dels que afirmen que les polítiques ecològiques paralitzen el desenvolupament, representants del Parlament d'Àustria xifren en 5 milions els nous llocs de treball a crear a la Unió Europea els propers cinc anys en aquest sector. Destaquem en aquesta línia la decisió d'Alstom Ecotècnia d'ubicar a Barcelona la seu mundial de la seva divisió d'energies renovables, serveis públics per a les persones i polítiques mediambientals. Dues actuacions en què la dreta no ha cregut mai han de ser fonamentals en el nou model de desenvolupament que el país necessita.

L'altre fet significatiu és que el Govern central s'ha vist afectat per canvis importants., ara és més evident que mai la responsabilitat del PSOE pel que fa a Catalunya. El seu secretari general és president del Govern central; el seu president és vicepresident de temes territorials, i el seu vicesecretari és ministre de Foment. Ens demanen cooperació, però la cooperació tan sols es pot construir a partir del compliment de les regles de joc, de les lleis, és a dir, de l'Estatut.

El senyor Chaves, que va copiar el nostre Estatut i que ha treballat per solucionar el finançament d'Andalusia ha de respectar i complir ara l'Estatut de Catalunya. No hi haurà a l'Estat acord de finançament digne d'aquest nom si Catalunya no hi participa, i, a més, cal concre-

tar, ja, els traspassos que l'Estatut preveu i que resten encara pendents.

Voldríem, per això, conèixer, president, la seva opinió sobre aquestes dues qüestions.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la crisi econòmica està fent, com vostè sap, replantejar els fulls de ruta del conjunt dels governs a nivell mundial, no? La prova del que dic és que, fa tot just uns dies, alguns dels països més desenvolupats del món es van reunir, per segona vegada –aquesta vegada a Londres–, per decidir les mesures econòmiques i les reformes del sistema financer que cal prendre davant la situació. Per tant, tenim present que fa dos anys era impossible, evidentment, predir l'actual situació.

El Govern fa una valoració molt positiva de l'actualització del pacte d'entesa, feta pels partits que donen suport a l'executiu. Ahir els partits ens van lliurar el document. I el Govern considera un exemple de maduresa, de responsabilitat i de realisme dibuixar, proposar, al Govern un camí a seguir, no?, durant aquesta segona meitat de la legislatura, amb la ferma voluntat de lluitar contra la crisi econòmica, una prioritat de tots plegats, donant un nou impuls a l'acció de govern amb l'adopció de mesures, moltes d'elles que ja s'implementen, i mostrar, a la vegada, el compromís, tant dels partits que li donen suport com del mateix Govern, de continuar treballant per assolir una societat més justa, més igualitària, amb una clara voluntat d'aprofundir en les polítiques de defensa dels sectors més vulnerables davant d'aquesta situació.

Crec, per tant, que aquest és el camí a seguir: proposar solucions, sumar esforços, treballar plegats amb aquesta orientació. Perquè és això el que ara necessita Catalunya, i per això el Govern agraeix aquest esforç i se sent encara amb més forces per tirar endavant el que resta de legislatura amb el convenciment que d'aquesta crisi, a més a més, Catalunya pot sortir, sortirà enfortida.

Em preguntava, vostè, també, sobre el canvi de Govern a Espanya i com aquest podia afectar a Catalunya. Bé. Suposo que tots els canvis, no?, sempre es fan amb voluntat de millorar. Per tant, crec que podem coincidir que tots plegats esperem que sigui positiu per a Catalunya, no?, i que suposi un canvi de ritme també pel que fa a les qüestions pendents amb Catalunya i que vostè citava.

Ara bé, dit això, les properes setmanes veurem si aquest desig compartit es converteix en realitat o no.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva participació en l'actualització del pacte de govern d'entesa (tram. 317-00249/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, president. Senyor president, quina ha estat la seva participació en l'actualització del pacte de govern del tripartit?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

L'actualització del pacte de govern, de l'acord d'entesa que van formular en el seu moment, fa dos anys i mig, les tres formacions polítiques que donen suport al Govern, doncs, la mateixa ara que en el moment inicial. En aquest cas, perquè, a més a més, com vostè sap, es dóna la circumstància que sóc, també, el primer secretari d'un dels partits que donen suport a aquest Govern.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Jo li agraeixo que sigui vostè, senyor Montilla, i no el senyor Miralles, que és un dels que realment mana, i que ahir va veure tot Catalunya com li lliuraven un document dient-li, a vostè, donant-li instruccions del que vostè havia de fer com a president de la Generalitat, no?

Amb tot el respecte que vostè mereix, senyor Montilla, crec que vostè no és conscient del que significa ser president de Catalunya, del que significa liderar un govern. I això, a hores d'ara, els catalans no ens ho podem permetre. I el que és més greu, no només està paralytitzat davant una situació econòmicament crítica com la que tenim, sinó que es dedica, a més a més, a fer grans declaracions demanant –això sí, vuit mesos després– un acord de finançament al president del Govern espanyol amb caràcter d'urgència. Té gràcia, a més a més, que vostè li demani al senyor Zapatero que passi de les paraules als fets, precisament, i, a més a més, en aquests termes que són, si no ho recordo malament, el lema que vostè va utilitzar en campanya.

L'únic que li demanem és que s'ho apliqui –que s'ho apliqui– vostè mateix. Vostè és el president de la Generalitat, governa a Catalunya, el seu partit governa a Espanya, vostès, el PSC, tenen dos ministres al Govern d'Espanya, vint-i-cinc diputats i deu senadors. Mai tanta gent havia servit per a tan poc, senyor Montilla. Vostè, que ha reconegut que els socialistes catalans no tenen més pes a Madrid perquè prefereixen quedar-se a Catalunya perquè la Generalitat paga millor. Senyor

president, li hauria de caure la cara de vergonya. És per això que vostè va deixar de ser ministre del Govern d'Espanya, per venir a Catalunya a cobrar més, senyor Montilla? (*Remor de veus.*) Doncs, aquest sou, que vostè cobra, senyor Montilla, se l'ha de guanyar, i fins ara ni vostè ni els seus consellers es guanyen el sou que cobren, tenint en compte el que tenim avui dia als carrers de Catalunya.

Miri, suposo que se n'haurà adonat: nosaltres no tenim prou diputats per presentar la moció de censura que amablement vostè em convidava a presentar en la darrera sessió de control. Però vostè sí que pot fer alguna cosa, vostè pot moure fitxa i presentar una qüestió de confiança en aquest Parlament, amb la confiança, ho espero i ho desitjo, que pugui tenir el suport dels seus socis que ahir, davant de tot el poble de Catalunya, donaven instruccions al president de la Generalitat del que havia de fer en el futur.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, molt bé. Vostè sí que segurament ens ha llegit les instruccions que li han donat aquells que manen al seu partit que, precisament, no seuen aquí.

Vostè sí que rep instruccions. Vostè sí que no té autoritat –vostè sí que no té autoritat. Vostès sí que no tenen pes, ni amb quatre ni amb vint-i-quatre diputats a la política espanyola, ni quan governava el Partit Popular, ni ara que són a l'oposició.

Escolti, jo, a més a més, comparteixo plenament el document que han fet els tres partits, entre ells també el senyor Miralles. Sí..., no sé per què fa, vostè, referència, de manera despectiva, cap al senyor Miralles. (*Veus de fons.*) O sigui, també el senyor Miralles, sí. Perquè aquest Govern, entre altres coses, el que té és això. (*Veus de fons.*) Té, entre altres coses, darrere seu –darrere seu– una majoria parlamentària –una majoria parlamentària– plural, com ho és en gran part aquest país. A diferència de vostès, que darrere seu tenen molt poca cosa, i segurament vostè menys que ningú.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat i l'actitud copsades en les seves darreres reunions amb el nou Govern de l'Estat amb relació als compromisos pendents i el finançament (tram. 317-00250/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. President, el tema del dia, l'actualització del pacte d'entesa, una actualització que els grups que van propiciar una majoria de govern aquesta legislatura ho van fer per responsabilitat, davant de la situació del país dos anys i escaig després de la constitució d'aquest Govern, per la crisi, per la resistència al desplegament de l'Estatut del Govern de l'Estat, en traspassos prioritaris per al país i la seva gent, per l'enrocament del Govern de l'Estat a acordar amb Catalunya allò que l'Estatut fixa per a un nou sistema de finançament...

Els tres partits que donem suport al Govern ho vam fer per posar els interessos de la gent davant dels interessos de partit, i és el que tots els partits haurien de tenir ben clar. Ho vam fer per una responsabilitat respecte als deures que tenim cap a la nostra gent, que és qui pateix les conseqüències de la crisi i d'aquesta resistència i d'aquest enrocament del Govern de Rodríguez Zapatero, una responsabilitat que entenem que no té el Govern de l'Estat.

El nostre Govern ha mogut fitxa, el nostre Govern ha estat a l'alçada, el de l'Estat no, president. Fa mesos que van repetint que l'acord de finançament és imminent, però han estat incapaços de fer una proposta alternativa a la que va ser resposta i rebutjada pel Govern de la Generalitat. Què esperen trobar-se si convoquen ara, com han anunciat, al Consejo de Política Fiscal i Financera? Doncs, ara per ara, jo crec que cap altra cosa que no sigui la plantada, si això és així; no hi ha cap altra resposta possible, president, si no és així.

I mentrestant a Catalunya hi ha un increment d'una mitjana del 30 per cent de la demanda de serveis socials, més de cent mil famílies que no tenen cap ingrés d'entrada; un dèficit fiscal que no remet, i sí que remet en canvi les transferències econòmiques de l'Estat per prestar serveis que són competència nostra. A més esforç fiscal de les famílies, menys recursos disponibles que la mitjana de l'Estat. I és absolutament irresponsable mantenir aquestes desigualtats. El Govern de l'Estat ha d'assumir el compliment dels compromisos i de la llei, l'actual, tant el Govern actual com l'anterior, i assumir per responsabilitat i amb coratge el previsible soroll que pugui produir l'Estat, complir els mínims, i dic els mínims, que fixa l'Estatut.

President, quina és la voluntat i l'actitud que ha copsat del Govern de l'Estat en les darreres reunions que hi ha mantingut?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, és..., en una altra resposta he expressat la valoració positiva que fa el Govern de l'actualització del pacte d'entesa. Actualització que el Govern pren com un impuls i una renovació de la confiança per part dels partits que li

donen suport i, a la vegada, com a garantia d'estabilitat i solidesa –una cosa que molesta a alguns.

És per aquest motiu pel qual ahir mateix, durant la reunió del Consell de Govern, es va encarregar als departaments responsables que avaluïn, en primer lloc, i, en el seu cas, portin a terme l'execució de les mesures proposades en el document. Crec que el conjunt de mesures proposades, juntament amb les mesures anticrisi posades en marxa pel Govern al llarg d'aquests mesos ens fan tenir confiança per afrontar el futur amb optimisme.

Però, com vostè deia, el nostre país té reptes que no depenen només de les decisions del nostre Govern; reptes que també són essencials per al futur del país i de la seva economia, i que estan a la nostra agenda política com a prioritats, com molt bé vostè hi feia referència. Estic parlant del nou sistema de finançament, en primer lloc, del model de gestió aeroportuària, del traspàs de rodalies, de les beques o ajuts universitaris..., traspàsos i acords en què el Govern treballa des del primer dia i que estem convençuts que finalment aconseguirem, com ja ho hem aconseguit en altres matèries competencials.

I en els darrers dies, també, tal com vostè apuntava, s'han produït canvis al Govern d'Espanya, canvis que esperem que suposin també un canvi de ritme pel que fa als temes pendents amb Catalunya. Amb aquesta esperança, el Govern de Catalunya ja ha demanat a la majoria dels nous responsables que prenguin com a prioritats màxima els temes que abans he anunciat, i confio que així sigui. I en aquest sentit, la setmana que ve ja està prevista una primera reunió de treball –fins ara no hi ha hagut cap reunió de treball, absolutament el que hi ha hagut són converses més aviat de felicitació i de caràcter protocol·lari amb els responsables–, ho repeteixo, està prevista una primera reunió de treball amb el vicepresident tercer, que esperem que tingui resultats positius. Les nostres demandes, les nostres posicions són conegudes, no han canviat, i per tant això ha de facilitar el ritme de les converses.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les darreres mesures per afrontar la situació econòmica i per a donar suport a les famílies i els treballadors i al sector de l'automoció (tram. 317-00248/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, el 2005, en plena bonança econòmica –i això encara té més mèrit–, el Govern i els principals agents econòmics

i socials de Catalunya signaven l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana; culminava un procés de negociació i concertació d'un any, fins a acordar un full de ruta d'un nou model productiu, i el 2008 es va actualitzar en l'horitzó del 2011. Però, mentrestant, la situació econòmica global ha esdevingut força complicada. Això ho tenim clar sobretot cada cop que es fan actualitzacions de les previsions de les macromagnituds amb dades reals, malgrat les mesures de sostenibilitat del sistema financer, malgrat les mesures fiscals i pressupostàries de caràcter keynesià que han pres la majoria de governs.

De totes aquestes dades, la més preocupant és l'atur. El nombre de persones actives que no tenen treball representa la traducció més salvatge de la crisi en termes socials, és la mossegada cruel sobre les persones i les famílies d'una crisi l'origen de la qual no cal cercar-lo en la classe treballadora, sinó en els especuladors de l'economia. Una crisi que va començar al sistema financer i immobiliari i que ha acabat afectant el finançament de l'activitat productiva empresarial. Dins d'aquest àmbit, cal destacar el sector de l'automoció de Catalunya. En aquest sentit, moltes empreses catalanes de la indústria auxiliar de l'automoció s'estan veient arrossegades per la reducció de la producció de les dues principals plantes catalanes de fabricació de vehicles.

És per tot plegat, senyor president de la Generalitat, que des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi li preguntem quines han estat les darreres mesures que ha pres el Govern per fer front a la greu situació econòmica que afecta els treballadors i les famílies, el finançament de l'activitat productiva i el suport del sector de l'automoció.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, convindrà amb mi que la crisi que estem patint no té precedents i d'aquí el fet que el conjunt de governs d'arreu del món s'hagi trobat amb la dificultat de prendre decisions sense tenir clara la dimensió, l'abast i la durada de la crisi.

Aquest fet no ha aturat el Govern de Catalunya que, des del primer dia, va alertar de la gravetat de la situació econòmica i, congruent amb aquest advertiment des de fa mesos –tot just ara farà un any–, ha pres tot un conjunt de mesures que la seva suma suposa un esforç sense precedents de més de 7.000 milions d'euros. Són mesures que hem anat desenvolupant i anunciant de forma periòdica i ara vostè em demana que expliqui les darreres mesures que ha pres el Govern en aquest sentit.

Doncs, bé, durant les darreres setmanes, el Govern ha pres un seguit d'acords que crec que continuen en la direcció de paliar, en la mesura de les nostres possibilitats, la greu situació econòmica.

Pel que fa al suport a les famílies i als treballadors, s'han aprovat ajuts per a la promoció de l'ocupació autònoma per valor de més de 12 milions d'euros; s'ha aprovat el programa «Qualifica't», que donarà formació en sectors emergents a sis mil treballadors.

Per al suport al finançament de l'activitat productiva i empresarial, hem aprovat la línia «Avalis emprèn», per a nous projectes d'emprenedoria i microempreses, dotada amb 37 milions d'euros. També una línia de l'Institut Català de Finances per a capitalització de projectes empresarials, dotada amb 50 milions d'euros. I ahir mateix el Govern va aprovar l'aval de la Generalitat a fons de titularització de pimes, dotat amb 1.500 milions d'euros –tres-cents més que l'any passat–, que té també ara, a més a més, com a finalitat, augmentar el circulat de les empreses.

I finalment, pel que fa al suport al sector de l'automoció, hem aprovat mesures de suport per al sector de l'automoció destinades a recolzar els projectes d'inversió dels fabricants que tenen seu a Catalunya; a millorar la capacitat financera de les empreses de components; a assegurar, mitjançant avals, els contractes entre proveïdors de diversos nivells, i afavorir la venda dels estocs dels concessionaris. Precisament el conseller Huguet es troba avui a Wolfsburg amb el ministre del Govern d'Espanya, el ministre d'Indústria, per tractar d'un tema que sobrerament vostè també coneix. I finalment, també hem obert una nova línia de formació d'afectats per expedients de regulació d'ocupació, del sector de l'automoció i la motocicleta, dotada amb 4 milions d'euros. Per tant, el Govern continua treballant, encara que hi hagi alguns diputats de l'oposició que no se n'assabentin...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

El marge de maniobra no és molt gran, però fem i farem tot el que estigui al nostre abast per lluitar contra la crisi. Dic el portaveu..., el diputat Rivera no se n'assabenti...

El president

Té la paraula, per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves accions per al compliment dels compromisos del Govern de l'Estat amb relació a la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00251/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president, perquè el finançament és clau, com vostè acaba de dir, fixi-s'hi,

senyor president, fa dotze mesos del segon mandat del senyor Rodríguez Zapatero –aquell per al qual vostè va demanar el vot, aquell que havia de resoldre els problemes de Catalunya. Portem vuit mesos de retard ja del termini legal per a l'aplicació del nou sistema de finançament –vuit mesos. Portem tres mesos i mig, senyor president, del termini que va marcar vostè mateix –31 de desembre de 2008–, que era aquell termini en el qual vostè –vostè– advertia que, si no existia acord amb el sistema de finançament, les relacions entre el PSC i el PSOE canviarien molt. Tres mesos i mig, i res de res, senyor president, novament paraules. Portem disset mesos, senyor president, ininterromputs, de creixement de l'atur, de creixement desbordat de l'atur –més de mig milió de persones; això sí que són fets concrets, senyor president.

Amb tot aquest panorama, senyor president, vostès actualitzen l'acord del tripartit, amb un missatge clar: quedar-s'hi; certament, missatge claríssim: quedar-s'hi. En cap cas, aquest acord del tripartit, senyor president, no contempla res d'aquests incompliments, no contempla cap termini. Miri, deixi que li faci una proposta. Si tant innovador és, si tant diferent és, en tant que vostè va sustentar el seu debat d'investidura sobre l'acord del tripartit, crec que és obligació seva, en relació amb aquesta cambra, comparèixer a venir a explicar aquestes novetats que, certament, no hi són.

Senyor president, perquè el finançament és clau, li preguntem què pensa fer. Més enllà de gesticulacions, més enllà de reunions que no existeixen, més enllà de declaracions, què pensa fer? Aprofiti-ho, si us plau, no defugui l'oportunitat de fer-ho en seu parlamentària.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha fet una llarga llista, no?, pel que fa referència al temps –al temps transcorregut des que hi ha un govern de progrés, des que es va aprovar l'Estatut, des que es va començar a negociar el finançament. Bé, certament, portem temps amb molts temes pendents a Catalunya, alguns molts anys, fins i tot molts més anys, fins i tot també vint-i-tres anys en què vostès van governar... (*Remor de veus.*) Sí, no els agrada que els recordi això... (*Remor de veus.*) Vuit anys amb el suport del Partit Popular –amb el suport del Partit Popular... (*Remor de veus.*) Votant la investidura de José María Aznar, a canvi de no-res, essent decisius a Madrid. Quants temes van vostès solucionar essent decisius a Madrid? (*Persisteix la remor de veus.*) Bé, miri, certament que l'atur creix a Catalunya; també ho fa en molts altres països, amb governs molt diferents. (*Forta remor de veus.*)

Però aquest Govern, malgrat el seus recursos i les seves competències, que són les que vostè coneix molt bé, està prenent, ha pres i prendrà mesures; mesures contra la crisi són les que estem desenvolupant, les que vostè coneix, algunes a què he fet referència precisament en la resposta anterior.

Bé, vostè també ha fet referència a què penso fer amb el finançament. Continuar negociant, escolti, ara hi ha nous interlocutors. (*Remor de veus.*) Bé, hi ha nous interlocutors, però no serà nova la nostra posició, li ho puc assegurar. La nostra posició és la mateixa; amb nous interlocutors que ja saben quina és la nostra opinió i la nostra posició. Espero que ara puguin passar de les declaracions i de les bones paraules als fets que vostè reclama; almenys són coneixedors de les nostres posicions. Espero que tinguem temps per negociar i per arribar a un acord.

El president

Senyor Pujol, té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, directament, em sembla que el senyor Zapatero continua sent el mateix. O no? És el mateix? Continua sent president del Govern de l'Estat aquell per al qual vostè va demanar el vot?, aquell que havia de resoldre els problemes de Catalunya? Fixi's vostè què ha dit..., perquè no aclareix res, senyor president, amb aquest estil seu habitual i trist, fixi's el que ha dit vostè aquest dematí en una ràdio d'àmbit estatal: «El president Montilla demana al Govern de l'Estat fets i no declaracions emfàtiques.» Vostè. És precisament el que li reclama Convergència i Unió a vostè des de fa mesos i mesos i mesos.

Tenim un problema, senyor president. I no s'enganyi més, tenim un problema. I el té Catalunya. Un dia, vostè haurà de decidir què carai fan els vint-i-cinc diputats a Madrid. La seva subordinació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...és una de les principals causes, senyor president, és una de les principals causes, que fan que avui no hàgim obtingut el sistema de finançament.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo. Sap que en política, en temps de crisi, el que convé és donar esperança i solucions, senyor president, i vostè no està fent ni una cosa ni l'altra.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que sé és el que no faran, que és el que van fer els seus diputats: invertir a canvi de res a José María Aznar quan tenia majoria absoluta... (*Forta remor de veus.*) Això és el que van fer vostès. Ja està bé de donar lliçons, vostè, que diu que jo sóc un trist; vostè segurament és

la alegría de la huerta, senyor Oriol Pujol (*Rialles.*) Benvingut. (*Remor de veus.*) Escolti, què farem? Negociar. Qui ho farà? La persona que té assignades aquestes competències en el Govern de Catalunya: el conseller d'Economia i Finances. I ho farà sobre les bases que vostè coneix...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...amb les posicions que vostè coneix, que són les de la majoria d'aquest Parlament a més a més; amb aquestes posicions es negociarà amb els nous responsables d'Economia i Hisenda al llarg de les properes setmanes.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta, en aquest cas al Govern...

Pregunta

al Govern sobre les previsions per a declarar el Montsec parc natural (tram. 310-00303/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de Medi Ambient i Habitatge, estarem d'acord que Catalunya té la fortuna de posseir molts espais d'enorme interès natural, n'hi ha un, però, encara molt desconegut, ric en paisatges, en biodiversitat, en patrimoni cultural, és el Montsec, el contrafort del Pirineu que uneix Noguera i Pallars. És clar que el Montsec no és la muntanya d'ametistes, com Guerau de Liost qualificava el Montseny. El paisatge no hi és humit, al Montsec, i les fonts no hi són tan abundoses ni tan idíl·liques com a la serra del poeta. Per assenyalar-ho bastarà que anomeni la font de les Bagasses, als Terradets, per bé que si algú m'ho preguntava diria que aquesta té força més personalitat que no pas tots els fontinyols de daines i de fades.

El Montsec, conseller, és ben singular. Els dos congostos, Terradets i Mont-rebei, són els més espectaculars del país, sens dubte. La fauna hi és abundant a les dues Nogueres, els boscos i garrics i els penyals de roca. Hi ha espècies vegetals que són endèmiques. La presència del romànic abunda en les esglésioles i les ermites. I el patrimoni etnològic hi és ben viu. Fa poc, el Govern va inaugurar-hi l'Observatori Astronòmic, somni del malaguanyat Joan Oró, que compta amb un camp d'aprenentatge escolar. En diversos indrets de la serra s'hi practiquen esports d'aventura: l'escalada, el parapent, el piragüisme, però és ben cert que el despoblament hi és crònic, al Montsec, i que els cultius agraris cada cop hi són més febles, com tota l'economia de la zona.

Hi manquen esforços públics i inversions productives lligades al medi.

L'eventual declaració del Montsec com a parc natural n'estendria la coneixença a tot Catalunya, permetria l'escreix del turisme, l'augment de les activitats sostenibles de l'esport, la millora dels pobles, i evitaria la instal·lació d'iniciatives empresarials agressives que ja l'amenacen. Una tal declaració com a parc natural faria més fàcil la fixació de la població i la diversificació de la seva activitat, i, no cal dir-ho, afermaria els valors patrimonials i ecològics de la serralada.

Per tot això, senyor conseller, considera vostè que fóra oportú que el Govern iniciés el diàleg amb els agents del territori...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...que encomanés els estudis pertinents i comencés la tramitació administrativa que ha de conduir el Montsec a esdevenir per a Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...per a les terres de Lleida, parc natural d'aquest país?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, justament el camí que vostè assenyalava és un camí que crec que seguirem al Govern. Per què? Doncs, per diverses raons que són absolutament evidents.

El Montsec té uns valors, en primer lloc, geològics pràcticament irrepetibles; és la part prepirinenca més important i més occidental de tot Catalunya. En segon lloc, té el sistema acinglerat més important, pràcticament quaranta-dos quilòmetres de cingleres, això és absolutament important, com ho és també la riquesa botànica –vostè ho esmentava–, més de mil varietats, algunes d'elles amb un perill important d'extinció immediata; per tant, han sigut considerades hàbitat d'interès comunitari moltes d'elles.

Destaca molt especialment, des del punt de vista del medi natural, la fauna. La fauna del Montsec és molt especialitzada, entre altres coses perquè té unes característiques molt lògiques, que provenen d'una heterogeneïtat del medi físic, del caràcter fronterer que té justament el Montsec, de la diversitat de la vegetació i de la densitat, en aquest cas, baixa de població; hi ha un fenomen humà que en aquest cas afavoreix, per tant, el desenvolupament de les espècies.

En aquest sentit, assenyalar que dintre de la mateixa zona del Montsec hi han diferents zones de protecció especial de la fauna, com la Reserva Natural Parcial de la Noguera Ribagorçana, a Mont-rebei; l'Espai d'Interès Natural de l'Aiguabarreig Segre-Noguera i la Reserva Natural de Fauna Salvatge, així com la Reserva de Fauna Salvatge de Sant Llorenç de Montgai. És, per tant, un espai d'interès natural amb moltes prioritats dintre de la gestió del Govern.

És evident també que..., en aquest sentit, assenyalar la importància que té el fet de la seva inclusió, important, dintre la Xarxa Natura 2000, i també la ZEPA proposada com a conseqüència de la mateixa Xarxa Natura.

Evidentment, tot això fa que s'hagin fet una sèrie d'anàlisis i consideracions del mateix Departament de Medi Ambient i Habitatge sobre l'oportunitat, sobre la configuració, sobre l'articulació i sobre la vertebració d'un possible parc natural. Ara caldrà iniciar un debat amb els agents del territori, amb les autoritats locals i amb els agents econòmics i socials, justament, de tota la zona del Montsec, per veure com es configuraria i com es determinaria un parc natural d'aquesta naturalesa.

Per aquest camí anirem, senyor diputat, no li càpiga dubte.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a afrontar l'apagada analògica que comportarà la implantació de la televisió digital terrestre (tram. 310-00306/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

President... Honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, el procés de transició de la televisió analògica a la digital és un procés complex i necessari. Necessari perquè la implantació de la televisió digital terrestre permet augmentar l'oferta de canals, com a conseqüència de l'optimització de l'espectre radioelèctric, alhora que fa possible esdevenir usuari d'una televisió amb més prestacions. La millor qualitat en la recepció de la imatge, el so digital i l'ús de subtítols en diverses llengües, així com l'accés a noves aplicacions i serveis interactius, justifiquen amb escreix aquest canvi tecnològic. Però aquest procés de transició és també complex. Per tal que sigui reeixit s'ha d'aconseguir una àmplia participació social, i aquesta participació ha de venir suportada sobre uns processos informatius ben travats i sobre un desplegament tècnic que faciliti la cobertura de senyal de TDT.

És evident, honorable conseller, que tant la responsabilitat d'una informació acurada i directa als ciutadans com la del desplegament tècnic competeixen directa-

ment a l'Administració del país, i més concretament a la Secretaria de Mitjans Audiovisuals, que depèn del departament de la Generalitat que vostè dirigeix. És per aquesta raó que el Grup d'Esquerra Republicana, per boca d'aquest diputat, li demana que ens aclareixi quines perspectives pot tenir la població de Catalunya, ara que falta aproximadament un any per a la data anunciada per a l'apagada analògica, respecte a l'èxit del procés de transició de la televisió analògica a la digital terrestre.

Honorable conseller, més directament: els ciutadans que viuen a les llars de Catalunya tindran en el moment oportú la cobertura tècnica i d'informació necessària per a accedir a la TDT sense problemes? Com anem de temps? El seu departament haurà fet els deures en els terminis assenyalats? És ben sabut que és l'Estat espanyol qui fixa la data de l'apagada analògica: el 3 d'abril del 2010; falta menys d'un any. La pregunta que li fem molt directament, conseller, és: el Govern de Catalunya, els ciutadans de Catalunya s'avançaran a aquesta apagada analògica amb l'encesa digital?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats... Bé, la resposta global a les preguntes que vostè feia és rotundament «sí» a totes. És a dir que, efectivament, hi haurà les llars adaptades; en aquests moments un 74 per cent de les llars de Catalunya estan adaptades per rebre senyal de televisió en TDT. Hi haurà la cobertura suficient; en aquests moments també la cobertura és del 95,85, el 96 per cent de cobertura de la població de Catalunya, no del territori, però sí de la població catalana, i s'està treballant conjuntament amb el Departament de Governació, a través de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació, per tal d'acabar de garantir aquestes millores i aquest eixamplament de les cobertures, més enllà de les que ha tingut mai la televisió analògica. Per tant, doncs, sí que hi haurà les condicions generals de cobertura i hi haurà les condicions d'adaptació de les llars.

El que s'ha fet és adoptar un programa de treball, dins del Pla de govern, per tal de garantir que aquest estiu, a l'entrada d'estiu, tinguem ja completa la cobertura i puguem tenir fetes les campanyes informatives perquè la major part de les llars estiguin adaptades. Això ens permetria fer efectiva l'encesa digital progressivament a partir del mes de juny –juny, juliol. Això vol dir que entre vuit i nou mesos abans del termini de l'apagada analògica estaríem en condicions de posar en marxa, amb diverses seqüències, tota l'encesa digital i al mateix temps l'apagada analògica, per tal de preveure que hi pugui haver problemes.

Pel que fa a la campanya informativa, hem estat austers i potser fins i tot banals, però vostès recordaran: «Si no

és una TDT, no és una “tele”.» I finalment, en aquest sentit, sí que s'ha guanyat aquest espai que permet ara ser la comunitat autònoma de l'Estat que va per davant quant a l'adaptació de les llars; ja li ho he dit: al voltant d'un 74 per cent. Nosaltres, a partir de finals d'aquest mes d'abril i durant els propers mesos, el que farem és una campanya a vint-i-una comarques on encara no s'ha fet –hi ha comarques on ja s'ha fet això– i farem campanyes adaptades a cada lloc, a través dels mitjans locals, per tal que les persones puguin conèixer detalladament quina és l'oferta disponible en TDT, en quines freqüències i, al mateix temps, per posar en marxa l'aplicació de la feina que poden fer empreses a través del sistema d'acreditació que hem fet d'algunes empreses...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...i dels agents de la TDT. De manera que –perdó, senyor president– rotundament, en tots els aspectes, «sí»: vuit mesos abans podrem fer l'encesa digital. L'apagada analògica...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...probablement passarà desapercebuda.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el túnel de Bracons (tram. 310-00304/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta Sospedra

Gràcies, president. Honorable conseller, el passat 3 d'abril es va posar en funcionament el tram de carretera entre Torelló i Sant Esteve d'en Bas per Bracons. Amb aquesta nova infraestructura dues comarques separades per una serralada, que han viscut d'esquena l'una a l'altra, milloraran molt les seves relacions.

No puc deixar de dir que no ha estat fàcil tirar endavant aquesta carretera, però finalment hi ha hagut un bon lideratge polític per part del Govern, un diàleg amb el territori, un respecte al paisatge i unes bones solucions tècniques, constructives, que han fet possible que el país compti amb un nou eix de comunicació. Ara a Osona i a la Garrotxa s'obren noves perspectives pel que fa a les relacions socioeconòmiques, culturals, comercials, noves estratègies i nous reptes que hem de saber aprofi-

tar i potenciar. Com deia el president Montilla, aquesta infraestructura reforça l'equilibri territorial.

Cal tenir en compte que aquesta carretera s'acabarà definitivament amb la variant de les Preses i d'Olot, i per tal de pal·liar l'efecte del trànsit de vehicles pesants el Govern ha previst un seguit de mesures que hi limiten la seva circulació: mesures de control, distintius per a les empreses locals d'ambdues comarques, nous serveis de transport públic, bus directe Vic-Olot i Olot-Barcelona. Conseller, quan tot funcioni a ple rendiment, caldrà veure quin impacte pot tenir un augment de trànsit a la C-17.

És per tot això que ens agradaria saber quina valoració fa el conseller d'aquesta nova infraestructura i quin valor afegit creu que pot aportar a les comarques de la Garrotxa i d'Osona.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, començaré pel final: crec que és encara prematur fer una valoració de l'impacte de Bracons sobre el trànsit en aquestes dues comarques, però li puc avançar –perquè això ens dona una mica ja la mesura del seu efecte– que ahir va ser el dia que hi van passar menys cotxes, menys vehicles, 3.657, i que el Diumenge de Rams és el dia que n'hi van passar més, 12.320. Amb les dades que tenim d'aquests dotze dies de funcionament de l'eix Vic-Olot, podem dir que hi ha una mitjana de vehicles en dies feiners de 5.000 i una mitjana de vehicles en dies festius de 9.000.

Els dies punta hi ha hagut algun problema a l'embotadora de la carretera a les Preses, però jo crec que en el seu conjunt i un cop s'estabilitzi el trànsit, deixarà d'existir aquest problema i afloraran amb plenitud tots els aspectes positius i tots els avantatges d'aquesta carretera, que són molts, perquè representa una reducció important del temps de recorregut entre Olot i Vic i Olot i Barcelona, com a mínim mitja hora; perquè representa una reducció de cinquanta quilòmetres en el recorregut entre Olot i Barcelona; perquè representa un increment molt i molt important de l'oferta de transport públic entre Olot, Vic i Barcelona, i perquè –també hem de dir-ho– la infraestructura s'ha fet pensant en el territori, pensant en el paisatge, pensant en la seva integració i modificant i corregint els aspectes negatius del projecte anterior. Sabent, però, que allò que dona nom a la cosa, el túnel de Bracons, que és la part del tot, són quatre quilòmetres i mig de túnel, amb la mateixa secció que tenia el projecte original –dos més un, tres carrils–, però allargat i abaixant la cota i aconseguint, d'aquesta manera, una reducció dels pendent del 8 al 6 per cent. Això sol i la construcció de deu túnels i sis viaductes fan que aquesta nova carretera sigui un model d'integració en el territori i en el paisatge.

I deixi'm afegir, per acabar, que el 24 de juny la posada a zero de la C-17 entre Centelles i Vic estarà acabada; totes les altres obres, menys l'accés de la Garrotxa, estaran també acabades, i crec que podrem dir en aquell moment que la C-17 està en disposició d'absorbir els trànsits addicionals que Bracons aportarà sobre la C-17.

El president

L'il·lustre senyor Josep Enric Millo...

Pregunta

al Govern sobre matèria pressupostària (tram. 310-00305/08)

...del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, pot formular la següent pregunta.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, els catalans tenen dret a saber la veritat amb relació a les finances de Catalunya i tenen dret a saber què se'n fa, dels diners que el Govern utilitza i que surten dels seus impostos. La pregunta és molt concreta, senyor conseller: ens pot explicar, atesa la informació que hem conegut recentment quant a la liquidació dels ingressos de la Generalitat de l'any 2008, quina és la seva previsió amb relació a quin serà efectivament el dèficit real de Catalunya l'any 2008 i quina previsió fa vostè, tenint en compte les variacions del quadre macroeconòmic, quina serà la previsió de dèficit de l'any 2009?

El president

Té la paraula l'honorable Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president... Senyor diputat, bé, vostè també em fa una pregunta que, deixi'm dir-li-ho, és una mica prematura, no? Precisament per mor de la voluntat de transparència, aquest Govern va donar ja l'estimació, bastant definitiva, del que són les dades de liquidació d'ingressos de l'any 2008, que ens donen un resultat d'una caiguda important dels ingressos, com vostè sap. Hi ha una caiguda de 3.400 milions d'euros, bàsicament per l'impacte de transmissions patrimonials i d'alguns altres impostos, que no és que tinguin un gran impacte pressupostari però que són importants, les caigudes, per exemple, vehicles, matriculació, i la reducció de la bestreta de l'Estat.

És evident que part d'aquesta caiguda, que és totalment deguda a la recessió, tindrà un resultat en el dèficit, tindrà impacte en el dèficit. Les dades de dèficit probablement les tindrem disponibles quan hàgim, ja, pogut tenir el conjunt del sector públic, a mitjans-finals de maig, i en aquell moment, puntualment, com fa sempre el Govern, informará els senyors diputats i el conjunt dels ciutadans de Catalunya.

El president

El senyor Millo té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Jo entenc, senyor conseller, que vulgui evadir una mica el rerefons de la meua pregunta, que vostè entén perfectament quin és. Vostès no ens van dir exactament la veritat ja quan vàrem discutir el pressupost del 2008, perquè veníem d'un any, l'any 2007, en què la caiguda dels ingressos havia estat espectacular, i vostès ho van amagar. I no ho vam saber fins uns mesos més tard, quan vam conèixer que després de quatre anys d'un creixement dels ingressos del model de finançament, precisament d'un model que venia pactat del Partit Popular, d'una mitjana del 12 i mig per cent..., l'any 2007 vostè sap que va caure fins a un 4 per cent. I vostès això el 2008 no ens ho van explicar.

I quan vostès negaven l'existència d'una situació de crisi, i nosaltres els ho dèiem, vostès sabien que això era veritat, però ho amagaven. I no va ser fins després del març del 2008, encara que avui el president Montilla ens deia que ja feia temps que ens ho anaven dient..., no és cert. Va ser després del març del 2008, precisament després de les eleccions generals, que vostès van explicar que hi havia una situació de crisi. Però vostè avui ens està confessant que aquella previsió que va fer de dèficit del 2008, aproximadament de 470 milions d'euros, es veurà multiplicada aproximadament per deu –per deu. I Catalunya ha de saber que, si Catalunya té un dèficit del 2008 de 3.000 o 4.000 milions d'euros, estem parlant de multiplicar per deu el dèficit.

Això, sumat a l'endeutament que tenim..., jo voldria saber, vostè, quina previsió fa del 2009. Perquè resulta que, per al 2009, al pressupost que ha aprovat aquesta cambra fa pocs mesos, vostè feia una previsió de dèficit de 2.500 milions d'euros, per al 2009, amb una previsió d'ingressos absolutament inflada, on vostè preveu, en el pressupost, que recaptarem més ingressos el 2009 que el 2008, precisament amb transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, perquè vostè feia una previsió de disminució amb relació al pressupostat, no al liquidat, que ara estem sabent quina és la veritat.

Per tant, en dos anys, senyor conseller, podríem tenir un dèficit acumulat a Catalunya de l'ordre dels 8.000 o 10.000 milions d'euros. I vostè segueix fent creure a tothom que el problema està únicament i exclusivament en el model de finançament.

M'agradaria saber quines mesures vol prendre, quines...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...pensa prendre perquè el pressupost del 2009 s'adapti a les necessitats que té el país; com pensa resoldre el problema que té a gestionar aquest pressupost...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...i què pensa fer per evitar que aquesta catàstrofe de finançament que tenim en aquests moments, deguda al fracàs de...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Millo i Rocher

...la seva negociació, no afecti més encara les finances públiques de la Generalitat.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, senyor diputat, nosaltres tindrem dèficit, com en tenen totes les administracions públiques. De moment, les dades que tenim són de la caiguda de recaptació –em sembla que li ho he explicat– de l'any 2008, que és important, 3.500 milions, que, compensats per altres ingressos que van créixer més del que estava previst, queden en 3.000, que caldria afegir, evidentment, si això es tradueix en més dèficit, al dèficit ja previst en aquell moment. Però això no ho podem dir en aquests moments. Haurem d'esperar al mes de maig perquè puguem conèixer les dades exactament. I pot estar ben segur que les donarem d'una manera absolutament rigorosa, com hem fet sempre.

Vostè diu «amagar», «enganyar». Home, no són paraules apropiades, i menys en aquesta cambra, no? No és així. Quan nosaltres vam fer el pressupost del 2008 era setembre-octubre de 2007, i en aquell moment la previsió de caiguda de la recaptació no era la que després es va acabar produint. És veritat. Va ser superior. Això no s'hauria traduït en menys dèficit; s'hauria traduït en menys desviació entre el que es va pressupostar i el que després ha succeït. Però el dèficit hauria estat més o menys el que serà, perquè és fruit, bàsicament, de la recessió i, per cert, evidentment, d'un mal sistema de finançament, d'aquest sistema que vostè s'ha dedicat a enaltir durant anys, dient que gràcies a aquest sistema havíem augmentat...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...cinc vegades, em sembla, o tres i mitja els nostres recursos. Doncs, miri, per culpa d'aquest sistema, tenim més dèficit del que hauríem tingut...

El president

Honorable conseller!

El conseller d'Economia i Finances

...amb un sistema millor.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les finances de la Generalitat
(tram. 310-00307/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com valora el Govern el dèficit, fins ara conegut, generat el 2008?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Si no fos perquè jo crec que vostè estava aquí i jo també fa cinc segons (*rialles*)..., em temo que li podria dir: «Resposta ja feta», perquè en cinc segons, vol que li digui la veritat?, ni les circumstàncies han canviat prou perquè la resposta sigui massa diferent, ni jo encara no he tingut massa temps de canviar d'opinió.

(*Rialles.*)

El president

El senyor Fernández Teixidó té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Conseller, comencem bé. Comencem bé, quan el que vostè hauria de reconèixer avui és, u, com han baixat els ingressos; dos, com estem gastant; tres, que en el millor dels casos multiplicarem per set el dèficit, i a vostè se li acudeix dir: «En cinc segons res ha canviat.»

El que sí que ha canviat, senyor conseller, és, durant un any, una política amb què vostè, pujat a aquest faristol, ens va anunciar un dèficit, davant de les queixes dels grups de l'oposició, de 469 milions d'euros. I en portem a hores d'ara, i vostè sap que anirem a més, al voltant de 3.100. Diu: «Ep, que això és el descens de la recaptació.» Pitjor m'ho posa; més despesa tindrem en l'àmbit de la gestió que vostès han produït.

Tan senzilla que seria la política, conseller, si amb un xic de sinceritat, amb un xic d'autocrítica, vostè pogués dir a aquesta cambra: «Senyors de l'oposició, tenien vostès raó; se'ns n'ha anat la despesa de les mans.» No, la retòrica per tornar a respondre el mateix esquema amb què vostè acostuma a treballar. Si vostè té temps i llegeix la seva intervenció de 12 de novembre, el mateix esquema conductor: «Esperin, esperin que arribin

les dades finals, i aleshores parlarem.» Aquesta vegada, conseller Castells, no caldrà.

Això és una autèntica catàstrofe, i vostè ho sap. I hauríem de dir-ho al poble de Catalunya, perquè ho és i ho sap. Diu vostè: «Home, la crisi l'hem de pagar.» L'hem de pagar en el capítol de la davallada d'ingressos, però no en el capítol de com s'ha gastat i de quina manera. I vostè ho sap. I aquí vostè ens fa combregar amb rodes de molí, i l'oposició li diu: «No val. Conseller, no val.» I vostè ha de donar una explicació, senzilla, dient: «Escoltin, les dificultats són aquestes.»

I sap per què li ho dic, això, conseller? Perquè tindrem l'oportunitat de veure el dèficit del 2009 després del debat pressupostari aquí, i allò que vostè ens va plantejar, i a veure si no multipliquem per cinc o per sis aquell dèficit.

I si veritablement vostès diuen que això és només per la crisi, home!, alguna cosa –alguna cosa– hauran de reconèixer, quan vostès...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...han generat –acabo, president– un dèficit històric –històric, conseller–, sense cap precedent a cap govern de la Generalitat de Catalunya, malgrat que vostès ho neguin amb el cap, històric, i és una cosa de què vostès avui han de donar, si més no, explicacions.

Gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyor diputat –i molt honorable senyor president, per descomptat–, sí, estem davant d'una crisi històrica, davant d'una recessió d'una importància històrica. Hi ha hagut una caiguda de la recaptació, no un excés de despesa, que quedi clar, una caiguda de la recaptació –fixi's, fixi's si serà contradictori el que vostè està dient que vostè s'està basant exclusivament en les dades de caiguda de la recaptació per fer tot aquest fabulós discurs històric que ens acaba de fer avui al Parlament–, una caiguda de la recaptació que és de l'ordre de l'1,75 per cent del PIB, 3.500 milions sobre 200.000 milions d'euros, molt inferior, per descomptat, del dèficit que tindrà, per exemple, Espanya aquest any, 8 i escaig per cent del PIB; els Estats Units, 12 per cent del PIB; Anglaterra, 10 per cent del PIB; França, 7 per cent del PIB.

De manera que faci el favor –faci el favor. Miri, aquí hi ha tres qüestions rellevants, tres. Primera: aquest dèficit que hi pot haver és degut a la mala gestió del Govern o a la recessió? I miri, escolti'm, s'ha de ser molt dogmàtic, irreductible i irredempt per no atribuir-ho a la recessió. Ho sap tothom.

Segona qüestió rellevant: aquest dèficit, contribueix a empitjorar-lo el mal sistema de finançament, aquest que van pactar vostès i el PP, tan fantàstic, que durant tants anys han anat dient vostès que ens permetia créixer tant?, és degut en part a això? (*Remor de veus.*) Sí, és degut en part a aquest sistema de finançament (*persisteix la remor de veus*), que espero que vostès...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller d'Economia i Finances

...també el vulguin canviar, que espero que també el vulguin canviar.

Tercera qüestió rellevant: la situació financera de la Generalitat és alarmant? No, no ho és. I tots plegats... (*Pausa.*) Senyor diputat, vostè, que és un home responsable, que ha exercit obligacions de govern, suposo que vol contribuir a mantenir, com es correspon amb la realitat, la imatge, la realitat de solvència de les nostres institucions.

Aquestes són les qüestions rellevants; totes les altres coses estan molt bé, formen part de l'espectacle piro-tècnic al qual vostès són tan aficionats, però ajuden molt poc a avançar.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les mesures pal·liatives que preveu implantar davant l'increment de l'atur (tram. 310-00308/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la illustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, a Catalunya hi ha prop de mig milió d'aturats, concretament 498.352 persones, homes i dones amb dificultats i incerteses respecte al seu futur.

Lamentablement, l'atur del març a Catalunya és el més elevat des del desembre del 87, i portem ja disset mesos consecutius que augmenta l'atur a Catalunya. L'increment de l'atur és més intens a Catalunya que a la resta de l'Estat; concretament, 14 punts per sobre.

Consellera, la crisi és global però afecta de forma més contundent Catalunya que la resta de l'Estat, i aquí alguna responsabilitat hi té el Govern.

Actualment, a Catalunya hi ha més de 105.000 persones aturades sense cap tipus de subsidi. Llegim ahir, consellera, que el Govern de l'Estat vol millorar la protecció de les persones sense cap tipus de prestació i que això serà a través de les comunitats autònomes.

Quines són les mesures pal·liatives que preveu implantar davant de l'increment de l'atur? I quines són les mesures concretes que el Govern de Catalunya durà a terme per a aquestes més de 105.000 persones que estan sense cap tipus de subsidi?

El president

L'honorable senyora Mar Serna, consellera de Treball, té la paraula.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, l'atur..., l'atur és la principal preocupació, preocupa i ocupa aquest Govern, i és una de les seves prioritats.

És cert que és la principal conseqüència, els efectes que té en les persones, l'increment de l'atur, però, miri, senyora diputada, el nombre de persones aturades és molt important a Catalunya; no som la comunitat autònoma que més ha crescut. En tenim un 11,8 per cent. Gener, mil persones perdien la feina cada dia; febrer, 850 persones perdien la feina cada dia; març, sis-centes persones han perdut la feina cada dia. I espero i confio que no s'incrementi. I segurament vostè i tots els grups d'aquesta cambra estaran amb mi, i treballant colze a colze el Govern, per lluitar amb aquesta situació, perquè això no és gratuït, no és gràcies a l'acció de govern, sinó que és gràcies al model productiu que havien construït, basat en la construcció, basat en l'especulació i no basat en el treball i l'esforç.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Desencoratjador, cap resposta per a les més de 105.000 persones que es troben en atur i sense cap tipus de prestació en aquests moments.

Consellera, fa pocs dies llegíem que el problema d'aquest any 2009 no serà l'increment de l'atur, sinó el nombre de persones que es quedaran sense cap tipus de prestació. Aquest any 2008 hem vist com s'ha incrementat, s'ha més que doblat, les persones que han quedat sense prestació. Al febrer del 2008 eren 45.000 persones i al febrer del 2009 són més de 105.000.

I mentrestant quina és la resposta que dona la consellera? A dia d'avui, cap; no ens n'ha donat cap. I la realitat és que l'Acord programàtic d'entesa nacional de progrés que han firmat aquest mes d'abril mateix, el 2009, el que diu és que la segona prioritat, no la primera, és la cobertura de les necessitats i drets de caràcter social del conjunt de la població.

Però qui són aquestes? Estudiar, i ho repeteixo, estudiar, l'adaptació dels criteris vigents pels quals s'accedeix al PIRMI per tal d'assegurar que les persones que no perceben altres prestacions puguin accedir-hi.

Consellera, deixin d'estudiar, donin una resposta, que és el que avui li hem demanat, perquè, amb tota sinceritat, això és el que requereix la gent, respostes concretes quan un es queda a l'atur...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...i no només quan es queda a l'atur, sinó que es queda sense prestació.

Per tant, consellera, li demanem quina resposta dóna el Govern, a part d'estudiar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...què pot oferir a les persones sense atur i sense prestació.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies. Senyora diputada, li he de dir que al novembre d'aquest any aquest Govern va aprovar un decret de millora i actualització de la renda mínima d'inserció. Gràcies a això, hi ha més persones que poden cobrar la renda mínima i amb més quantia. Compari-ho la resta de comunitats autònomes. Quina és la comunitat autònoma que en millors condicions paga la renda mínima d'inserció? Afegeixi en aquests moments que prop de quinze mil persones estan cobrant aquesta renda mínima d'inserció.

Segona qüestió: creant ocupació directa amb les inversions. Mai s'havien fet tantes inversions públiques a Catalunya. Noranta-set mil persones estan ocupades en la inversió pública a Catalunya.

Tercer, pacte de l'entesa. Llegeixi..., s'hauria de llegir tot el pacte de l'entesa, no només el que afecta la renda mínima, sinó que afecta a formació, eh?..., i amb una renda.

Tercera qüestió: complementant –llegeixi també el que diu la premsa avui, eh?– les propostes i acompanyant el Ministeri de Treball, el Govern de l'Estat, complementant i no duplicant. Perquè en aquests moments s'ha de ser rigorós. S'ha de ser rigorós, no crear falses expectatives i donar suport a les persones que estan a l'atur. Com ho estem fent...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...amb més formació, amb més orientació i amb més ocupació directa, senyora diputada. *(Remor de veus.)*

El president

El setè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en el sector pesquer (tram. 300-00200/08)

...és la interpellació al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en el sector pesquer. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

(Pausa.)

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, dintre del que ja el Grup Parlamentari Popular està fent en aquestes sessions, que són interpellacions i després mocions subsegüents que tenen a veure, doncs, amb sectors que a vegades queden oblidats de Catalunya, com se va fer amb els comerciants de peix, com se va fer amb els botiguers i com avui volem fer, senyor conseller, amb el tema de la pesca marítima dels pescadors..., perquè pensem que la crisi és una crisi que solament a vegades s'escolta en qüestions de grans paràmetres, no?, de grans empreses, empreses transnacionals, i a vegades, doncs, no toquem realment lo que és el teixit productiu, el teixit, realment, de Catalunya, que és, per descomptat, representatiu i forma part també d'una tradició i d'una història.

Per això, senyor conseller, jo, abans d'entrar en el que és el rovell de l'ou d'aquesta interpellació, que és concretament l'afectació que pot tindre la crisi –que la té– al sector pesquer, i sis punts que jo li desenvoluparé, permeti'm simplement que li faci dos mencions –simplement dos mencions. La primera menció és: quina valoració fa vostè de tot el procediment que hi ha hagut d'eleccions a confraries de pescadors? Perquè per la informació que el nostre grup té, la veritat és que això no ha anat com havia d'anar. Vostès van fer un decret, el 144/2008, i una ordre que el desenvolupava, que ha creat un munt de problemes amb el que és i ha sigut el procés electoral de les juntes de confraries i de federacions. De tal magnitud, senyor conseller, que les impugnacions han sigut moltíssimes, el sector ha sortit enfrontat i algun cas està al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Perquè vostès han fet i una ordre de desenvolupament que va en contra i ha anat en contra del que són, d'alguna manera, los principis estatutaris de les confraries dels pescadors. Aquests estatuts, que són aprovats per les juntes generals i per l'Administració i que són fruit, realment, del que va ser la Llei de pesca. Ja li dic que això no té a veure amb la crisi, però sí, senyor conseller –li he dit que com a anècdota, li ho explico– perquè és un tema greu que avui els pescadors l'estan vivint.

Segona part. Jo no li parlaré de temes que ja anirem desenvolupant i anirem parlant, del que és el tema concret de la llei –del projecte de llei– de pesca marítima. Per cert, molt content també està el sector, en aquest sentit. Però ja arribarà i ja anirem parlant d'aquestes qüestions. Però simplement recordar-li una cosa, senyor conseller. Miri, la Llei de confraries parla que l'Administració tutela, i tutelar és ajudar el sector, no fiscalitzar com a repre-

sàlia, realment, perquè el sector no li riga les gràcies al departament o a algun alt càrrec del departament.

I ara passem ja a lo que és matèria concreta de lo que és la crisi de la pesca. En primer lloc, jo ja li torno a dir a vostè que vostè me podrà dir que amb el nou projecte de pesca marítima moltes d'aquestes qüestions se veuran solucionades. Miri, jo li diré que el projecte que vostès han presentat continua sent fosc. Hi falta enteresa, valentia i tindre les idees clares de quin és el projecte i quin és el futur de pesca que volem.

Però, com que venim a parlar de la crisi econòmica..., són els sis punts que jo tractaré, d'una manera ràpida, de poder desenvolupar-los, i jo penso, senyor conseller, que vostè estarà d'acord amb mi amb molts d'ells. El primer: ens agradaria saber, al nostre grup parlamentari, quin ha estat el motiu pel qual vostès no han fet cap pla de gestió per poder pagar el que és la parada biològica de les vedes, de les flotes d'arrossegament de Girona i Barcelona. Vostè sap que la comunitat de Catalunya és l'única comunitat de tot el Mediterrani en la qual han quedat despenjades dos províncies, realment, de rebre els fons europeus per a les parades biològiques, i amb una situació que realment està portant..., que és, sense dubte de cap classe, el tema de la crisi econòmica i el tema, realment, de salvaguardar lo que és l'espai marítim i, realment, les bases de tindre una garantia de peix. A nosaltres ens agradaria saber quin és el motiu, i també ens agradaria saber, senyor conseller, què pensa fer vostè. Vostè garantirà aquesta parada biològica per al 2010? I vostè garantirà els fons europeus perquè es pugui pagar realment aquesta parada biològica, que s'ha de fer i –ho torno a dir– en uns moments de crisi, que és importantíssim, i més quan és salvaguardar realment la producció o la reproducció dels peixos.

Per tant, a mi sí que m'agradaria que em contestés, perquè aquest és un tema important. I li ho torno a dir: els únics llocs de tot el Mediterrani que s'han quedat realment sense els fons per poder pal·liar aquesta situació. Evidentment que Tarragona no, perquè Tarragona cada any ha fet parades biològiques, i no han vingut...

Segon tema: vostè sap lo greu..., que està ocorrent avui al que és..., sobretot i molt especialment a la part del Maresme, en tot lo que és la regeneració, el dragatge dels fons marins per regenerar les platges? Vostè sap que hi ha col·lectius importants que han deixat de fer la seua activitat de pesca perquè vostès han paralitzat els estudis biològics que comporten realment quin és el dany que això està comportant al sector? Jo li dic a vostè: en uns moments de crisi en els quals s'estan dragant moltes de les platges per poder d'alguna manera, doncs, recuperar-les, i les destrosses i els danys que s'estan produint a les plataformes marines, i vostès..., jo voldria saber també, senyor conseller, quina és la seua opinió: si aquests estudis biològics continuaran endavant, si s'han aturat o no s'han aturat.

El tercer punt que jo voldria dir a vostè és: què tenen pensat vostès de fer dels controls del peix que s'està venent fora de les llotges? No ho dic jo. El seu mateix director general reconeix en un programa de ràdio que s'han venut 12 milions –12 milions– de quilos de peix fora de les llotges. Vostè sap el que suposa això?

No ingressar les taxes del G-4, no tindre el cànon les confraries, no tindre un control realment del peix que està sortint fora... Jo voldria saber també, senyor conseller, quina opinió té referent a això i quines mesures de control vostè aplicarà. Perquè, és clar, estem parlant de 12 milions de quilos de peix que es venen il·legalment i que no passen per les llotges. I a més ho reconeix el seu mateix director general.

El quart punt fa referència a un projecte que és inacabable. Jo tinc l'honor de dir que el va començar el nostre Grup Parlamentari Popular –el va començar el senyor Joan Bertomeu; sí, sí, senyor conseller, el té darrere de vostè– amb una proposició no de llei en la qual demanava que es portés a terme una cosa complementària i importantíssima per a la pesca –per complementar la crisi de la pesca i més quan estem en una situació de reducció de la flota pesquera, que s'estan perdent llocs de treball–, buscar un complement o una alternativa que pugui mantindre els llocs de treball i, per descomptat, l'economia. Però també potenciant realment el que són els aspectes culturals i mediambientals, com és la pesca turística.

I li dic això perquè l'any 2004 el nostre diputat Joan Bertomeu va presentar una proposta de resolució demanant que la conselleria se fiqués en marxa en aquest tema. Se va aprovar per unanimitat. Any 2004. Què va fer Convergència? Un *copyright*, més tard, l'any 2007, que demanava el mateix. També es va aprovar per unanimitat –tinc els documents per poder fer-los...–, però, senyor conseller, vostè presideix unes jornades..., precisament és un retall de premsa del seu departament, en què vostè presideix unes jornades per parlar d'aquest gran projecte, que jo crec profundament en ell, que és pesca-turisme. Perquè penso que és un complement important. Vostè és de muntanya, igual que jo –som pallaresos els dos–, i vostè sap que quan se parlava de les cases rurals algú se ficava la mà al cap. Bé, doncs, avui tenim una prova evident. En aquesta temporada de turisme, o aquestes vacances de Setmana Santa, l'ocupació a les cases rurals ha sigut al 100 per cent. Doncs, aprofitem aquest símil, també, que tenim per poder fer-ho.

Cinquè. El cinquè és què faran vostès amb el tema de l'aqüicultura. És una alternativa real a la pesca tradicional. Sap què passa, senyor conseller? Que mentre a Catalunya l'aqüicultura està baixant constantment, a la resta del Mediterrani l'aqüicultura té un creixement.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

Sisè... Acabo ja i és l'últim punt, senyor president? (*Pausa.*) Moltes gràcies. I l'últim punt és el que..., realment què pensa vostè per poder coordinar l'enfrontament que està existint ara amb lo que és la comercialització del peix. M'explico d'alguna manera. Nosaltres vam fer una llei de confraries de pescadors, que venia a dir que a les confraries de pescadors se'ls obria l'oportunitat..., no solament al pescador d'anar al mar i mirar cap al mar, sinó mirar cap a terra per poder vendre, comercialitzar. Bé, avui vostè sap que hi ha una mica d'embolic

—bastant embolic—, i a nosaltres també ens agradaria saber quina manera de coordinació vostè tindrà —o el departament tindrà— per poder coordinar aquestes activitats de comercialització de les confraries...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...també en el sector de comercialització.

Moltes gràcies per la seua paciència, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, honorable senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, en primer lloc li voldria agrair el to i el motiu de la seva intervenció, i tant a vostè com al seu grup. La veritat és que la pesca moltes vegades és una oblidada, i vostès en aquest sentit fan una funció perseverant al llarg del temps, insistint que posem èmfasi en els temes que afecten el nostre sector pesquer, un sector important.

Bé, la situació que pateix el sector pesquer català no respon únicament a la conjuntura econòmica actual ni a la gestió del Govern, com vostè volia emfasitzar. Més enllà de les circumstàncies pròpies de totes aquelles activitats que treballen en productes peremptoris i que estan sotmeses a les incerteses de la meteorologia i a altres variables ambientals, a part d'elles condicions de mercat, el sector de la pesca rep una forta sotragada a partir del moment en què es dispara el preu del carburant. En menys de dos anys i mig, el preu del carburant s'incrementa un 240 per cent. Fins i tot els primers mesos de l'any 2008, en tres mesos s'incrementa un 11 per cent. Això va fer en aquell moment que els costos de producció per a la flota més depenent del gasoil, la d'arrossegament, suposessin fins al 60 per cent o el 70 per cent de la seva facturació. En alguns casos, quan ho traduïm a jornades..., o sigui, de cinc jornades de pesca, és a dir, tres i mitja s'havien d'utilitzar per poder pagar el gasoil. Això..., vostè sap que l'arrossegament acaba utilitzant embarcacions d'alt cavallatge, de cinc-cents a dos mil cavalls, i el consum per deu hores d'activitat és d'un litre per cavall. És a dir, estem parlant d'uns consums de cinc-cents a mil litres o fins i tot dos mil litres el dia de gasoil, i que es va situar, el preu del carburant, a 0,90 euros/litre, i en aquests moments estem a 0,30. És a dir, al segon semestre de l'any passat, afortunadament per al sector, hi ha un canvi important en tot l'escenari.

Jo li diria..., vostè sap i coneix que el gasoil que utilitza el sector pesquer està exempt del pagament de l'IVA i dels impostos especials que graven els hidrocarburs; per tant, totes les oscil·lacions de mercat van directa-

ment aquí, i no hi ha ni actuació d'un govern ni altres coses.

En aquest sentit, per ajudar el sector, nosaltres vam engegar en aquell moment tot un seguit de mesures que els passaré a detallar i, en tot cas, en la meua segona intervenció detallaré cada una d'elles. Un pagament d'ajuts de *minimis* a què es va comprometre el ministeri, amb un acord el desembre del 2005 i un real decret de l'any 2007, però que, per tal que no arribessin tan tard, el Govern de la Generalitat amb els seus recursos va anticipar aquests diners a la pesca. Vam multiplicar per cinc els ajuts a les confraries, a la gestió de les confraries. Vam endegar un programa d'estalvi que està començant a donar fruits aquest any, amb la col·laboració de l'Icaen, amb el Col·legi d'Enginyers Navals, que el que pretenia és un estudi comparatiu de la despesa energètica de cada tipus de vaixell, fent un diagnòstic acurat de cinquanta embarcacions diferents, per tal de conèixer quina és la despesa energètica i el llindar de la rendibilitat. Vam muntar uns tallers d'eficiència energètica, més de quinze cursos adreçats al sector, sabent quines opcions i alternatives tenen. Vam signar un conveni amb el Col·legi d'Enginyers Navals de Catalunya, per tal que fessin un diagnòstic, embarcació per embarcació, i tot un seguit de mesures a poder aplicar. A més a més d'un marc d'ajuts per al desballestament, amb un objectiu clar: prioritzar en els primers anys, en els primers exercicis dels fons europeus de la pesca..., a Catalunya s'havien de desballestar en tot el període, fins al 2013, setanta-quatre embarcacions, i ho farem en els dos primers anys de període; amb un total de despesa per a l'any 2008 de 9,5 milions d'euros, es van desballestar quaranta-una embarcacions, i abans del 2010 haurem arribat a les setanta-quatre.

Ajuts, a més a més, de parades temporals per un import de 2 milions d'euros —després li explicaré la diferència entre Tarragona, que vostè la coneix, Girona i Barcelona. Ajuts complementaris als mariners afectats per la parada temporal de la flota d'encerclament, que no tenien dret a la percepció de l'atur i que a partir de l'any 2008, a partir del mes de juliol, on hi ha l'aprovació del reglament comunitari per tal de... —situació excepcional a la pesca—, partint del moment en què els carburants van arribar al seu màxim històric, a partir d'aquell moment s'autoritza una sèrie d'ajuts de *minimis* en el sector pesquer.

I nosaltres continuem amb les línies que li he explicat, continuant en aquest sentit, amb la idea de disminuir l'esforç pesquer, disminuir el nombre d'embarcacions d'arrossegament, que li he dit que són les que consumeixen més energia, amb un projecte d'eficiència energètica que li he anat detallant, que se'n va fer l'anàlisi primera i que en aquests moments s'estan fent les proves pilot, amb una despesa de més de 800.000 euros en les proves pilot, que poden representar un estalvi d'un 30 per cent de carburant —si estàvem parlant de cinc-cents a mil o fins i tot dos mil litres, cada dia un 30 per cent no és cosa menor. Actuacions a bord dels bucs que tinguin el diagnòstic fet i que vulguin utilitzar aquestes mesures. I les parades temporals, que li he explicat que el 2009 continuarem amb aquests 2 milions, bàsicament per dos motius: perquè la situació del cost del carburant

no té res a veure amb el 2008, perquè a la demarcació de Girona i Barcelona inicialment no hi havia acord de fer parades.

Fer parades els mesos en què hi ha demanda de peix vol dir que permet situar altres operadors en el teu mercat, i això ho tenien molt clar la gent de Girona i bé la gent de Tarragona. Vam seure amb el sector i vam arribar a treballar, a començar a treballar amb un escenari diferent, a fer un tipus de parades, si ens ho autoritza la Unió Europea, intermitents, tipus com s'ha fet a les Illes Balears; és a dir, no parar tres mesos, que tu permetis que un altre operador ocupi el mercat, i sí, en canvi, parar de manera intermitent, és a dir, en comptes de fer cinc dies de pesca, fer-ne quatre o anar alternant. Això està pendent d'aprovació per la Unió Europea.

Altres qüestions: préstecs per a cada una de les explotacions, de vint mil euros, a tornar en tres anys, amb un any de carència; suport a les estructures més representatives del sector –hem multiplicat per cinc l'ajut a les confraries, a l'aqüicultura. Jo li aconsellaria que busqués a les hemeroteques les declaracions del sector d'ahir, dient: «Som viables gràcies a les actuacions d'aquest Govern durant els últims tres, quatre anys.» Això li ho puc dir perquè és una cosa d'ahir. Què hem fet? Pla integral per a les muscleres del delta; hem aconseguit una assegurança per als musclos, una cosa històrica, per primer any, i destinem 4 milions al tema aquest; ens hem compromès a compensar les pèrdues de l'estiu del 2008, i tot un seguit d'actuacions que poden anar més enllà.

Vostè em parlava de la pesca de turisme. La pesca de turisme és un tema que no depèn només del Govern de la Generalitat, és un tema complicat i que l'he explicat en comissió en diverses ocasions. Depèn bàsicament de les exigències en seguretat que ens imposa Marina Mercant. Jo els he comunicat, als il·lustres diputats de la Comissió d'Agricultura, i diputades, totes les accions que hem fet; però no n'hi ha prou amb el que es fa en el mar. És a dir, la pesca de turisme, l'objectiu és diversificar els ingressos d'un sector. Bé, s'han de fer actuacions a terra i al mar. Amb les actuacions al mar, no depèn de nosaltres; hem insistit..., en el marc d'aquestes jornades que vostè em deia hi havia un responsable de Marina Mercant i li vaig demanar, com ho he fet per escrit en repetides ocasions, que posi unes condicions assequibles per als sectors.

En segon lloc, cal fer tot un seguit d'infraestructures i planejar una mica què s'ha de fer a terra amb relació a la pesca de turisme des de les llotges. Estem actuant a les dinou llotges; dinou llotges a Catalunya rebran o han rebut actuacions els últims cinc anys per tal de posar en valor el nostre peix. Us deia: «Què faran amb la comercialització?» Nosaltres no podem vendre, i la seva concepció més lliberal de l'economia i dels sectors la puc arribar a compartir en aquest cas; nosaltres hem de posar en valor el nostre peix i hem de donar els instruments, com són totes les eines que hem posat de la bona manera, de les bones arts en pesca, de les bones arts en comercialització, posant en valor el peix aquí, i això és en el que hem de treballar: donar instruments al sector.

Vostè em parlava de temes com les eleccions. Nosaltres som un ens tutelar en aquest cas, el nostre paper és secundari. Al decret..., *a posteriori* hi ha hagut algun marge de no-acceptació per algun sector. Vostè diu: «És que surten enfrontats.» Miri, perdoni, les eleccions acostumen a portar aquestes conseqüències, el que perd s'enfada, i bona part dels problemes que vostè esmenta en el decret vénen per aquí.

La Llei de pesca, jo li he dit en nombroses ocasions: «Potser no està tot el bé que caldria que estigués.», li ho he dit, senyor Luna. Té la llei a la seva disposició; estem receptius que vostès i tots els grups d'aquesta cambra facin les aportacions que creguin necessàries. Però, escolti'm, no és un caprici fer una llei. Tenim una llei del 86 que està anul·lada parcialment pels tribunals, tenim una llei en què hi ha hagut normativa posterior europea, estatal i comunitària, que no està recollida en aquesta llei, i que fins i tot entra en contradicció amb alguna de la normativa vigent.

A la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca van comparèixer els diferents representants del sector, alguns a favor, alguns altres en contra. Jo només li dic que, escolti'm, estem disposats, estem oberts que aquesta llei serveixi al sector; no a l'Administració, al sector. I esperem les seves aportacions, senyor Luna.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats... Senyor conseller, agraeixo molt el to de sensibilitat que ha demostrat, eh?, li ho dic de veritat. Ja d'entrada, m'ha agradat que digui que realment la pesca és una cosa important i que molta gent s'oblida d'aquests petits sectors.

Estic completament d'acord amb vostè en el tema del combustible; també hem tingut la sort que ha baixat. També és ben cert i he de fer justícia que tard, però han rebut la compensació que se'ls havia demanat per part de l'Administració. Però, vaja, això ha sigut... (*Veus de fons.*) Sí, sí, per part de l'Administració, he dit, a Catalunya, eh? Per tant, això és fer justícia, però també el preu del combustible ha baixat perquè, evidentment, ha baixat a tot arreu, i això, doncs, d'alguna manera ha pal·liat...

El desballestament de les embarcacions, d'acord; però aquí és on està el problema. El problema està, d'acord, que estem realment traient de la circulació, de l'activitat, aquelles embarcacions d'arrossegament que són les que més consumeixen combustible, perquè són les que més cavallatge tenen. Per això nosaltres estem dient que busquen alternatives a tot això, perquè l'alternativa és que quan tu estàs desballestant una embarcació, estàs portant gent a l'atur, encara que pagues, indemnitzes això. Aquí del que es tracta és de buscar alternatives complementàries que siguin capaces de poder, doncs, pal·liar aquesta situació que se produeix.

Per això nosaltres pensem, conseller..., i estarem al seu costat per lluitar tot el que es pugui lluitar, i més pel Govern que és un govern del mateix color que el que vostè hi està, que és el Govern central, per convèncer Marina Mercant de la necessitat que es té, realment, que hi hagi un complement que sigui el tema de turisme de pesca o pesca de turisme, com una sortida, realment, que ve a pal·liar, doncs, aquesta situació. I no solament això, sinó que ve a educar i a crear una cultura també del que és el respecte pel medi ambient i del que és la situació de cultura i tradicions que forma el nostre país.

Miri, jo amb l'aqüicultura..., vostè ha dit que tenia avui informació que estaven dient, el sector, que gràcies a l'Administració s'han mantingut. D'acord; si jo no li discuteixo això. Jo l'únic que li dic és que, a diferència d'unes altres comunitats autònomes, Catalunya ha baixat en temes d'aqüicultura, i jo crec profundament en el tema de l'aqüicultura com una alternativa, i tant que hi crec, el que s'està fent a les Terres de l'Ebre, a la desembocadura de l'Ebre. Però s'haurien de fer moltes més coses en aquest sentit, perquè això sí que és una alternativa total i absoluta al que és la pesca tradicional. Per tant, s'ha de fer un esforç. Jo no dic, senyor conseller, que vostè no hagi mantingut el que hi ha; jo el que dic, que el que hi ha ha baixat, comparativament amb unes altres situacions i amb unes altres comunitats autònomes amb les quals nosaltres ho tenim.

Per tant..., hi ha coses que no m'ha contestat. Per exemple, no m'ha contestat i a mi m'agradaria saber... He volgut entendre que vostè té un compromís que, per al 2010, el que és Girona i Barcelona faran segurament parada biològica i seran pagades amb els fons europeus de pesca; he volgut entendre això. Simplement dic que..., he volgut entendre-ho i em quedo tranquil, perquè un dels punts de la nostra moció anirà per aquest camí, també li ho dic.

També m'ha agradat molt de vostè –i torno una altra vegada a tirar enrere– quan vostè ha dit que una cosa és la pesca de turisme o el turisme de pesca, com en volguessin dir, amb embarcacions; m'ha agradat molt també la idea, i nosaltres som partidaris que no solament embarcacions a mar, sinó a terra. Nosaltres tenim unes llotges molt maques; nosaltres tenim, quan vénen els peixos, uns..., de sempre que han tingut un atractiu turístic per poder veure-ho, i nosaltres també tenim algun museu que s'hauria de potenciar més a la zona de Girona, que és un museu interactiu, que en dic jo, i que és un museu que realment s'hauria de donar a conèixer més del que es coneix, perquè poca gent és la que el coneix; a més, un museu amb l'aportació de molts pescadors que han portat de les seues cases el que són les eines de pesca.

Miri, jo referent al tema..., no m'ha contestat el tema que a mi em preocupa moltíssim: és el tema de la venda il·legal de peix. Clar, 12 milions de tones és molt peix. Jo no sé quins controls vostè farà referents a això.

I per últim, perquè no tinc més temps, senyor conseller, jo li diré una cosa. Vostè ha dit que vostès no han entrat en el tema de les eleccions. Home, la junta electoral està

formada pel director general de Pesca; si vostès no hi han entrat i no tallen el peix aquí..., no em diguin que no! I precisament perquè vostès hi han entrat, d'alguna manera, i el sector n'ha sortit perjudicat... Sap per què? Perquè aquest decret no s'ha ajustat als estatuts aprovats per les juntes generals ni per les federacions; estatuts que emanen de la Llei de confraries de pescadors, que es van fer. I aquesta contraposició que hi ha hagut entre el decret i el que són els estatuts és el que ha creat aquest problema i aquest conflicte entre el sector. Ja sé que el que no guanya surt empenyat, evidentment que sí. Però aquest no és el negoci. El negoci és que realment vostès han fet un decret que no se correspon amb els estatuts. I mirin les al·legacions i mirin el que ha anat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per poder pal·liar-ho.

Jo el que li dic és una cosa: que l'Administració es dediqui a això, a tutelar, però no a fiscalitzar. Perquè per fiscalitzar ja estan les juntes generals i per fiscalitzar ja estan les federacions, quan estem parlant de diners propis de cadascú.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Moltes gràcies, honorable president. Senyor diputat, miri, vostè em diu que hi ha coses que no li he contestat. Potser no m'he explicat prou bé, però ho intentarem.

Vostè em demanava quin ha estat el nostre paper a les eleccions, i ens explicava que un decret potser no ha estat prou afortunat. Potser no ha estat prou afortunat; la prova és que hi ha hagut queixes. Però també li he de dir que hi havia algun problema, algun buit legal, tant pel que fa a la Llei de confraries com a com s'havia d'interpretar tot el tema electoral. Jo estic d'acord que el decret era una mica «farragós», però no per voluntat d'interferir políticament, sinó potser per poca *finezza* des del punt de vista jurídic o administratiu.

Dit això, el nostre paper en el tema de les eleccions és un paper d'observadors i tutelant el tema; no, en cap cas, interferint.

Tema de l'aqüicultura. Jo li he explicat que agafi unes declaracions que feia el sector ahir, i que no parlaven de l'Administració; deien: «Gràcies a les accions d'aquest Govern» –que és un matís sensible– «el sector continua.»

Vostè em diu, sense concretar, que hi ha hagut més davallada en el sector que en d'altres comunitats. Això depèn dels anys i depèn de la situació de cada una de les comunitats que es dediquen al tema dels musclos, dels bivalves, i depèn de coses com les tempestes i com l'afecten a cada una de les comunitats cada any.

Nosaltres, aquest any passat, vam tindre una davallada deguda a problemes relacionats amb la temperatura de l'aigua i amb un paràsit relacionat amb aquests musclos

que va fer una minva en quant a volum de negoci, que li he explicat que una de les accions del departament serà compensar-les, perquè, fins a aquest any, no hi havia assegurança, però, a partir d'aquest any, hi haurà assegurança.

Tema de parades temporals; és molt fàcil d'entendre. Les parades temporals a Girona i a Barcelona s'havia decidit de fer-les per molts motius. Nosaltres tenim les de Tarragona en marxa perquè, des de fa temps, es va acceptar, i, evidentment, amb fons europeus. Què passava a Girona i a Tarragona? Que en els mesos en els quals es feien parades temporals, el risc era que entressin altres operadors de peix. Si tu estàs tres mesos sense portar peix a les teves llotges, el risc és que un altre et prengui el mercat.

Valorant aquesta qüestió, nosaltres volem explorar experiències que s'han començat en altres comunitats, com a les Illes Balears, que consisteixen en no fer parades seguides en el temps, sinó intermitents. Correm un risc: que la Unió Europea no ens ho accepti, i treballem per a això.

Tema de pesca turisme, tema d'aqüicultura. Hi estic totalment d'acord, senyor Luna, comparteixo el seu criteri i les seves observacions. Són temes de futur, són temes de diversificació del sector, són temes que ajuden a donar contingut al sector i, sobretot, a estabilitzar les seves rendes, un sector complicat com aquest.

I un tema que em diu... Home, jo no crec que el meu director, dic «meu director», o el director general de Pesca de la conselleria d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural tingui coneixement de la quantitat de quilos que no passen per llotja, seria un despropòsit tot plegat.

Vostè coneix que hi ha una pràctica en el sector, habitual, de no passar per llotja algun tipus de peix: des de gent que fa pesca esportiva, des de gent que ven directament a restaurants..., i vostè ho sap. (*Veus de fons.*) El director..., jo dubto que ell ho hagi dit. Si surt allí en aquell paper..., però jo no li ho he sentit a dir mai. I, evidentment, que vostè pugui dir que el nostre director general dóna fe del peix que no passa per llotja és que és com un despropòsit tot plegat, i ho dic no pel director general, sinó per la mateixa notícia en si. I vostè sap que no sempre el que surt ha de ser veritat.

Estem fent i activant tot un seguit de mesures per evitar en el possible això, però hi ha una cosa que és important, que és fer pedagogia i és el convenciment del sector, i que aquí és on estem treballant i on hem de treballar, i no perquè vostè ho afirmi molt rotundament això acabarà deixant de passar, és una qüestió de tradició que hem d'anar combatent amb tot tipus d'estrís; però, sobretot, amb el convenciment i amb la pedagogia.

Gràcies, senyor diputat, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre l'estat del programa i el calendari de vacunacions sistemàtiques (tram. 300-00201/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'estat del programa i el calendari de vacunacions sistemàtiques, que presenta el Grup Mixt, i té la paraula, per a la seva exposició, el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, *consellera*, como sabe, el artículo 43 de la Constitución reconoce el derecho a la protección de la salud y la Ley general de sanidad establece entre sus objetivos la protección de la salud y la prevención de las enfermedades de salud pública. Y específicamente de promoción de salud y de prevención de las enfermedades quiero hablarle hoy; en concreto, de la vacunación y de los hábitos sanos.

Las vacunaciones preventivas son una de las acciones sanitarias más eficaces para la prevención de las enfermedades transmisibles, y, por ello, en los países desarrollados se tiende a administrar las vacunas más importantes y se hace de forma sistemática y continuada dentro de los primeros meses de vida para que toda la población esté protegida.

Se trata, pues, de un rasgo de progreso, definitorio de lo que se ha dado en denominar el «estado de bienestar» y que se ha convertido en una parte integral de la protección garantizada por el Estado en el área de salud que, no obstante, ha de ser permanente revaluada y adaptada a las circunstancias y contextos sanitarios.

Por mandato de la Ley general de sanidad, el acceso a las prestaciones sanitarias debe efectuarse en condiciones de igualdad efectiva y las políticas de salud estarán orientadas a la superación de los desequilibrios territoriales y sociales.

Creemos que esta situación de igualdad en materia de vacunación no se da ni en el conjunto de España, al establecerse distintos regímenes de vacunación en función de las comunidades autónomas, ni en el conjunto de la población catalana, al no asegurarse las mismas condiciones de acceso para toda la población, de forma que solo están al alcance de determinadas personas –los más ricos– algunas vacunaciones.

En este sentido, el actual planteamiento de su departamento tiene zonas de sombra que hoy tiene oportunidad de aclarar en el debate que se presenta. Es importante saber, *consellera*, cuáles son los criterios por los que su departamento decide qué vacunas se administran, a qué ciudadanos y en qué momento, y si siempre son criterios estrictamente sanitarios los que son tenidos en cuenta a la hora de definir las vacunas suministradas por la sanidad pública. Un ejemplo. ¿Por qué la vacuna contra el virus del papiloma humano tiene una concreta previsión y no la del neumococo?

En este tema, nuestro grupo no quiere cuestionar ni entrar en el debate de su oportunidad y la proporcionalidad o no de la vacunación generalizada contra el VPH. Ahora bien, también es cierto que esta vacuna ha sido cuestionada desde sectores de la salud, desde los que se aduce que no reúne los requisitos para ser incluida dentro del calendario de vacunaciones. La enfermedad no es suficientemente frecuente en la población; la duración de su eficacia protectora está cuestionada; existen medidas preventivas, como la citología del cuello uterino, de una eficacia que roza el 100 por cien en los casos más iniciales; proporciona una falsa sensación de seguridad a las mujeres vacunadas, y se desconoce si es necesaria una dosis de recuerdo.

Otra vacuna, la del neumococo, cuya vacunación universal es recomendada en los niños por la Organización Mundial de la Salud, sin embargo, no está contemplada en el calendario de vacunaciones de su departamento. Solo se incluye, hasta ahora, en el calendario de la Comunidad de Madrid, según nos consta.

Esta bacteria se transmite por vía aérea; se estima que está implicada en más de un millón y medio de muertes anuales en todo el mundo, mayoritariamente en niños menores de cinco años. En España, la meningitis causa una de las mayores tasas de mortalidad infantil y deja un gran número de secuelas. Solo un 60 por ciento de meningitis por neumococo se curan completamente.

Para esta bacteria no existen medidas preventivas excepto la vacuna heptavalente, con una efectividad entre el 80 y el 90 por ciento contra las cepas de la mayoría de afecciones; una protección conocida de nueve a diez años y un descenso comprobado en los hospitales que la han aplicado en el 80 por ciento de los casos de meningitis por neumococo, y un coste inferior a los gastos derivados de la enfermedad.

¿Por qué, entonces, se decide una vacunación masiva a toda la población femenina infantil con una inversión de 21,6 millones en una vacuna todavía cuestionada y no se hace para una vacuna que tiene acreditada su necesidad por instrucciones, incluso, de la Organización Mundial de la Salud?

Las dos respuestas que se nos ocurren despiertan por igual nuestra preocupación. Una primera sería que esta vacunación puede responder a la presión de los grupos farmacéuticos fabricantes. Una segunda, da la sensación de que es el resultado no de un debate reposado y racional sobre la cuestión, sino de criterios de oportunidad política.

Nos encontramos, por lo tanto, ante una consecuencia perversa de la dinámica impuesta a veces por el actual Estado de las autonomías, en que la competitividad entre distintas comunidades autónomas lleva a utilizar y aplicar medidas no siempre suficientemente valoradas y racionales.

Sobre este tema, quiero hacer especial mención, *consecuente*, el tema de la equidad territorial. La necesidad de una coordinación y una cohesión del sistema sanitario español que redunde en el beneficio de los ciudadanos se hace también evidente dada la existencia de dieci-

nueve calendarios de vacunación, uno por comunidad autónoma y dos por las ciudades autónomas.

La transferencia de las competencias en materia de salud, claramente positiva en algunos casos, en otros, como en éste, ha situado o ha posicionado a la Administración sanitaria en un auténtico rompecabezas que esperemos que el ministro de cooperación o de coordinación territorial, señor Chaves, tan preocupado por la cohesión de la zona, se empiece a preocupar también por la cohesión de los calendarios de vacunaciones.

Siguiendo con el ejemplo de la introducción del virus del papiloma humano este año, a título de ejemplo, esta vacuna se administra en Cataluña entre los once y doce años; en otras comunidades, a los catorce años; en otra, a los once años solo; en otra, a los trece años; en otras, entre los doce y los dieciséis años.

Comprenderá que esta situación, absolutamente anormal y ridícula, tenga y deba ser criticada por las sociedades profesionales, y, en concreto, la Asociación Española de Pediatría ya ha denunciado la existencia irracional de estos calendarios de vacunación autonómicos. De la misma manera, la Sociedad Española de Ginecología y Obstetricia, la SEGO, ha afirmado públicamente que cualquier vacuna, y especialmente la del papiloma virus, debería administrarse de igual forma en todas las autonomías, es decir, al mismo tiempo y al mismo grupo de edad.

Sabemos que usted es especialmente sensible en este tema y, de hecho, ha defendido el calendario único. Ahora bien, sin embargo, no acabamos de entender y de saber y de definir cuáles son los criterios para llevarlo a efecto. Se habla de voluntad política. La voluntad política, hasta ahora, no se ha visto materializada en la existencia de una decisión por parte de todas las comunidades autónomas o de una autoridad superior, en este caso, el Ministerio de Sanidad o el Consejo Interterritorial, que haga posible la existencia de este calendario único.

De todas formas, no quiero dejar en evidencia la situación de determinadas vacunas en Cataluña. Nuevas epidemias exigen nuevas vacunas, y el hecho de que no se contenga un calendario único no ha de hacer posible que Cataluña se vea superada en los nuevos contextos epidemiológicos. Antes he hecho referencia al caso del neumococo, ya aplicado en otras comunidades autónomas y que, sin embargo, en Cataluña no se está aplicando esta vacuna, a pesar de que existen recomendaciones internacionales e incluso de algunos trabajos como, por ejemplo, el del Hospital Parc Taulí de Sabadell.

Pero, en el caso de la hepatitis A, desde 1998, los niños catalanes reciben en la escuela las vacunas contra la hepatitis A y B al cumplir los once años. Esta vacuna mantiene activa una protección muy elevada durante el resto de sus vidas. Sin embargo, la población española mayor de veinticinco años no ha recibido la vacuna, y, salvo excepciones, no ha estado en contacto con el virus hepático, por lo que no tiene anticuerpos que puedan rechazar un contagio.

El pasado mes de enero, la Agencia de Salud Pública de Barcelona declaró la existencia de un brote contagioso del virus de hepatitis A desde septiembre hasta marzo

en el que se confirmaban 164 casos de hepatitis A, de los cuales 140 eran hombres, 94 de ellos homosexuales. Este brote de hepatitis A ya se ha extendido a la región sanitaria de Costa de Ponent, en la que se han acreditado y confirmado 36 casos de hepatitis.

Desconocemos si el Departamento de Salud tiene previsto ser consecuente con el tríptico editado por el mismo –por cierto, solo en catalán– en el que se establece que la vacuna es la mejor protección contra la hepatitis A. La vacuna no produce casi ninguna reacción y tiene una eficacia del 100 por cien.

La pregunta aquí es evidente: ¿Tiene previsto el Gobierno la campaña de vacunación masiva de la población mayor de veinticinco años o, como mínimo, determinados grupos de riesgo en el caso de la hepatitis A? ¿Tiene previsto el Gobierno ampliar la cobertura de la prestación para, también, cubrir la vacuna relacionada con el neumococo?

Es así que consideramos imprescindible que, en tanto no se aplique un calendario único que todos defendemos, también por parte del Gobierno de la comunidad autónoma, se amplíen determinadas coberturas para dotar de mayor garantías a la población catalana.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera de Salut, la senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats..., el que li vull dir és que Catalunya és exemple des de l'any 1980 –és així, eh?– en la presa de decisions en les vacunacions, tant des del punt de vista de vacunacions sistemàtiques com des del punt de vista, doncs, de vacunacions específiques per a grups poblacionals.

Les decisions de la introducció de noves vacunes, amb caràcter general, sempre són tècniques. És que crec que aquest és un element importantíssim, eh? Hi ha un consell assessor de vacunes des del 1980, que ha anat introduint, en base a coneixements mundials, a coneixements epidemiològics, a coneixements, en fi, de tot tipus, les recomanacions. Hi insisteixo, hem de diferenciar les vacunes sistemàtiques, les recomanacions de vacunes sistemàtiques a tota la població i a aquells subgrups. A més a més, per descomptat, participem activament –i vostè ho sap, senyor diputat– a l'Estat espanyol i a fòrums europeus internacionals. Primer, li he de dir que no magnifiquem les diferències entre comunitats autònomes: són poques. Encara que vostè sap que he defensat que ha d'haver-hi, eh?, en fi, hem de seguir allò que acordem en el Consell Interterritorial, al marge, per descomptat, en base a justificacions epidemiològiques, a justificacions, en fi, no de voluntat política, de decisions que diguin que pot haver-hi algun matís d'aplicació en les comunitats autònomes, que pot ser-hi. Una cosa no treu l'altra.

Ara, primer li volia dir que des de l'any 80 s'ha anat canviant aquest calendari de vacunacions sistemàtiques a nivell de Catalunya, i algunes consideracions a nivell d'Estat. Les vacunes que vostè plantejava..., les úniques diferències que hi ha a Espanya entre comunitats autònomes són la vacuna del pneumococ –en població de nens de dos, quatre, sis i divuit mesos– que l'única comunitat que la dona de manera sistemàtica és la Comunitat de Madrid, en contra del Consell Assessor de Vacunes de salut pública a nivell d'Estat, no perquè no sigui eficaç la vacuna del pneumococ; perquè aquí és un altre debat que, hi insisteixo, és un debat tècnic. La vacuna del pneumococ és una vacuna eficaç, però no hi ha consens, en aquest moment, que recomani la introducció de manera generalitzada d'aquesta vacuna en el calendari vacunal de tots els nens de Catalunya –nens i nenes. Quan això passi –que pot passar– la introduïrem. Ja sé que hi ha discrepàncies entre algunes societats, l'espanyola i la catalana de pediatria, però nosaltres hem de configurar un consens en el Consell Assessor de Vacunes.

Exactament, la segona variació és la vacuna contra la varicella; sistemàtica, als quinze mesos. En fi, nosaltres l'administrem en aquest moment a subgrups poblacionals de preadolescents susceptibles, encara que la tenim a debat en el Consell de Salut Pública espanyol per introduir-la de manera sistemàtica. Però com que encara no hi ha un consens tècnic, no l'hem incorporada en el calendari vacunal sistemàtic.

Tercer element. L'any 99 Catalunya va decidir –amb caràcter pilot– que s'ha prolongat la introducció en el calendari vacunal de la vacunació, conjuntament amb l'hepatitis B, de l'hepatitis A. Cal diferenciar-ho. És que, hi insisteixo, hem de diferenciar el calendari vacunal de la vacunació esporàdica. L'hepatitis A és una toxoinfecció alimentària. La mesura preventiva és el control de l'aigua i dels aliments. En termes generals, la malaltia és una malaltia banal que no dona problemes. Encara que, hi insisteixo, Catalunya la té incorporada de manera pilot fins a decidir si és per sempre definitivament i ara n'hem demanat una pròrroga per als propers anys. Està a debat a l'Estat, si l'hem d'introduir. Això no vol dir que no puguem tenir brots d'hepatitis A, que els controlem per la via epidemiològica. Però, en aquests moments, si no hi ha consens en termes generals d'incorporar-la com a vacuna sistemàtica, hi ha molt menys consens que hem de vacunar tothom fora de l'àmbit estrictament d'aquesta edat, que són els joves. Dic això perquè cal ser rigorosos amb les anàlisis. Cal ser rigorosos, hi insisteixo. Aquest és un debat tècnic que, com tots els debats, no està exempt d'una certa diversitat entre les mateixes societats científiques. I aquí s'ha generat un nou debat, com vostè deia, amb relació a la vacuna del papilloma virus. Vam estar anys, dos anys seguits discutint, en el Consell Interterritorial, en el Consell de Salut Pública –que és un fòrum més tècnic– la introducció de la vacuna del papilloma virus. La primera vegada que hi ha una relació causa-efecte entre un càncer de coll de cèrvix i un virus. Per tant, és una vacuna totalment eficaç –eficaç. Tenim baixa prevalença de càncer de coll de cèrvix. El diagnostiquem precoçment i la mortalitat és –per sort– molt baixa. Aquest

era el debat. No era un debat sobre l'efectivitat de la vacuna que, com pot comprendre, són organismes mundials: l'Agència Europea del Medicament, l'Agència Espanyola del Medicament –i no cap decisió política–, les que decideixen si una vacuna és eficaç després de moltes fases d'assajos, eh? Però eficaç no vol dir que les hàgim d'introduir sistemàticament al calendari vacunal. I va portar molt debat, de cost –de cost–, efectivitat... Des del punt de vista d'una persona que té un càncer de coll de cèrvix, això es viu molt malament. Què ho entenen? Encara que sigui de baixa prevalença. Però des del punt de vista de les decisions polítiques que vénen avalades, ha de ser una decisió complexa. Però, hi insisteixo, quan la Comissió d'Estat espanyol va decidir que sí, el Govern de Catalunya la va introduir. Per què la variabilitat amb l'edat? Aquí sí que hi ha uns matisos. Ara vam acordar, literalment –i vaig estar-hi totalment activa–, una forquilla que anava entre els onze i els catorze anys.

Per què Catalunya va decidir entre els onze i dotze anys? Per dos motius. Un estrictament, de coneixement de quan comencen les relacions sexuals en la població jove de Catalunya. Per tant, pràcticament no hi ha nenes als onze o dotze anys que hagin tingut una relació sexual. I per tant, la possibilitat d'infectar-se del virus és pràcticament nulla. I segona, perquè sisè de primària és un àmbit idoni per a una vacunació sistemàtica de manera generalitzada. Això és així. Altres comunitats van decidir a catorze anys. En tot cas, la forquilla de decisió de l'Estat va ser una decisió també tècnica, que la política va aplicar. Després han passat i, per descomptat, el dubte no està, hi insisteixo, en l'efectivitat de la vacuna del papilloma virus, eh? I jo no tindria cap dubte i no tinc cap dubte que hem de continuar posant-la encara que sigui de baixa prevalença i així ho hem decidit. Era un tema de cost-oportunitat en termes generals.

Ara, li he de recordar un altre debat que tenim i que jo he encarregat a la Comissió de Bioètica de Catalunya. Les vacunes sistemàtiques no són obligatòries al nostre país. Ni a Espanya ni a Catalunya. No hi ha obligatorietat, eh? Encara que, potser, des de la mirada de salut pública podríem de debatre-ho i la Comissió de Bioètica ho està debatent. Són recomanacions. És clar que, per sort, la comunitat de Catalunya vacuna els seus fills, som un dels llocs del món amb més vacunació sistemàtica. El 97 per cent dels nens i nenes de Catalunya. I aquest 3 per cent restant, no és per deixadesa, és perquè els pares decideixen voluntàriament no vacunar –que estan en el seu dret– després d'un procés d'informació que els donem. O si no, com pot ser tot pràcticament estem controlant la major part d'epidèmies víriques: el xarampió, la tos ferina, etcètera. Perquè anem en un procés d'eradicació de determinades malalties. I jo me n'alegro molt del nostre sistema sanitari perquè els asseguro, eh?... i això sí que ha capgirat la vida en mortalitat, fonamentalment, infantil, del nostre país, que és de les més baixes del món.

Les vacunacions fan molt al costat dels antibiòtics, per descomptat, i la nutrició. La nutrició, les vacunes i els antibiòtics, per aquest ordre, eh? Pràcticament som un país en què la mortalitat per infeccions –excepte d'algunes que no en tenim tractament– doncs, sigui la causa

de la mort dels nostres nens i nenes: fonamentalment són tumors. Ho dic això perquè contextualitzem. Catalunya, l'any 2009, gastarà 57 milions d'euros en vacunes. Per tant, si algú pensa que la decisió de no incorporar la vacuna del pneumococ és una decisió econòmica, en fi, desconeix totalment l'ordenament i la presa de decisions de Catalunya des del 1980. Si demà el Consell Assessor d'Estat i el Consell Assessor de Catalunya diuen «hem d'incorporar la vacuna del pneumococ», Catalunya, per descomptat, farà una partida ampliable –que sempre ho és, la partida de vacunes– i comprarà, per descomptat, la vacunació. Però no té indicació. No té indicació, de moment, per raons epidemiològiques. El pneumococ és una malaltia, fonamentalment infecciosa, que té una curació, en nens de manera important, pràcticament no hi ha mortalitat. La meningitis pneumocòcica, la mortalitat és alta en adults, però per altre costat es diagnostica precoçment amb una alta eficàcia d'antibiòtics i tenint en compte que vacunem, en canvi –com diuen les recomanacions internacionals– grups susceptibles, aquelles persones que tenen algun element d'immunodeficiència en vacuna del pneumococ.

Això va portar –com vostè sap– un llarg debat amb la Comunitat de Madrid. És legítim, és legal, que la Comunitat de Madrid ho posi? Per descomptat. Totalment, eh? Però nosaltres intentem raonar tècnicament el perquè del sí i el perquè del no, encara que és complex. Perquè, hi insisteixo, la vacuna del pneumococ és totalment eficaç.

Continuaré en la segona part de la meva intervenció.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora consellera. Senyor diputat Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Consellera*, estamos hablando de tres aspectos, y usted los ha introducido perfectamente. Uno es el aspecto legal, otro es el aspecto técnico y otro es el aspecto económico. Yo creo que este trípode es realmente el que marca el debate en materia de vacunación.

Los aspectos legal, técnico y económico están relacionados con las decisiones políticas, fundamentalmente. Evidentemente, no sé que tipo de consejos, el Consejo Asesor dirá lo que diga y el Consejo Interterritorial dirá lo que diga, pero todas las sociedades científicas y la Organización Mundial de la Salud establecen que la vacuna antineumocócica –vaya nombrecito– heptavalente reduce la meningitis neumocócica. Y es así, eso es obvio, y que es evidentemente mejor vacunar que no vacunar, en esta materia.

Estamos, por lo tanto, probablemente ante un tema de coste-beneficio y, en este caso, es notorio que el beneficio es mucho mayor que el coste de la vacuna, a nuestro juicio, y sería conveniente que, desde luego, se ampliara esta cobertura.

En el caso de la hepatitis A, a que se ha hecho referencia, efectivamente, alabo la decisión que en su momento tomó la *conselleria* de Salut. Pero es notorio que ahora mismo, por las razones que sean –inmigración, malos hábitos sanitarios, prácticas homosexuales no controladas– se está produciendo un incremento de este contagio de esta enfermedad. De forma que sería conveniente ampliar la cobertura de la vacuna a otros colectivos, no solamente al colectivo infantil. Pero yo creo que la razón fundamental –y que es una de las piezas de nuestra interpelación– radica en la necesidad de coordinar a nivel de todo el Estado el calendario y las prestaciones en materia de vacunación. No solamente las fechas en que se imponen las dosis, sino que tipo de prestaciones establece.

De todas formas, le recordaré, precisamente, unas palabras que tuvo a bien decir recientemente un experto holandés a la vista de la situación que comprobó en España. Cuando visitó España dijo: «No tiene sentido que en una área se vacune y a veinticinco kilómetros fallezca un niño por meningitis, al igual que tampoco tiene sentido que solo los niños ricos puedan vacunarse.» Es imprescindible un acuerdo político que racionalice este tema, y es imprescindible que los acuerdos se adopten en le Consejo Interterritorial. Y si ello no es posible, y, de hecho, buena prueba de la actividad es que alguno de los puntos del pacto de la sanidad que tuvo a bien impulsar el ministro Soria –el exministro Soria, no sabemos si lo mantendrá la nueva ministra ahora– era precisamente, la necesidad de establecer un calendario y un modelo de prestaciones únicas.

Pero sinceramente, si el acuerdo político en el seno del Consejo Interterritorial no es suficiente, puesto que acuerdos políticos en materia del Consejo Interterritorial se han adoptado muchos en esta materia. Pero que se hayan materializado, luego no; el propio ejemplo de la Comunidad de Madrid que acaba de poner ahora mismo. Hay un acuerdo que más o menos se necesita un consenso sobre establecer el mismo modelo de vacunación en toda España. Sin embargo, luego, cada comunidad autónoma, legalmente –legalmente– lo aplica de una manera unitaria y establece –también con sus razones técnicas, es de imaginar– la creación de nuevas prestaciones. Por eso, a lo mejor, el paso es cambiar la ley, y establecer por ley la necesidad de que esta prestación tenga un carácter único en toda España, que se fije por ley que el calendario deba ser establecido por el Ministerio de Sanidad, oídas previamente las comunidades autónomas y el Consejo Interterritorial, y que vincule a todas las comunidades autónomas, para que, de una forma legal –legal– y con criterios técnicos y con razonamientos económicos se establezcan unas medidas cohesionadoras en esta materia para toda España.

Ahora bien, no le oculto una cierta preocupación sobre el nuevo modelo de vacunación y el calendario de vacunación a la vista de la deriva que se está tomando últimamente en España. Porque nos tememos que las prestaciones en materia de vacunación se están adoptando con criterios restrictivos –restrictivos– y así lo vienen diciendo las sociedades de pediatría, por ejemplo –no le oculto esos datos y si quiere le puedo dar los informes en los

que se han establecido– y no con los criterios generalistas que fueran siempre necesarios. De hecho, el modelo que se está aplicando en estos momentos, este calendario vacunal de prestaciones, no deja de ser el mejor..., mejor dicho, ha dejado de ser el mejor, o de los mejores, puesto que en Europa, en el resto de Europa, ya nos están avanzando, y mucho, en esta materia.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyora consellera, té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera de Salut

Només algunes dades objectives per desmentir algunes afirmacions que vostè ha fet, eh?, que em sembla que no responen –els ho dic sincerament, a l'objectivitat.

L'any 2008, el cost de la vacunació a Catalunya era de 41 milions d'euros. Li he dit abans que el cost de la vacunació sistemàtica i de grups especials serà de 57 milions d'euros. Hi insisteixo, no hi ha cap raó econòmica, perquè hi ha mil estudis que diuen que malgrat que és alt, el cost de les vacunes –i ho podríem debatre–, un altre element, la fusió de laboratoris a nivell mundial, està fent encarir les vacunes. Dels 57 milions d'euros que gastem l'any 2009, 25 milions han d'anar amb un procediment negociat perquè hi ha un proveïdor únic, eh? I això ha fet passar, per exemple, en una vacuna com és l'antitetànica, d'un cost unitari de 2,8 a 6,46. Però ho hem fet. Sí?

Per tant, és que, hi insisteixo, no hi ha una motivació econòmica en la decisió de no incloure... Hi ha un debat polític. La Societat Catalana de Pediatria forma part del consell assessor, només faltaria. No li accepto que digui que la gent rica, ni a Catalunya ni a Espanya, està millor que la gent de classe mitjana o que... No és veritat –no és veritat. La major part de vacunacions es posen al sector públic a Catalunya, eh? I, evidentment, hi han pediatres específics que consideren que hi han nens que s'han de vacunar de l'antipneumocòccica, però no respon a una opinió generalitzada. Parlo de sistemàtica, eh? No, i, escolti, i ho canviarem quan les raons de pes... Li passaré el nombre de casos de malalties greus pneumocòcciques que tenim a Catalunya, que és molt petit.

Igual que vostè deia l'hepatitis A: el nombre de brots d'hepatitis A baixa a Catalunya –baixa, i no puja, baixa–, perquè és una toxiinfecció alimentària, eh?, i a més el seu comportament és benigne. Per tant, no hi ha cap recomanació a Espanya ni a Catalunya, recomanació sistemàtica, més enllà de l'edat de l'adolescència. Això és així, com els dic, que no és una decisió política, és una decisió tècnica. El consell assessor, si us plau –li passaré les persones que el formen–, són gent de primer nivell, que formen part dels *boards* internacionals! Catalunya té un nivell de salubrites de primer nivell del món! Si en la vacuna del papilloma virus hi ha hagut el doctor Bosch, que forma part del grup del món..., és la persona que controla en aquest moment, doncs, que

està passant amb la infecció del papil·loma virus per l'Organització Mundial de la Salut.

Escolti, nosaltres estem totalment ben..., no nosaltres, en fi, el Govern en què jo estic ara; sempre, eh?, Catalunya des de l'any 1980. A més, participem totalment, activament a Espanya, i vostè sap que sí. I hem estat mirant, per a aquesta interpellació, què passava amb els estats de caire federal, eh? N'hi posaré tres exemples: els Estats Units, Alemanya i Suècia, països totalment descentralitzats, federals, a on cada comunitat..., simplement és com a Espanya: tenen recomanacions generals i certes especificitats als *Länder*.

La variabilitat a Espanya és molt petita, senyor diputat, molt petita. Li he dit que se centra en tres vacunes. Una, la vacuna contra l'hepatitis A, que és a Catalunya amb caràcter pilot, encara que de manera generalitzada als onze anys, Ceuta i Melilla, al segon any de vida. Vacuna contra la varicella –de manera sistemàtica, estic parlant–, Madrid, Navarra, Ceuta i Melilla, als quinze mesos, i nosaltres la de preadolescents, doncs, amb la vacuna de la varicella zòster. I la vacuna pneumocòccica només la posa sistemàtica la Comunitat de Madrid. A la resta, que són el gran gruix, un milió, un milió de vacunes l'any, tots fem el mateix. L'única variabilitat de l'edat, que va portar molta discussió en la vacuna del papil·loma virus, perquè nosaltres consideràvem, per recomanació del coneixement de quan inicien les relacions sexuals les nenes a Catalunya, que preferíem als onze anys que als catorze.

Però no confonguem. A Europa, eh?..., i jo estic a favor d'un model de recomanacions europeu de bases, perquè no només als quinze, sinó als quaranta, les possibles ampliacions..., tothom tingui dret a vacunes. Que perquè molts llocs no se'ls poden pagar, eh? No és el cas de Catalunya ni d'Espanya. Hi ha un debat tècnic que, hi insisteixo, ho diu..., hi ha pressions als laboratoris, per descomptat. Quan un laboratori descobreix una vacuna eficaç –eficaç, que costa bastants anys, per cert, molts i molts anys–, el que vol és introduir-la al calendari de vacunació sistemàtica, però no li toca a ell introduir-la; els toca als organismes tècnics, que tant de bo tinguéssim encara agències europees, molt més independents, que analitzessin regionalment..., perquè segurament nosaltres..., la nostra epidemiologia té més a veure amb algunes del sud de França que no pas amb Ceuta i Melilla, eh?, amb petits matisos, eh?

Per tant, crec que, sincerament, no n'hem de fer d'això una història, no podem dir que tenim un mal sistema, que hem empitjorat. Al contrari, si vostè mira comunitat per comunitat –i Catalunya sempre és de les primeres–, la nostra capacitat de penetració, de convenciment... Perquè les recordo perquè no són obligatòries, eh? I ja dic que hem portat un debat per raons de salut pública, per veure si els hauríem de fer..., en alguns estats del món són, per raons de salut pública, obligatoris; no és el cas d'Espanya ni de Catalunya...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Salut

Però, en tot cas, tenim un nivell de penetració de la vacunació sistemàtica dels més alts del món, senyor diputat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria de joc
(tram. 300-00203/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política en matèria de joc. La presenta el Grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller, hem volgut substanciar aquesta interpellació des del nostre grup parlamentari perquè cada dia més constatem, i els fets ho van confirmant, que la política del joc del tripartit s'està convertint, valgui la redundància, en un autèntic joc de disbarats des de molts punts de vista. Com ja vam dir en una anterior interpellació, i ara ho ratifiquem, una cosa és el que s'explica, el discurs mediàtic; l'altra, molt diferent, és el que en realitat es fa, i per acabar-ho d'adobar una altra encara més sorprenent és el com es fa. Deixin-me que comenci per aquesta darrera, pel com es fan i com ho fan, perquè em relliga amb les altres dues.

En poc temps, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dictat tres sentències –no allò d'una, d'un tema puntual, etcètera, no, no, no, tres sentències– que tomben els quatre decrets del Govern del tripartit en matèria del joc. Un fet que no té precedents, ja que suposa que el 90 per cent de tota la política regulativa del tripartit 1, de la consellera Tura i del director general, el senyor Guitart, ha estat tombada per la justícia. Ha estat declarat nul el decret dels Binjocs –ja ho veuen–, nul el decret de comercialització de les loteries de la Generalitat –quasi res– i nuls –i ja li vaig fer una pregunta oral al respecte– uns articles molt importants dels nous reglaments tant de màquines com de salons.

Tres sentències que són devastadores des de molts punts de vista. Des del punt de vista jurídic, ja que el Tribunal no creu ni necessari entrar en el fons del tema, ja que sols amb l'incompliment «abusiu», diu, de les formes per part del Govern ja ho considera motiu més que suficient d'anul·lació. Devastadores també políticament, que és el que ens correspon a nosaltres en aquest Parlament, perquè les sentències del tribunal l'únic que fan és limitar-se a reproduir el que ja els havia dit i instat internament la Comissió Jurídica Assessora i que no en van fer ni cas; és a dir, en poques paraules, les sentències diuen que el Govern va fer trames *a sabiendas*, ja que estaven avisats que ho feien malament. I devastadores per la credibilitat del tripartit en matèria del joc ja

que, com en tantes altres coses, aquella proclama d'«ara us ensenyarem com es fan les polítiques del joc», tota aquella transparència promesa i venuda pel tripartit, ha esdevingut un frau com una casa de pagès. Tres sentències als tribunals ho confirmen.

I a tot això cal sumar-hi que dos dels decrets més importants ara anul·lats els van aprovar a corre-cuita, aprofitant que aquest Parlament estava dissolt. I, és clar, la pregunta que queda en l'aire és la següent, no?: per què tanta pressa?, per què es van saltar a la torera els tràmits i requisits que els instava a fer la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat? Perquè, clar, la combinació de tanta rapidesa en l'aprovació, sumada a l'incompliment de la legalitat vigent, que estaven avisats, sumada al fet d'aprofitar el període en què el Parlament estava dissolt, dóna molt que pensar. Quina era la causa? Algú hauria d'explicar-se, algú hauria d'assumir responsabilitats, i no pas rebre un premi amb un balanç tan galdós, que no crec que tingui precedents en cap país seriós, no?

Però a part de les causes i que, ho repeteixo, voldríem saber-les i que algú n'assumís responsabilitats, no podem passar per alt els efectes d'aquestes sentències. Evidentment, per una banda, el ridícul institucional espantós, ja que no es coneix cap càrrec polític en què el 90 per cent del corpus legal bàsic impulsat durant un mandat hagi estat tot ell anul·lat; però per l'altra i sobretot, i el tema, és l'efecte de la inseguretat jurídica que comporta. I la pregunta és la següent: com pensa reaccionar el Govern davant d'aquestes sentències?, com pensa reparar la legalitat?, com pensa donar seguretat jurídica, atès el buit i els dubtes que s'originen un cop anul·lats tots aquests decrets en matèria del joc a Catalunya? Voldríem una resposta al respecte, no?, si bé, pel que veiem en l'actual política del joc, lluny de rectificar, lluny de reparar i fer una política seriosa en aquesta matèria, aquesta segueix farcida de tanta demagògia, de tanta diferència entre el que es diu o es pretén vendre a l'opinió pública que es farà i el que es fa en realitat, que no apreciem cap gir ni voluntat real de rectificació, al contrari.

I la política del joc, conseller, és un tema massa sensible i seriós com per portar-ho, si em permet, amb tanta xauxa i tanta impostura com s'està fent. Sensible i seriós perquè darrere o pendants d'aquestes polítiques hi ha persones i ciutadans; perquè darrere d'això també hi ha un sector empresarial molt d'aquí, molt del país; perquè darrere d'això hi ha un volum d'ocupació que cal tenir en consideració, i més en l'actualitat, i també i sobretot hi ha gent i famílies que lluiten contra les ludopaties i que les pateixen i que, més enllà d'anuncis, esperen fets coherents. I per això cal actuar de manera sensible i seriosa.

I per això cal, en la política del joc, més serietat i més rigor que mai, justament per trobar l'equilibri necessari entre totes aquestes parts, que, per contraposats que puguin semblar els seus interessos, sempre cal trobar aquell punt intermedi en l'interès general, per molt polièdric que aquest sigui en aquesta matèria. I cal fer-ho oblidant els prejudicis per un costat, que sovint són massa, i deixar també de moure's a cops d'efectes con-

tradictoris, que l'únic que fan és desorientar tothom i trencar els equilibris en perjudici de tothom.

Miri, conseller, el paradigma d'aquesta manera de fer contrària i que nosaltres denunciem i que segueix i que no para en matèria del joc, el tenim sense anar més lluny en el nou decret que el seu departament està a punt d'aprovar, de modificació del reglament de màquines recreatives i d'atzar. Primera cosa que sorprèn d'aquest projecte de decret que ha estat a informació pública: utilitza, el Govern, aquest nou decret per esmenar els articles declarats nuls referits al tema de la subrogació, un tema molt important per evitar molt males derivades i per donar seguretat jurídica a aquesta qüestió? Doncs no, cosa inaudita, com si la sentència no hagués existit: manté la inseguretat jurídica i, per tant, una gran aportació, aquest nou decret. Llavors, què aporta, aquest projecte de decret que volen tirar endavant? Doncs, consolidar més encara aquesta constant del tripartit en matèria del joc, aquesta farsa i aquesta demagògia entre les paraules i els fets.

Anem a pams. Primer de tot, sorprèn que explicitin –i s'hi recreen– en l'exposició de motius que una dels principals raons per tal de canviar el decret vigent és perquè tot allò..., per tot allò referit a la no-discriminació per raó de sexe, les imatges, els símbols, els missatges i la serigrafia de les màquines. És a dir, vostè modifica un decret del 2005, un decret impulsat per la consellera Tura i aprovat pel Govern, aprovat per vostè mateix també, perquè es considera que el contingut d'aquest podria provocar un tracte discriminatori des del punt de vista sexista. No està mal; com a mínim és surrealista i sorprenent, no?

I què fa? –i aquest és el tema de sempre. Reprodueix gairebé en la seva literalitat l'article que hi havia en la legislació anterior. I ho venen com si aquest tema ara fos nou, com si tot s'hagués fet i la lluita aquesta hagués sigut a partir d'ara. Quina és la novetat que hi ha? No n'hi ha. Bé, de fet sí que n'hi ha una: que abans l'article 5, en la legislació de l'època de Convergència i Unió i del decret del 2005, del tripartit 1, es referia a prohibicions d'homologació en aquest cas, i ara, amb aquest nou decret, parla de limitacions d'homologació. Per tant, encara ho suavitza més; ho venen com una cosa, però encara ho suavitza.

El mateix passa respecte als canvis que expliquen sobre l'accés dels menors a determinades màquines. En constava ja la prohibició a la mateixa Llei del joc del 84 i en els desenvolupaments posteriors. Ara l'únic que fan és, com abans, reproduir l'articulat que ja existia i fer avançar uns centímetres aquesta prohibició, aquest recordatori de prohibició, que de fet ja hi era. Jo el convido que llegeixi la Llei del joc i el desenvolupament posterior, i veurà com això que vostès venen com a gran novetat, això ja existia. I potser aquest és un dels grans problemes: que les havien dit tan grosses en matèria del joc, que potser van oblidar de llegir realment el que existia a la normativa vigent. Per tant, aquí tampoc cap novetat.

I, en canvi, allò que sí que podia ser una gran novetat i que vostès van anunciar a bombo i platerets, un mira el projecte de decret i no surt per enlloc, no surt al projecte

de llei per enlloc. I per això és quan nosaltres diem que vostès venen una cosa a l'opinió pública i a l'hora de la veritat en fan un altra.

I dic això també perquè potser els seus prejudicis o la por que es delati la veritat de la seva política, plena de contradiccions, els deu impedir explicar les novetats reals que consten en aquest projecte de nou decret de màquines i que veig que les volen fer passar com aquell que no vol la cosa. Em refereixo, per exemple, al tractament que fa aquest projecte de decret de les conegudes màquines multillocs o de multijugadors i les facilitats i el nou tracte, molt més favorable, que a partir que s'aprovi tindran aquest tipus de màquines i aquest tipus d'establiments. Veig que això no ho han explicat massa. Inclús la mateixa exposició del projecte de decret ho passa allò que se'n diu «de puntetes» i de manera absolutament inconcreta; en canvi, en l'articulat no dona lloc a l'equívoc. Hi insisteixo, aquesta sí que és una gran novetat respecte als decrets anteriors i, en canvi, aquesta no l'han explicat gairebé gens. Per què? Quin problema hi ha a explicar-ho? L'únic problema que nosaltres hi veiem i que hi trobem és que confirmaria la tendència expansionista del tripartit en aquest tema del joc, això és així de clar i català, i a més a més és que llavors el problema és que això es dona de «patades» amb aquest discurs de cara a la galeria del joc responsable.

Tot això, i més coses que sembla que tenen en cartera, certifica una política, des del nostre punt de vista, absolutament demagògica, erràtica i que pretén enganyar tothom.

Demagògica, per què?, perquè venen com a novetat i amb molts anuncis allò que no en té res, de novetat, i perquè darrere d'aquest discurs del joc responsable només hi ha fum i contradiccions; erràtica, perquè els seus prejudicis en aquesta matèria els fan prendre decisions que perjudiquen i desorienten tothom, i fan de bomber i de piròman a la vegada, i enganyosa, perquè no fan allò que anuncien, per quedar bé amb no sé qui, que faran i, en canvi, fan molt més d'allò que per molt menys havien criticat ferotgement.

Podríem posar molts exemples entorn de tot això i podríem parlar de molts altres aspectes, com que la seva política del joc està al marge de la situació de crisi que viu el país o al marge totalment de la necessitat d'austeritat per part de l'Administració, o podríem parlar de les contradiccions Salut *versus* Interior. Podria parlar de moltes més coses si hagués molt més temps.

Però en tots els casos, en tots ells –acabo, senyor president–, des del nostre punt de vista, constatem cada dia més, conseller, la necessitat d'un canvi de rumb total en la política del joc, on hi hagi sobretot tres coses: més serietat, més rigor i més sentit de la responsabilitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta a la interpellació, el conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, l'honorable senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, abans de contestar-li el que m'ha preguntat vull dir-li que les sentències no són fermes, i, per tant, que el Govern ha presentat ja en alguna sentència, que després m'hi referiré, recurs de cassació, i ha anunciat presentar-ne en la resta de sentències. Per tant, no hi ha cap inseguretat jurídica, sinó que el que hi ha són recursos de cassació del Govern català.

Vostè no n'ha fet esment, però sí que em permetrà que dediqui un minut a emmarcar la importància de la realitat del joc a Catalunya. Estem parlant d'unes xifres, l'any 2007, superiors a 5.000 milions d'euros, 40 per cent públic i 60 per cent privat, dels quals només el 2,78 o el 2,98 són jocs públics catalans. Per tant, estem parlant d'una realitat importantíssima econòmicament, a on el sector privat és molt superior al sector públic i a on, a més a més, en el sector públic, el pes, la incidència del sector públic català és petita: el 2 i escaig, 2,98.

Vostè ha dit que..., en definitiva, ha vingut a dir que tenim un sistema expansiu de joc. Vostè sap perfectament que hem de buscar un equilibri entre el joc com a entreteniment i el joc amb beneficis socials. He de dir que l'any 2008 els beneficis han estat de 16 milions d'euros, que han significat la construcció de tres centres de dia de gent gran. I, per tant, hem de buscar l'equilibri entre això, entre la necessitat de ser competitiu en el sector del joc, i prendre mesures de prevenció, que una cosa que pot ser un entreteniment bo no es converteixi en una malaltia, en una addicció, en una ludopatia.

I, senyor Turull, des que jo sóc conseller no he pres, no he dictat cap normativa –cap normativa–, ni una, que signifiqui ni una hora més de joc, ni una màquina més de joc, ni un saló més de joc, ni una –ni una. Des que jo sóc conseller no s'ha... Fins i tot hem fet una cosa més important, encara: alguns tipus de joc que en l'anterior legislatura o en les anteriors legislatures s'havien tirat endavant, en contacte i negociació amb les associacions de ludòpates, els hem modificats, per exemple el Binjocs.

A Binjocs vam arribar a un acord, després de llargues converses amb les associacions de ludòpates, per incrementar el temps de jugada entre les partides, per limitar la quantitat de diners màxims a obtenir, per limitar la quantitat dels diners que es poden pagar i a modificar el disseny de les pantalles. I l'associació més important de ludòpates ens va fer una carta, que diu: «Una vez estudiadas las modificaciones presentadas por su departamento, queremos comunicarle nuestra conformidad con ellas...», s'estén, i acaba: «Quisiéramos que transmitiera nuestra felicitación a todas las personas de su departamento que han trabajado para lograr estas modificaciones de forma rápida y satisfactoria para los ciudadanos.»

I li puc anunciar, a més a més, que el proper dilluns, amb una resolució del 23 de març, farem una altra modificació en el Binjocs, que és que hi haurà un sistema d'advertiment a les persones que juguin al Binjocs quan passin trenta minuts, quan passin seixanta minuts, i,

quan passin noranta minuts, en definitiva, es desconectarà el sistema.

Per tant, no és cert –no és cert– que hàgim pres cap mena de normativa que signifiqui una expansió del joc, sinó que el que hem fet ha estat, d'una banda, en un tipus de joc que podria presentar problemàtiques, millorar-ho, parlant amb les associacions de ludòpates, i el dilluns prendre altres decisions.

Però a més vostè ha dit que el joc responsable era fer volar coloms, ha vingut a dir, no? Miri, del joc responsable, l'Associació Europea de Loteries ens ha pres com a prova pilot en certificació de compliment dels estàndards de joc responsable. El setembre hi ha un congrés mundial i europeu a Barcelona de joc responsable. Hem signat els acords amb l'Associació Europea de Loteries, de joc responsable, que signifiquen formació per al personal de l'EAJA, formació per als nous agents venedors, creació de l'espai «Joc responsable» a la plana web; hem fet una prova pilot en quatre instituts –del Prat, l'Hospitalet, Blanes i Barcelona– de projectes de prevenció de joc responsable que estendrem a la resta d'instituts el proper curs; hem creat una comissió del joc amb les indústries; hem aconseguit signar amb el 70 per cent de bingos i casinos de Catalunya un codi de bones pràctiques, i tenim previstes tota una sèrie d'accions.

Per tant, si vostè creu que l'Associació Europea de Loteries diu que Catalunya sigui el país referent de joc responsable de loteries i pensa que això no és res, és el seu problema, però avui Catalunya és referent en això. I en base a això el setembre es fa, en definitiva, aquest congrés a Catalunya.

I amb relació al tema de les sentències, no?; vostè ha fet..., el tema de les sentències. Miri, de les sentències, totes les sentències que vostè ha anomenat són per defecte de forma, no de fons, de forma.

La sentència a què vostè fa referència, la 841, que es va produir a finals de l'any passat, la del Reglament de màquines recreatives i de salons recreatius, fonamentalment impugna dos articles. En la no-autorització que diu el reglament de respectar determinats radis per col·locar nous salons, la pregunta és: vostè hi està d'acord o en contra d'això? Després parlarem de la forma, però estem a favor que hi hagi una limitació d'instal·lació de salons. I això s'impugna per forma. I s'impugna per forma la moratòria de salons.

El problema és: Convergència i Unió està d'acord que s'instal·lin tots els salons que es vulgui? Sense cap mena de distància? Sí o no? Aquest és el problema fonamental. Nosaltres diem que cal posar-hi limitacions –que cal posar-hi limitacions. I, des d'aquest punt de vista, aquesta sentència no entra en el fons, l'únic que està dient és que hi han hagut defectes de forma. Hem presentat un recurs de cassació.

Però li diré una altra cosa. A partir de la nostra iniciativa, pràcticament totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol han fet una regulació semblant. Hem estat capdavanters a regular un tema que posteriorment pràcticament totes les comunitats autònomes, en definitiva, han regulat igual que nosaltres.

I, per tant, senyor Turull, m'agradaria saber si vostè està d'acord o no està d'acord que es reguli la implantació i la instal·lació de salons recreatius. Sí o no? (*Remor de veus.*) Sí o no? Vostès m'interpel·len, però jo puc preguntar perfectament per saber, per veure si hi ha coincidència o no, perquè és que el senyor Turull ha fet un discurs sobre les formes, però no sé els continguts, no sé quina oposició..., no sé si vostè té oposició a la limitació i a la regulació dels salons recreatius.

I amb relació al tema dels bingos, hi han hagut tres sentències, aquestes també recents, que tampoc entren en absolut en el contingut, només en un tema de forma. El Govern presentarem recurs, recurs de cassació, i, evidentment, mentrestant no hi haurà cap inseguretat jurídica.

Per tant, senyor Turull, no he sentit cap política alternativa a la que estem fent. No sé si perquè la tenen i no la volen dir o perquè no la tenen. El que he sentit són problemes de forma: agafar-se a sentències que en definitiva anul·len alguns articles d'alguns decrets que es van fer en el seu moment i que han estat declarats nuls en funció de tot això.

Per tant, m'agradaria, senyor Turull, que em digués, quan diu que cal un canvi de rumb, cap a quin rumb va?, cap a on? Cap a la limitació? Cap a l'equilibri?

Vostès no han cregut mai en el joc responsable, no van prendre ni una sola mesura, ni una, ni una sola mesura de joc responsable. Hem estat nosaltres els que hem impulsat, en definitiva, la política de joc responsable.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, pujo més preocupat, aquí, de com he marxat. Primer, és molt fort, em permetrà, que el conseller de l'Estatut no reconegui el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya com l'òrgan màxim –preocupa– i se'n vagi a cassació.

Segon, jo no sé quins advocats consulten, però normalment per temes de forma no es va a cassació, per temes de forma el que es fa és rectificar les formes.

I tercera cosa, les formes..., no sé si per vostès, poder no, però per la majoria de demòcrates les formes en política són molt importants. I el que els diuen les sentències és que vostès van fer trampes *a sabiendas*, tot i estar avisats per la Comissió Jurídica Assessora. I això políticament –dirà el que vulgui– és molt reprovable.

Segona qüestió. I per què dic que pujo més preocupat? Perquè vostè no s'ha llegit el decret que té en exposició pública; veig que no se l'ha llegit.

Anem al que jo deia. Anunci a la premsa: «Les escurabutxaques alertaran amb veu el jugador que es passi.» Em pot dir on està això a l'esborrany de decret? No hi surt. Però l'anunci ja l'han fet a tots els diaris. Això no

hi surt. No li estic dient que ho posi –no li estic dient que ho posi–, però vostè ja va vendre això. I això en el decret no surt.

Què hi surt que, en canvi, vostès no expliquen, en aquest decret? Miri, per allò que deia que nosaltres no havíem fet re del joc responsable... Nosaltres, de cantarelles i del fum, fum, fum..., només ho fèiem per Nadal. Vostès amb això del joc responsable ho estan fent sempre.

Miri, durant els governs de Convergència i Unió, i això surt en el seu decret, les màquines que se'n diu «multi-puestos», eh?, comptaven per cada jugador que hi podia jugar. Per exemple, una màquina tipus ruleta per a onze jugadors comptava com a onze màquines, i si un bingo podia tenir vint-i-quatre màquines hi havia aquesta màquina, que comptava per onze, i tretze més.

Què fa vostè amb el seu decret? Doncs, vostè ha descobert unes noves matemàtiques, conseller. Per què? Doncs, perquè aquestes màquines, quan hi puguin jugar de cinc a vuit jugadors, diu, comptaran com a tres, i de més de vuit jugadors comptaran com a quatre. Què vol dir això? Doncs, que, si tenim present que hi han màquines multijugadors que hi poden jugar fins a vint-i-cinc jugadors, només comptaran com a quatre màquines, és a dir, podran haver-hi moltes més màquines, en aquest cas, en els bingos.

Vostè no s'ha llegit el seu decret. Això sí: joc responsable, tota la cantarella. Vostè no se l'ha llegit. Suposo que ara ens vindrà amb allò, com allò de la captació i el transvasament i tot allò. Vostè aplica unes noves matemàtiques: amb més de vuit jugadors només comptaran com a quatre màquines. Vol dir que posen més màquines. I, atenció, paguen menys. Vostè preguntava per la política de Convergència i Unió; doncs, era al revés que això: no tants discursos del joc responsable, però una regulació més seriosa en aquest sentit.

Em surt altra vegada amb la carta del tema del Binjocs, però fixi's en el fons del tema. Jo respecto molt l'opinió d'aquest senyor, del president d'aquesta entitat, especialitzat en l'addicció al joc, en l'addicció al sexe, en diverses addiccions –he vist que presideix diverses entitats d'aquestes–, em mereix molt de respecte, però, fixi's, és allò de piròman i bomber: els felicita per rectificar allò que vostès van fer, el Binjocs; els feliciten per fer..., allò que vostès van fer.

Per tant, escolti, conseller, aquest és el tema, és aquesta contínua farsa. Vostè de cara a la galeria ven una cosa, com si fes restriccions, però la realitat és molt diferent. Perquè, els bingos, a partir de quan obren a les onze del dematí? Des que hi ha tripartit. Des de quan es pot anar a dinar a un bingo? Des que hi ha tripartit. Des de quan hi ha Binjocs, és a dir, la màquina més il·limitada, més agressiva, de premis fins a més de trenta mil euros?, des de quan n'hi ha? Des que hi ha tripartit.

Les restriccions del Binjocs no serveixen. Al Binjocs es juga amb targeta, i un pot anar d'una màquina a l'altra, i totes les dades van a un ordinador central; per tant, tu pots anar canviant tota l'estona i el temps no computa. Per tant, això no serveix. Aquest és el tema, conseller, de la seva política.

Podríem parlar, també, de les discrepàncies entre Salut i Interior. Cadascú està campant a la seva; li haig de dir que molt més rigorosa –molt més rigorosa– la política de la unitat patològica, de Salut. L'altre dia van presentar un estudi, s'hi van gastar noranta mil euros, molt seriós. Van dir tot un seguit de mesures que hi havia; no en surt ni una de tot aquest fum que vostès van venent amb això de l'observatori del joc i de les mesures del joc responsable, ni una.

Però és que acaben dient, en un paràgraf que jo crec que és bastant important, diu: «Hauria de preocupar la Generalitat l'ordenació del sector i la seva regulació, que ara s'ha vist en els tribunals que té moltes deficiències.» I això és l'estudi que ells fan sobre la seva política del joc.

Per tant, conseller, nosaltres què demanem? Com faríem la política del joc o què li demanem que sigui? Si vol, el dia que vulgui discutim –ja ho vam fer la passada legislatura– de les mesures, però en tot cas qui governa és vostè, no som nosaltres. I ja es van esplaïar prou vostès en el tema del joc en el seu moment; el que passa, que nosaltres eren fets, vostès només eren paraules.

Nosaltres què volem? Volem més serietat, més responsabilitat, menys demagògia i menys impostura en aquest tema. Això és el que nosaltres volem en el tema del joc.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor Turull, les formes són molt importants, però el que he dit i reitero és que les sentències només parlen de formes, no de continguts. Vostè intenta fer una impugnació de la política del joc del tripartit, de l'anterior Govern i d'aquest Govern, i no hi ha cap sentència que impugni els continguts dels decrets ni de les normatives que s'han fet, ni una; no trec importància a les formes, però no n'hi ha ni una.

I el que vostè no diu o no contesta és que amb les sentències que, per formes, anul·len determinats articles s'hi està d'acord o no s'hi està d'acord. Perquè el que hem fet amb la Sentència 481, amb relació al Reglament de màquines d'atzar..., el que diu –el que diu– la sentència és que anul·la dos articles claríssims: un, la moratòria de nous salons recreatius, que ja està resolt amb un nou decret que els contingenta a 125. I, en definitiva, que hi hagin distàncies de noves instal·lacions de salons recreatius. La pregunta és: mantindrem aquesta posició política? No ens sembla correcte que es puguin instal·lar salons sense respectar distàncies. I no volem donar més autoritzacions per a nous salons recreatius. I, per tant, hem dit: «Com a màxim 125.» I vostè a això li diu expansiu? Si és..., serà tot al contrari. Que és expansiu, quan no estava limitat! –que és expansiu, quan no estava limitat!

Segon, el tema de la cassació. Evidentment que anirem fins al final de tot amb relació a defensar uns decrets que, en definitiva, creiem que són des del punt de vista dels continguts absolutament imprescindibles.

El tema del Binjocs. Evidentment, si vostè em pregunta: «Creu que als decrets els continguts del Binjocs inicial eren correctes?» Eren millorables. I els hem millorat. És a dir, de les primeres qüestions que vaig tirar endavant quan vaig ser conseller d'Interior va ser una negociació amb les associacions de ludòpates que van plantejar que el Binjocs com estava plantejat podia presentar problemes de ludopaties. I vam tenir una negociació de mesos i mesos, llarga, i vam aconseguir modificar i millorar el funcionament del sistema del Binjocs. I aquest di lluns que ve, el dia 20, tornem a fer una modificació des d'aquest punt de vista.

I, per tant, el discurs que fa vostè, de dir que el Govern català en aquests moments és expansiu en el tema del joc, és fals, no és veritat, no ho pot demostrar –no ho pot demostrar–, i intenta, a partir de sentències de formes, impugnar la política del joc.

Però li diré més, m'agradaria absolutament, molt –molt–, que en el tema del joc ens fessin propostes diferents, perquè no les he sentides. Vostè em diu: «En podem parlar un dia.» Avui era una oportunitat de parlar-ne. I jo l'he interpellat en el sentit de dir-li: «Escolti, de les coses que hem fet, què li sembla malament?» Li sembla malament limitar els salons recreatius? No sé quina és la resposta: sí o no? Li sembla malament limitar a 125 els salons recreatius? Sí o no?

I en el joc responsable s'havia fet alguna vegada prevenció pedagògica als instituts, a primer de batxillerat i a quart d'ESO, de joc responsable? S'havia fet alguna vegada en algun lloc? No s'havia fet enlloc. S'ha fet per primera vegada en quatre instituts i a partir de setembre ja serà un crèdit de l'assignatura de ciutadania per a tots els instituts, de quart d'ESO i de primer de batxillerat.

Com és possible, si ja hi ha tant fum, que l'Associació Europea de Loteries tingui com a punt de referència la nostra política de joc responsable? També fan fum? També fan fum? Com és possible que en base a això el congrés mundial, no només d'Europa, mundial, es produeixi el setembre a Barcelona? També és fum tot això? Això no s'havia fet mai.

I, per tant, sí que reconec la dificultat que tenim, la dificultat que existeix, en la política de joc, de buscar un equilibri entre la necessitat d'una activitat d'entreteniment que ha de reportar beneficis socials i els perills que té una política de joc que pot significar increment de les addicions i de les ludopaties.

El que fem és claríssim; buscarem l'equilibri entre aquests dos extrems: volem ser competitiu en la política del joc a Catalunya, volem que els beneficis socials vagin en polítiques socials, i continuarem mantenint i tirant endavant polítiques de prevenció i de joc responsable, que no s'havien fet mai i que avui tenen un reconeixement, no del conjunt de l'Estat, sinó de tot Europa.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les petites i mitjanes empreses i dels autònoms (tram. 302-00162/08)

Ara, d'acord amb l'alteració de l'ordre del dia aprovada, el següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les petites i mitjanes empreses i dels autònoms. La presenta el Grup Parlamentari Popular i té la paraula el senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple d'aquest Parlament el nostre grup parlamentari, el Grup Parlamentari Popular, presentava una interpellació al Govern –concretament va ser l'honorable conseller Josep Huguet qui va contestar en nom del Govern– plantejant la dificultat per la qual travessen en aquests moments a Catalunya les petites i mitjanes empreses i els autònoms, que formen part principal i prioritària del teixit empresarial català.

I jo començava la meua intervenció dient una frase, llegint una frase que no és meua, que deia concretament que «els empresaris estan decebuts i dolguts amb el Govern i esperen que el Govern prengui consciència d'això». Aquesta era una frase del president de la Petita i Mitjana Empresa de Catalunya expressada en el context, en el marc de la manifestació que el dia 26 de març va tenir lloc a Madrid per defensar, precisament, des de Catalunya, però també juntament amb altres empresaris, petits i mitjans i autònoms de tota la resta de l'Estat espanyol, quines mesures concretes fa falta emprendre per tal d'impulsar l'economia que afectin aquella unitat bàsica, fonamental, del teixit econòmic i empresarial, especialment a casa nostra, que forma ni més ni menys més del 95 per cent de les empreses existents, que són les petites i mitjanes empreses, com dic, i els autònoms.

En la meua interpellació vaig ser jo penso que educat però dur, en el sentit que considerava que el Govern no està reaccionant d'acord amb les necessitats i sobretot que el Govern estava actuant amb una excessiva soledat, és a dir, que no escoltava, que no tenia en compte les iniciatives, les propostes que li vénen, sistemàticament, insistentment, reiteradament, durant els darrers mesos, per part del grups parlamentaris de l'oposició a l'hora de voler contribuir positivament a prendre mesures, a buscar consensos que facilitin la lluita contra aquesta xacra, contra aquest problema terrible de la crisi, que afecta ja en aquests moments tantes i tantes famílies, concretament hi ha ja més de 500.000 persones afectades per l'atur.

Com a conseqüència d'aquesta interpellació, el nostre grup parlamentari va considerar oportú presentar una moció amb un estil certament diferent de les mocions

que hem presentat fins ara. No era un moció en què féssim un desplegament minuciós i concret de mesures a prendre, sinó que amb la finalitat, amb l'objectiu d'aconseguir un consens en aquesta cambra catalana, que per primera vegada des que parlem de la crisi, d'encà de l'existència i el reconeixement d'aquesta crisi, poguéssim tenir en aquest Parlament de Catalunya un acord d'unanimitat amb la finalitat de consensuar el tronc comú, és a dir, buscar el denominador comú d'aquelles mesures que uns i altres considerem que són necessàries de prendre en l'àmbit de l'impuls econòmic, tant aquelles que són competència del Govern de la Generalitat com aquelles que són àmbit competencial de l'Estat, que formen part més del conjunt de les mesures estructurals.

Doncs bé, el nostre grup parlamentari ha rebut esmenes dels grups que donen suport al Govern, també ha rebut esmenes del Grup de Convergència i Unió; hem treballat conjuntament sobre el contingut d'aquestes esmenes, i tinc la satisfacció de poder anunciar que hem arribat a un acord transaccional que permetrà, si els grups parlamentaris que intervindran a continuació ratifiquen les meves paraules, com deia al començament, que avui aquest Parlament parli amb una sola veu i s'adrexi a les petites i mitjanes empreses i als autònoms, els doni confiança que estem disposats a discutir, a negociar i a emprendre mesures conjuntes, constatant la importància de les pimes i els autònoms a Catalunya, instant el Govern a atendre les seves demandes i consensuant fórmules conjuntes que es puguin presentar i traslladar al Govern de l'Estat espanyol en l'àmbit de les mesures estructurals, concretament en l'àmbit de garantir la protecció social, agilitzar el finançament empresarial i la liquiditat, revisar la fiscalitat, fer eficient el funcionament del mercat laboral, assegurar la simplificació administrativa, atacar la morositat i concretar el suport específic als autònoms.

Vull, a més a més, dir que per part d'aquest grup parlamentari estem satisfets de l'acord a què hem arribat, perquè a més a més ens obliga a tots a tenir un text en dos mesos sobre la taula. Vull dir que agrairia molt, malgrat no consta en el document escrit, un compromís dels representants del Govern (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en el sentit que, en un termini breu, i entenem per «termini breu», per exemple, als...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...quinze dies –acabo, senyor president–, fóssim convocats tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra a la primera reunió de treball per tal de fer possible i fer realitat aquest acord, que no ha de ser un brindis al sol, en absolut, sinó que ha de ser un acord que doni llum a mesures concretes, mesures de consens, que permetin afrontar la crisi i impulsar l'economia en tot allò que afecta especialment les petites i mitjanes empreses i els autònoms de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Entenc, bé, que hi ha una esmena transaccional. Agrairia que ens la fessin arribar, si us plau.

El Sr. Millo i Rocher

Recolliré, senyor president, les signatures...

El vicepresident primer

Molt bé, gràcies.

El Sr. Millo i Rocher

...i en faré lliurament a la Mesa.

El vicepresident primer

Mentrestant, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar, encara ara, l'esmena presentada pels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Avui és d'aquells dies que serveixen per demostrar que allò que a vegades ens diuen les persones, els ciutadans: «És que a vegades veiem que l'hemicicle és buit...» Bé, a vegades l'hemicicle és buit perquè fem molta feina fora de l'hemicicle. I la transacció que avui presentem demostra això, que la feina no es fa només a l'hemicicle; a l'hemicicle senzillament deixem constància de la feina que anem fent al llarg de dies, de setmanes.

I, de fet, aquesta moció ha estat treballada i transaccionada amb l'esforç, jo diria, dels diferents grups; el grup proponent, el Partit Popular, els grups esmenants, tant els que donem suport al Govern com el Grup de Convergència i Unió, hem estat capaços de debatre, d'analitzar i de posar-nos d'acord.

No és la primera vegada, en aquests darrers mesos, ni la segona, ni la tercera, que parlem, doncs, de mesures per fer front a aquesta crisi de què tots som conscients. Jo crec que hi ha hagut diferents moments, diferents tons; jo crec que el d'avui és el més adequat, és a dir, és el que més agraeix la ciutadania: en una situació com aquesta que siguem capaços, els diferents grups parlamentaris, de posar-nos d'acord a treballar conjuntament per presentar unes mesures, que ens hem posat anteriorment d'acord en algunes de les mesures que s'havien d'implementar des del Govern de Catalunya; ara a més a més volem posar-nos d'acord i farem aquest esforç.

I en aquest sentit, responent a la petició del senyor Millo, jo li puc dir que n'he parlat amb el Govern i hi ha el compromís de, en dos mesos, tenir aquest acord, tal com estableix –però això serà un esforç de tots plegats, no només del Govern; hem de ser tots plegats capaços de posar-nos d'acord en els termes d'allò que hem de

proposar al Govern de l'Estat—, però que abans de quinze dies el Govern ens convocarà, els portaveus dels diferents grups en matèria d'indústria, d'indústria i comerç, d'empresa, per tal de debatre, analitzar i posar damunt la taula propostes en la línia d'allò que hem acordat que són els elements prioritaris en els quals ens hem de posar d'acord, com són la protecció social, el finançament empresarial i liquiditat —tots som conscients que per aquí és per on plora en bona part la criatura—, fiscalitat, funcionament del mercat de treball, simplificació administrativa, que ja hem dit en aquest hemicicle que en diferents ocasions hem dit en aquest hemicicle que s'han tirat endavant una sèrie de mesures des del Govern de Catalunya que han servit per simplificar els tràmits, la tramitació administrativa burocràtica, respecte a la morositat o respecte al suport als autònoms, recollint bona part del que plantejava l'esmena de Convergència i Unió.

Per tant, crec que hem d'estar satisfets, crec que no cal que ens allarguem massa més, per això, perquè la feina ja l'hem feta, perquè hem estat discutint, analitzant, veient com ens podem posar d'acord. I, per tant, constatem la necessitat que hi ha de reaccionar davant de les peticions que ens està fent la petita i mitjana empresa del nostre país, per una banda.

I, per una altra banda, diem com reaccionem. Doncs, reaccionem amb la voluntat de, en un termini de dos mesos, posar-nos d'acord en un paquet de mesures per presentar a l'Estat. Més enllà de les que es tirin endavant des del Govern de Catalunya, l'Estat també ha de reaccionar i ha de fer una sèrie de modificacions estructurals per permetre que la petita i mitjana empresa del nostre país se'n surti, perquè tots som conscients que sense la petita i mitjana empresa del nostre país..., si no se'n surten ells, no se'n sortirà el país. I, per tant, per això hem fet aquest esforç i hem estat capaços de posar-nos d'acord tots els grups, fet del qual crec que hem de felicitar-nos tots plegats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com aquí es deia, certament hem vingut, en els darrers mesos, moltes vegades, a parlar, precisament, de la situació de crisi, de la situació dels autònoms, de la situació de les petites i mitjanes empreses, i a mirar de fer propostes per donar resposta a les necessitats que les petites i mitjanes empreses, i també els autònoms, doncs, ens plantejen davant de la situació que els toca viure. Una situació —ho hem dit diverses vegades— de duresa; és habitual, doncs, aquesta situació de dificultats per tirar endavant, doncs, una empresa, però ara hi han elements afegits. I, davant d'aquests elements afegits, davant de la situació de crisi, davant de la dificultat d'aconseguir finançament i davant de la capacitat, doncs, del Govern de donar resposta, és necessari que aquesta es doni.

Per tant, es deia aquí, fa poc temps, fa relativament..., des del 26 de març —és a dir, encara no fa un mes—, els autònoms i empresaris, doncs, petits i mitjans de casa nostra es manifestaven a Madrid per tal de fer una sol·licitud de quines eren les seves necessitats i demandes.

Per tant, avui, en el primer punt hi ha aquest reconeixement que allò que ells reivindicaven, són, doncs, necessitats que tenen i que cal que el Govern doni una resposta i una resposta per donar solucions a les problemàtiques que hi han sobre la taula.

En aquest sentit, el Grup de Convergència i Unió havíem fet un seguit d'esmenes, en el que entràvem a concretar quins són els temes que, des del nostre punt de vista, valia la pena, doncs, tenir en compte, des de l'àmbit, doncs, de la fiscalitat, que evidentment, aquest és un tema que pertoca a Madrid, des de l'àmbit també, per què no, doncs, al fet de facilitar el crèdit als autònoms i a les petites i mitjanes empreses. D'això n'hem parlat. Poder-ho fer, també, des de Catalunya. Això, aquest és un tema que no estrictament passa per Madrid, també, doncs, des de l'Institut Català de Finances, per què no? I, per tant, tot un seguit d'esmenes que venien, doncs, a detallar quines eren les respostes que s'havien de donar.

En aquest sentit, finalment, la transaccional, el que hem acordat —i jo crec que en aquest sentit és positiu— és veure quines són les grans línies que, sens dubte, cal donar resposta, en l'àmbit de la fiscalitat, en l'àmbit del finançament, en l'àmbit, també, doncs, de la protecció social, del funcionament del mercat de treball... I, per tant, el Govern ens ha de convocar i, en un termini de dos mesos, mirar, doncs, des de les diferents formacions polítiques però també dels directament afectats —és a dir, des del món empresarial i, també, des del món sindical—, mirar de fer, doncs, unes propostes que puguin, verdaderament, ajudar a sortir d'aquesta situació en què ens trobem.

Per tant, en aquest sentit, ens deia el diputat Vendrell que la feina estava feta. Estava feta pel que fa a dia d'avui. Però, de fet, la feina gruixuda, podríem dir, ens queda a partir d'avui. I, si volem donar resposta al que se'ns ha plantejat, a les veus que s'han alçat en aquest país, doncs, amb les demandes que és bo que reconeguem que tenen, doncs, raó a l'hora de fer-les, caldrà que tots plegats ens posem en la matèria, que els escoltem, i, per tant, en aquest sentit l'únic que potser des del Grup de Convergència i Unió creiem que hauria estat bé que haguéssim pogut recollir, també, en aquesta pròpia..., en aquesta transaccional, serien segurament dos temes, no?

Un és que es pogués veure..., es pogués fer això aquí, en seu parlamentària, i, per tant, amb llum i taquígrafs, que es diu habitualment; i, per una altra banda, doncs, la possibilitat que aquesta taula, doncs, de reunió i de treball, lògicament s'ha presentat amb anterioritat i ho hauríem pogut fer. I aquesta necessitat que el Govern, que finalment ha quedat que no, però mirem la part positiva avui, no ens encallem amb el que no hem pogut aconseguir, que és que el Govern vingui de tant en tant a informar de quina és la situació, sinó mirem la part positiva, que és que finalment, doncs, podem, tots ple-

gats, asseure'ns entorn d'una taula per mirar de donar respostes i solucions a les necessitats que avui objectivament existeixen sobre la taula. Res més.

Gràcies president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Montserrat Capdevila... (*Veus de fons.*) Perdó, ja no hi ha més intervencions. Per tant, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, el nostre Grup Parlamentari de Ciutadans donarà suport a aquesta moció, dóna suport a la transacció realitzada i també dóna suport, que crec que és el més important, a les reivindicacions que van fer els autònoms en aquella manifestació. Per cert, manifestació a què també s'hi van sumar membres del nostre partit, a què s'hi van sumar moltes persones que també, doncs, simpatitzen amb la idea de treballar per una..., diguéssim, per una via molt més propera de cara als ciutadans, i de cara, sobretot, també a aquests autònoms. I, a més a més, el que també considerem molt important en aquesta moció és que es trobi una fórmula àgil de fer propostes, i fer propostes comptant amb tots els grups i amb tots els agents socials. I això serà important.

Jo l'únic que espero, amb el nostre escepticisme, moltes vegades constatat per la realitat dels fets, és que aquesta moció que parla de tenir en compte les altres forces polítiques, sigui realment així. Que no sigui simplement una comunicació, sinó que realment estiguin disposats, doncs, a parlar amb els altres grups parlamentaris, a parlar amb els agents socials, i hem fet aquesta proposta que aquí es parla de dos mesos.

I és justament el que li recriminàvem fins fa un moment al president Montilla: que és que no hi ha un lideratge, des de Catalunya, de la situació econòmica a Espanya. No hi ha una presa de decisió des de Catalunya que lideri les propostes econòmiques a Espanya. I, per això, precisament, ens hi sumem aquí. I efectivament ens hi hem de sumar a proposta de grups de l'oposició, a proposta de cop –perdonin que els ho digui– d'esmena per no constatar el que és una realitat, que és que tots els autònoms a Catalunya i de tot Espanya, els demanen coses que són òbvies.

Els recordo, per molts dels ciutadans que ens estaran veient, que els autònoms demanen coses tan senzilles com és que es compleixin les normes comunitàries respecte al pagament de les administracions públiques als autònoms; que tenim autònoms que tanquen els seus negocis i les seves empreses, que deixen de pagar sous perquè l'Administració no paga a temps i no compleix la llei. Això és una realitat! Això és molt, molt fort. I s'estan tancant empreses i s'estan tancant petits comerços, s'estan tancant botigues perquè l'Administració pública de Catalunya i d'altres administracions no paguen a temps. I això no es pot permetre en democràcia: que no com-

pleixin les lleis les administracions i els terminis que el marc comunitari ens atorga en aquest camp.

Per tant, molt d'acord amb les propostes d'aquesta manifestació. Constatem que són obvietats que no haurien de ser portades ni tan sols aquí, sinó que l'Administració s'hauria de dedicar a complir la llei. I, per tant, si això serveix..., si aquesta moció..., tots plegats..., serveix perquè donem un pas endavant i perquè d'aquí a dos mesos tinguem aquestes propostes al Govern de l'Estat, i això sí, que el Govern de l'Estat escolti una mica, també, i ens faci una mica de cas, doncs, millor que millor. Per tant, nosaltres no podem estar-hi més que d'acord.

També ens agradava la proposta que hi havia abans o ens agradava més, que era la proposta de fer un grup de treball específic, no només per sortir del pas d'aquesta moció. Ens sembla, ho torno a dir, que és una sortida, una fugida endavant. Tenim aquesta sensació, tant de bo ens equivoquem! És una fugida endavant des del nostre punt de vista. Però la proposta de treballar conjuntament amb un grup específic, amb la crisi econòmica que tenim i específicament pel sector industrial i pel sector dels autònoms, ens semblava una proposta més que raonable. El Govern ha preferit esmenar-ho per no comprometre's a crear cap grup, per no haver d'escoltar cada dia els grups de l'oposició. Si aquesta és la fórmula, diguéssim, *light*, que s'ha fet d'arribar a l'acord, i el grup proponent, doncs, ha acceptat l'esmena, no serem nosaltres qui no hi estigui a favor.

Per tant, donarem als punts que consten en la moció. Serem molt vigilants, també, i amb aquest escepticisme, crític i constructiu que volem aportar, doncs, controlarem aquesta moció, i sobretot que s'escolti a totes les parts, que no tornem a passar pàgina, a passar aquest tràngol d'aquesta moció tan incòmoda que havia presentat un grup de l'oposició, i ara que ja la tenim aprovada, passem pàgina i ja ens n'oblidem. No. Que no quedi, de cap manera, aquesta pàgina sobre la taula. I, sobretot, ho torno a dir: aquesta moció no és important només perquè es posin..., els grups de l'oposició, és important perquè hi han uns ciutadans al carrer que estan donant llocs de treball..., que estan perdent els seus llocs de treball, que no poden arribar a final de mes, que no poden «aixecar la persiana» cada matí, amb els compromisos econòmics i els compromisos laborals que tenen davant de la societat. I aquestes persones que aixequen el país cada dia són les que ens demanen qüestions, sincerament, que són massa òbvies perquè les portem, fins i tot, en aquest Parlament..., simplement complir la legislació vigent. Per tant, hi donem suport i ens congratulem que puguem arribar tots a un acord.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.*) Senyor Millo...? Digui'm...

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, volia..., en primer lloc, volia agrair l'esforç que fan avui tots els grups polítics amb re-

presentació parlamentària en aquest Parlament, perquè milers i milers de persones, petits i mitjans empresaris i autònoms, avui se sentiran molt ben representats, ho penso, per totes les forces polítiques catalanes, que parlen amb una sola veu a favor d'ells i en la recerca de solucions als problemes que tenen.

Vull dir, també, que agraeixo, especialment, el compromís que el Govern ha agafat avui, aquí davant de tothom, de convocar una primera reunió per treballar sobre aquestes mesures en el termini màxim de quinze dies. És una petició que jo havia fet des de la tribuna, a què s'ha donat compliment per part dels representants dels grups que donen suport al Govern, i jo vull agrair-ho especialment en nom del nostre grup parlamentari, a la vegada que demano al president de la Mesa, si fos tan amable, que, en el moment de la votació pogués llegir el text definitiu de la transacció, tal com ha quedat redactada, abans de la votació.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Doncs, abans de la votació donarem lectura a la transaccional. Té la paraula la secretària primera.

La secretària primera

«Punt 1. El Parlament de Catalunya constata que la manifestació del passat 26 de març, celebrada davant del Congrés dels Diputats a Madrid, fa evident les dificultats que tenen els petits empresaris i autònoms que pateixen amb més força les dificultats econòmiques i de finançament que provoca la crisi. En aquest sentit, el Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a les petites i mitjanes empreses i autònoms que són la base del teixit empresarial català i insta el Govern a atendre les seves demandes.

»Punt 2. El Parlament de Catalunya constata que per fer front a la situació actual de crisi que afecta el sector empresarial i industrial de Catalunya, a més de les iniciatives actuals com les futures que adopti el Govern de la Generalitat, cal dur a terme reformes estructurals a nivell de l'Estat.

»Per aquest motiu, insta el Govern català a elaborar i consensuar, en la forma més àgil i eficaç, juntament amb les forces polítiques amb representació parlamentària i els agents econòmics i socials un paquet de mesures relatives als canvis estructurals necessaris per afrontar la crisi de forma prioritària. Entre altres, les que fan referència a protecció social, finançament empresarial i liquiditat, fiscalitat, funcionament del mercat de treball, simplificació administrativa, morositat i suport als autònoms, per tal de ser traslladades al Govern de l'Estat abans de dos mesos.»

El president

Posem, doncs, a votació, la moció, en aquests termes.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat pública (tram. 302-00163/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la seguretat pública, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Elena Ribera.

(Pausa.)

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Convergència i Unió avui, després d'un mes gairebé dels fets dels dies 18 i 19 de març passat, en què es van produir aquells fets, aquells aldarulls que van motivar la compareixença del conseller, la interpellació de l'oposició, la dimissió del responsable operatiu, últim responsable polític del departament, en no tenir resposta –ja vam dir en la interpellació que demanàrem aquesta resposta en forma d'informe–, doncs, hem vingut avui a presentar aquesta moció, que té dos punts importants.

El primer és demanar-li al Govern, al conseller Saura, que ens lliuri, en el termini de quinze dies, tots els informes i tota la documentació disponible amb relació a l'avaluació dels fets dels dies 18 i 19: el dia 18, que, recordem-ho, es va saldar amb més de cent ferits, i el dia 19, que es va saldar amb la lamentable imatge d'un cos de policia nacional humiliat davant de les portes del Palau de la Generalitat. Lamentable el primer dia, lamentable el segon dia. Lamentable la resposta del departament, del seu titular, davant de tots aquests fets produïts, de no donar resposta ni a l'oposició ni als mateixos socis del Govern, i d'una manca de resposta poc oportuna, poc efectiva, que va ser una resposta més, igual que una manifestació més, ens va venir a dir, una resposta més del conseller d'Interior; una resposta més de no defensar el Cos de Mossos d'Esquadra, com demana aquest cos. El Cos de Mossos d'Esquadra es mereix un responsable al capdavant, que se senti el primer mossos d'esquadra del país, que defensi el Cos de Mossos d'Esquadra sempre i per tot. El col·lectiu de periodistes es va veure defensat, però el col·lectiu de mossos no, i a hores d'ara encara no hem vist aquesta defensa mai.

Demanem aquests informes perquè estem segurs que amb aquests informes arribarem a aquesta conclusió, però amb paraules del Govern, que la manca de resposta va ser del seu titular, del titular del departament. Aquesta és la primera de les peticions que fem, aquest informe que va enviar..., que es va filtrar als mitjans i que el Parlament no ha tingut oportunitat de conèixer encara, a un mes...

La segona petició que fem ja va dirigida al president de la Generalitat, i és que en l'exercici de les capacitats que li són pròpies sostregui al titular del Departament d'Interior les competències de la seguretat pública. Aquesta és una petició que ja d'entrada donem per perduda; avui ja sabem que se'ns votarà en contra. Per què? Senzill: perquè el mateix president el va recolzar el dia de la interpellació i perquè a hores d'ara tenen un pacte d'en-

tesa que per nosaltres és un pacte d'entesa en el silenci i en l'opacitat.

Respecte dels canvis o possibles canvis en la conselleria d'Interior, cap. Avui ho hem vist clar; el president Montilla ens ha dit: «És el mateix president, és el mateix Govern», és la mateixa feblesa de govern davant d'un país en crisi i d'un departament en crisi; d'una crisi de confiança en els Mossos d'Esquadra per part del seu titular i d'una crisi de confiança dels ciutadans cap al titular del departament, i avui la fem extensiva al qui és el primer responsable del Govern, que és el president. El president Montilla ha de donar resposta a aquesta crisi institucional crònica, que fa dos anys que s'arrossega en el Departament d'Interior, per culpa d'unes males decisions, d'unes omissions, moltes vegades, que han portat a aquest desgavell. Ni el pacte, l'intent de pacte forçat, de millora sindical, amb els sindicats ha aconseguit tapar això. El sindicat majoritari se'ls ha desmarcat i els ha dit que en temps de crisi no calen millores sindicals, més quan des del 2006 podien haver estat fetes.

No és de rebut, senyor Saura, que vostè intenti donar confiança als Mossos prometent-los millores de sou, en un acte del Dia de les Esquades, quan ningú els ho ha reclamat. No és de rebut, perquè això denigra el cos, perquè el cos és molt més que unes millores retributives. Seria molt millor que defensés els Mossos d'Esquadra sempre, que no fes com va fer –però això ja no tornarà a passar, esperem, mai més–, que es filtrin imatges de presumptes maltractaments de mossos d'esquadra, que se'n faci d'això una campanya, que ho tinguin tots els mitjans, que acabi demanant responsabilitats a tothom, que descarregui responsabilitats en l'oposició, ara també en els mitjans de comunicació, en els ajuntaments, en tothom.

Aquest és un pacte d'entesa feble, que suporta un govern feble, un govern que té les mateixes servituds que al principi, servituds de poder i de quota. Aquest és un pacte que Convergència i Unió no pot avalar i no pot dir: «Em sembla bé.» Per això demanem al seu responsable màxim i a tots els grups que donen suport a aquest Govern, que donen suport...

El vicepresident segon

Il·lustre diputada, si us plau, vagi acabant.

La Sra. Ribera i Garijo

...al conseller d'Interior, que s'ho repensin, perquè hauran de predicar el «no podem»: «No els hi podem..., no podem canviar, no podem fer canvis en el Govern, no podem millorar.» Convergència i Unió...

El vicepresident segon

Il·lustre diputada, si us plau, acabi.

La Sra. Ribera i Garijo

...sí que pot –gràcies, senyor president. Convergència i Unió està en disposició de demostrar que pot fer oposició, que continuarà demanant responsabilitats i que estem capacitats per governar i governar millor.

(Remor de veus.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. No s'ha presentat esmenes a aquesta moció. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, aquest matí un bon amic comentava que en aquesta moció el que hauríem de fer és sortir, dir que no estem d'acord i prou obres, i ja està, eh?, perquè, deia, «ja està bé d'utilitzar el Cos de Mossos d'Esquadra per fer aquest pim-pam-pum parlamentari, aquesta activitat dialèctica». I segurament té bastant de raó; per tant, la meua intervenció serà molt curta.

Des del convenciment que no és bona la utilització de les institucions en aquest pim-pam-pum parlamentari, i amb l'evidència que tant en la interpellació de l'altre dia com en la moció d'avui Convergència i Unió no té cap altra proposta a posar sobre la taula que no sigui la dimissió del conseller, per aquesta mena de fixació que tenen que les persones d'Iniciativa no poden gestionar la conselleria d'Interior, per aquesta mena de fixació permanent en un pacte que no els agrada... Doncs, què hi hem de fer? A nosaltres sí que ens agrada aquest pacte que hi ha en aquest moment a Catalunya, un pacte que nosaltres pensem que li està, per cert, anant molt bé al país.

Amb aquesta evidència que no han posat cap element de millora per millorar el sistema de seguretat en el nostre país, perquè no estem d'acord que hagi de dimitir el conseller i perquè no estem d'acord que no s'hagi posat sobre la taula l'informe de la policia –el va presentar el conseller l'altre dia en seu parlamentària–, i perquè no estem d'acord que els informes policials s'hagin de donar als membres d'aquesta cambra, i sobretot perquè el nostre amic té tota la raó del món, senyor president, hi votarem en contra.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la il·lustre diputada Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyora Ribera, rebutjarem la seva moció, en la qual aquesta vegada no reprovem el conseller –que això no seria cap novetat venint de vostès, ja ho han fet en diferents ocasions–, aquesta vegada el que demanen és el cessament del conseller Saura al capdavant d'Interior. I nosaltres creiem que ho fan perquè tenen un prejudici que no se l'han pogut treure des del primer dia d'aquest Govern d'entesa: des del primer dia vostès van decidir i van declarar que hi ha determinades forces polítiques que no poden gestionar determinats àmbits, i no s'han sortit del guió, des del primer dia fins a dia d'avui, que han transcorregut ja més de dos anys.

Vostès són el primer partit de l'oposició, i, òbviament, s'entén perfectament que la seva feina, la seva tasca en

aquesta cambra, doncs, és fer el control de l'acció del Govern. I està clar que hi ha diferents maneres de fer oposició: hi ha una oposició constructiva, que presenta propostes alternatives, i hi ha una altra mena d'oposició, que legítimament és la que vostès han triat, que està buida de continguts i solament es dedica a la crítica, molt poc constructiva, i a més, en aquest cas, una crítica basada en prejudicis que tenen molt poc de democràtics. (*Remor de veus.*) No tenen una autoritat moral per dir, per pontificar allò que és bo i allò que és dolent, aquell qui és bo i aquell qui és dolent, i vostès això ho exerceixen molt sovint.

Nosaltres creiem que el conseller des del primer moment va mostrar la seva disposició a comparèixer en aquesta cambra, i així ho va fer, i ho saben ben bé, que va comparèixer a petició pròpia, va informar en la compareixença dels fets ocorreguts, i a més a més en aquesta compareixença el conseller va fer autocrítica, un fet realment impensable en la seva formació política (*persisteix la remor de veus*), i, encara que no els agradi, han de girar full, perquè el que no podem fer és quedar encallats en debats estèrils, que no aporten res a la ciutadania, ni tampoc, ni molt menys, al futur d'aquest país. Per tant, passem pàgina; senyora Ribera, passi pagina.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, conseller, seré breu, perquè és veritat que ja el passat 31 de març, en seu parlamentària, en la compareixença que va fer l'honorable conseller, ja el president del nostre grup, en Daniel Sirera, va desgarnar la posició del nostre grup envers els successos dels passats 18 i 19 de març, en la qual, evidentment, vam acabar, senyora Gomà, com hem fet molts vegades –no és la primera ni la segona, i malauradament no serà l'última–, vam demanar que el millor que podia fer el senyor conseller era dimitir. Bé, això no es va produir, és evident, i, per tant, no entrarem una altra vegada a reiterar els motius, llargs i coneguts i «farragosos», de tots els diferents episodis que ha tingut el senyor conseller en estar al capdavant de la conselleria d'Interior, no?

Jo em centraré avui en la moció. Jo ja li avanço, senyora Ribera, que li donarem suport a la moció; és evident que compartim els dos punts. Un primer punt que jo crec que és de sentit comú. És evident que el conseller sí que va explicar part del contingut de l'informe, perquè jo crec que és lògic que les diferents formacions polítiques en seu parlamentària tinguem el conjunt de la informació. Ja veiem –i ho demostren reiteradament des del Govern, i ara veiem que també des dels partits que donen suport al Govern– que això de donar informes a l'oposició no és el seu; es veu que això de tindre informes, senyor Pérez, no és el millor per a la qualitat democràtica del Parlament i dels diferents diputats i diputades

d'aquest Parlament, i, per tant, no només no en tenim ni necessitat ni ens serveix per re tindre l'informe que demanem, que va fer el Cos de Mossos d'Esquadra, ni tampoc els diferents informes que demanem que fan les diferents conselleries durant l'any 2008, com s'ha respost per part del mateix conseller darrerament a aquest mateix diputat, no? I, per tant, jo crec, creiem que sí que és positiu tindre aquest informe.

I un segon punt al qual nosaltres també donem suport. És evident que nosaltres el que voldríem, efectivament, és que el senyor Saura no només tingués la responsabilitat de Relacions Institucionals..., que no en tingués cap, dimitís; ja ho hem dit per activa i per passiva, és evident, per tant no m'haig de reiterar. Però sí que creiem que la senyora Ribera, quan apuntava al segon punt: «El Parlament insta el president de la Generalitat, en l'exercici de les capacitats que li són pròpies...», i ho ficava entre cometes, segurament hauria sigut millor si ho hagués ficat amb interrogants. Jo crec que llavors aquesta proposta hagués sigut més acurada, no?, perquè ens dóna la sensació, sincerament, que el senyor Montilla no té la capacitat..., ni té, com diu aquí, la capacitat per poder fer front a aquest exercici de les seves pròpies funcions i poder fer una remodelació del Govern, que és el que nosaltres hem demanat des del Partit Popular darrerament... Nosaltres creiem que el senyor Montilla està lligat de peus i mans amb un pacte d'interessos que es diu «pacte d'entesa», i, per tant, difícilment podrem trobar, com ha fet així el senyor Zapatero, una remodelació del Govern en profunditat, que el primer que n'hauria de sortir, evidentment, és el senyor Saura.

Per tant, nosaltres, senyora Ribera, li donarem suport, perquè entenem que és el mínim que podem fer després de l'exposició que vostè mateixa ha fet i ja va fer el darrer dia el senyor Daniel Sirera com a president del grup parlamentari.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies. Bé, la moció de Convergència i Unió té un avantatge, que és molt clar, és claríssim: no fa cap referència a les mesures proposades pel conseller; no parla del tema de la brigada mòbil, no parla de la unitat de mediació, no parla del conveni del Col·legi de Periodistes. És claríssima.

Què pretén Convergència i Unió amb aquesta moció? Primer, que el conseller Saura no exerceixi les competències de seguretat. És el que han estat repetint aquestes setmanes. Convergència i Unió ha decidit que un partit democràtic com Iniciativa no està legitimat per dirigir la seguretat del país. «Que Iniciativa sigui responsable de les competències d'Interior és totalment incompatible.» Ho va dir el senyor Oriol Pujol. És a dir,

Convergència i Unió valora, examina i decideix quins partits poden exercir una funció de govern.

Segon. Volen els informes policials. És igual que els informes policials siguin reservats, és igual que el reglament prevegi un procediment i unes limitacions per demanar informes; és igual. Aquí ja ho porten al Ple, és a dir, comencen pel final, i mostren que l'únic que pretenen és allargar el tema i desgastar.

Quants informes policials va lliurar el Govern de Convergència i Unió al Parlament en vint-i-tres anys? Creuen vostès que els informes policials s'han de lliurar? Però la base argumental de la senyora Ribera és claríssima també: és que el conseller Saura no va donar resposta, no va donar prou explicacions en la compareixença el 31 de març.

Bé, comparem. Fets del dia 18 de març; l'endemà, el 19, el conseller Saura demana comparèixer al Parlament a petició pròpia. Passats dotze dies, el dia 31 del mateix mes de març, compareixença del conseller durant tres hores. Actuació de Convergència i Unió en un cas similar: 10 de novembre de l'any 2000, greus incidents a la plaça Sant Jaume en una manifestació d'estudiants que tenien una edat compresa entre dotze i disset anys; 23 de novembre, es publica la petició de l'oposició de compareixença del conseller d'Interior; 5 d'abril de 2001, cinc mesos després dels fets, es reuneix la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat i es rebutja la sol·licitud de compareixença gràcies als vots de Convergència i Unió i el PP.

Els arguments per negar-se els dona un diputat de Convergència i Unió amb una explicació que va durar exactament quaranta segons. Després, el senyor Sirera, del PP –l'última que no hi sigui–, va afirmar que «el diputat de Convergència i Unió ha explicat a bastament quina va ser l'actuació dels Mossos d'Esquadra». En quaranta segons. I va acabar dient: «Aquesta petició, més que voler esclarir quins van ser els resultats de l'actuació policial, és una forma de deixar palesa una certa voluntat política de desmerèixer l'actuació dels Mossos, a la qual nosaltres no ens podem sumar.» Quina coherència, la del PP. Com canvien les coses, eh? Com canvien.

Però el millor és l'explicació que fa pocs dies va donar el senyor Artur Mas a TV3, quan la periodista li pregunta per què no hi va haver mai una compareixença d'un responsable d'Interior en casos similars. El senyor Mas diu que llavors és que hi havia un president que protegia els Mossos d'Esquadra, i hi havia un govern que quan passaven coses primer era el país i després els partits del govern. Per aquesta raó, poderosa i objectiva, no calia que els consellers de Convergència fessin compareixences. Es tanca el cercle.

Quan governava Convergència i Unió no calia donar explicacions. Per què? Perquè governava Convergència i Unió. Ara que no governa Convergència i Unió exigeixen fins i tot els informes policials reservats. Per què? Perquè no governa Convergència i Unió. Més clar, impossible.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident segon

Els prego que no mostrin cap signe respecte de les intervencions que fan els diferents diputats. En nom del Grup Parlamentari Mixt té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Desde luego, agradezco las explicaciones del Grupo Parlamentario de Iniciativa de los incidentes del año 2001. Lo agradezco y lamento que no se haya referido a los incidentes del año 2009. Quizá hubiera sido más oportuno, puesto que estamos hablando de una moción del año 2009, y no del año 2001. Pero bueno, en todo caso, cada uno concreta las explicaciones que tiene que dar como quiera.

Sí que me gustaría hacer una referencia a la intervención de la señora Gomà, porque creo que ha estado muy poco afortunada en una expresión. Cuando se habla de lo que se está hablando aquí, y decir como ha dicho literalmente refiriéndose al Grupo de Convergència i Unió: «Dejen de utilizar el Cos de Mossos d'Esquadra para hacer pim pam pum.» Cuidado, ¿eh? Lo digo... Creo que es... (*Veus de fons.*) Lo digo porque me parece especialmente desafortunado. Que habría que utilizar otra onomatopeya. (*Veus de fons.*)

Pero es notorio, ha sido el señor David Pérez, me ha parecido que era la señora Gomà. A lo mejor es una fijación, ¿eh? (*Rialles.*) En este caso, señalar que evidentemente, a la vista de cómo suele dar los informes el Departamento de Interior, y en los últimos tiempos tenemos algunas referencias por peticiones que hemos hecho por parte de los diferentes grupos parlamentarios, no hace falta que aprueben la moción. Aún cuando se aprobara darían una explicación diciendo que en el *Diari Oficial de la Generalitat* número tal de la remisión del BOPC de la policía está, con lo cual no tendremos nunca estos informes ni otros. Porque ya sabemos cómo funciona en materia de remisión de informes este Gobierno.

Daremos apoyo al primer apartado de la moción. También al segundo. Y también al segundo, pero no por apriorismos ideológicos, porque realmente yo les voy a hacer una pregunta: ¿De verdad no tiene Iniciativa o Esquerra Unida Alternativa otra persona que pueda encargarse de la seguridad pública y de interior? Yo creo que si la pregunta es esa... (*Remor de veus.*) No, no, oigan, pongan otro, de su grupo parlamentario. En serio, ¡si ustedes son muy competentes! En sus órganos..., la señora Vintó, me acuerdo, era magnífica. Pongan... Es decir, si tienen más, tienen más cancha. (*Forta remor de veus.*) El señor Milà. Es decir, tienen mucha más gente.

El vicepresident segon

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats... (*Remor de veus.*)

El Sr. Domingo Domingo

Por favor, no concreten en el tema ideológico porque no es el tema ideológico. El tema es que el señor Saura en

esta concreta materia, y así tuve ocasión de departírselo y decírselo el otro día, no lo está haciendo bien. Y como no lo está haciendo bien pues entendemos –entendemos– que debe ser sustituido en este apartado.

Yo el otro día, con motivo de su intervención en la Comisión de Justicia e Interior, ya le pedí que se despegara una parte de sus competencias. ¿Por qué? Le reconozco cualidades, pero claro la de *milhomes*... Es que en realidad estamos ante un *milhomes*. Es decir, abarca todo, y quizá, a lo mejor en una remodelación del gobierno, podrían desgajar Interior y atribuírselo a su partido político, a su coalición.

De verdad, no piensen que es un tema ideológico, por lo menos, desde luego, en nuestro caso. En todo caso, sí que entendemos que ha sido moderada la petición del grupo parlamentario proponente, de Convergència i Unió. Porque yo, ya puestos a pedir la separación, podrían haber pedido la separación del titular y de algún otro suplente o del banquillo que están en su formación. (*Rialles.*)

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor Domingo.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem a votació, doncs, la moció sobre la seguretat pública.

Comença la votació.

Està rebutjada per 60 vots a favor i 65 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la participació en la gestió de les infraestructures aeroportuàries (tram. 302-00164/08)

Catorzè punt de l'ordre del dia. És la moció sobre la participació en la gestió de les infraestructures aeroportuàries. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyores diputats... Avui podem dir que el fruit d'aquesta moció serà un acord, un acord costós, un acord treballat, però al capdavant un bon acord, que ens permetrà capgirar la situació que en aquests moments pateix –i dic «pateix» i subratllo «pateix»– el model aeroportuari català.

Recorden quin va ser el sentit de la proposta de la interpellació que vam formular a l'honorable conseller Nadal? Dèiem que el model de gestió d'AENA era un model antic, era un model desfasat. Nosaltres el titllàvem de model soviètic. Pràcticament no trobem

un model de gestió centralitzant els aeroports a pràcticament cap altre territori, cap altre estat de la Unió Europea.

I el problema és que és extraordinàriament nociu, que no és innocu per a Catalunya. Donàvem unes dades de davallada de l'activitat del volum de passatgers a l'aeroport de Barcelona, i subratllàvem que havia caigut molt per sobre el nombre de passatgers, molt per sobre del que havia caigut l'aeroport de Madrid-Barajas. I, per tant, no era estrictament imputable al tren d'alta velocitat, sinó a un model de gestió absolutament centralitzat, que supedita l'activitat de tots els aeroports, entre cometes, «perifèrics» al bon funcionament de l'aeroport de Madrid-Barajas.

Però també en aquella interpellació explicàvem quina havia estat la correlació d'esdeveniments des de fa un parell d'anys. Primer element, el president del Govern espanyol, el senyor Zapatero, l'any 2006, concretament l'octubre del 2006, diu: «Escolti, sí, jo m'hi comprometo.» Ho diu en el Senat: «Jo em comprometo que de manera immediata puguem desclassificar els aeroports de Girona, Reus i Sabadell, i traspasar-los a la Generalitat de Catalunya en el marc de les negociacions amb el Govern que ha de sortir de les eleccions d'1 de novembre.»

Escoltin, si miren qui gestiona en aquests moments Girona, Reus i Sabadell –i Sabadell–, continua sent el Govern de l'Estat. No s'ha avançat gens. Per altra banda, també hi ha un clam de la societat civil catalana a l'IESE, dient que es vol un model singularitzat de gestió de l'aeroport de Barcelona, amb capacitat de decidir des del país mateix. Fruit d'aquell acte també hi ha una moció, una resolució que s'aprova de manera unànime, de manera molt majoritària en aquest Parlament, en la qual es demana que l'aeroport de Barcelona pugui ser gestionat per un consorci amb una majoria determinant de les institucions catalanes.

I la resposta a tot això ha estat que el Govern espanyol, de la mà primer de Magdalena Álvarez, però ara de José Blanco..., és ignorar radicalment aquests plantejaments que es feien des de la societat civil catalana, i també des del Parlament de Catalunya. Es planteja una refiguració d'AENA, se separa navegació aèria del que és la gestió dels aeroports; es pretén crear una nova entitat, que es diu EGAESA, i sobretot es tanca la possibilitat que hi hagi una gestió des de Catalunya, una gestió singularitzada de l'aeroport de Barcelona, i el traspàs dels altres tres aeroports.

Però lamentablement el ministre Blanco ho rebla amb aquest mateix argument. I diu dues coses. Diu, primer: «Els aeroports espanyols han de continuar sent gestionats en xarxa.» Primer element, que vol dir que continua el model d'AENA. Segon element: «L'Estat mantindrà la majoria en els òrgans de gestió de totes les societats que articulen el nou model.» I això no ho diu fa deu dies ni fa quinze dies, sinó ho diu tot just fa quatre dies.

Davant d'això, aquest Parlament havia de reaccionar, i aquest Parlament reaccionarà, demanant bàsicament tres coses, que és l'objecte de la proposta inicial que

finalment ha estat transaccionada. Primer, aquest Parlament ha d'expressar la disconformitat amb aquest model, que no és un bon model per al país. Segon element: tornar..., i aquesta és la base del consens al qual hem arribat, el consens que hem assolit –i aquí vull agrair la bona predisposició, sobretot, i el bon treball del diputat Labandera–, que és tornar a ratificar-nos amb el model que defensem nosaltres. El senyor Labandera em deia: «Escolti, en positiu.» Doncs, sí, en positiu. Nosaltres volem un model que ens permeti poder decidir des de Catalunya com volem que es gestioni l'aeroport de Barcelona. I volem capacitat real i absoluta de decisió de Girona, Reus i Sabadell, que ens els transfereixin. Però, tercer element –i aquest no és menor–: està molt bé que aquest Parlament de Catalunya faci preses de posició, està molt bé, però tenen el risc d'acabar sent meres gesticulacions. Si a Madrid –si en el Congrés, si en el Senat, si en el Govern espanyol– no hi ha coherència en allò que decideix aquest mateix Parlament.

I, per tant, amb la transacció (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i també amb la proposta que plantejàvem, el que diem és: «El Parlament de Catalunya acordarà això», però el que demanem és que el Congrés i els diputats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...el Senat i els senadors, el Consell de Ministres i els ministres siguin sensibles a allò que demanem i, per tant, abans –i acabo, senyor president– del 2009 poder aconseguir allò que és de dret, de justícia, però sobretot que permetrà que els aeroports catalans puguin fer un salt endavant, que és el que la societat ens demana.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet per defensar-les.

(*Veus de fons.*)

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, honorable conseller..., senyor Rull, li recordo que l'últim gran acord i bon acord per a Catalunya que van fer aquí al Parlament de Catalunya va ser el 16 de novembre del 2007; demà farà disset mesos d'aquell gran acord que vostès van fer. Per tant, si esperen disset mesos més, me sembla, em dona la sensació que estarem una altra vegada aquí intentant arribar a un consens envers una qüestió que ja és prou coneguda.

Bé, escolti, nosaltres hem presentat una esmena que és la mateixa que ja vam presentar aquell mateix 16 de novembre. L'havíem presentat el mes anterior, en la interpellació que s'havia fet; després, en una moció, i en diferents propostes de resolució. I, per tant, tampoc

m'allargaré, perquè és conegut el nostre posicionament. I a més, en el darrer plenari, quan es va portar a aprovació, bé, el tràmit de la Llei d'aeroports, nosaltres ja vam presentar una esmena a la totalitat i ja vam dir el que pensàvem en aquesta qüestió, no?

No sé, ara, de veritat, el que farà el senyor Blanco; també és veritat que ho desconec. Segons el senyor Rull, manté el mateix posicionament o mantindrà el mateix posicionament que fins ara tenia la senyora Álvarez. Només hem de recordar que és el mateix que vaig dir fa un mes: el 16 de desembre, la senyora Álvarez, en el Congrés dels Diputats, va comparèixer per explicar quin és el seu model. Un model que ja vaig explicar l'altre dia que no difereix en re al model que vostès demanen: un model centralitzat per a Catalunya, un model centralitzat per a Espanya, una empresa a Catalunya, una empresa a Espanya. I, per tant, estan parlant de models iguals.

Nosaltres apostem per un model diferent. Ho vam dir i ho tornem a reiterar. Entenem que sí que és veritat que les comunitats autònomes i els ajuntaments que hi estiguin implicats sí que tinguin la capacitat de poder estar en les decisions. Evidentment, aquí on està el gran problema és en si seran determinants o no. Jo crec que això serà molt difícil d'aconseguir. I simplement aplicant-hi el sentit comú. Vostès, amb els aeroports de titularitat pròpia de la Generalitat, en la seva llei que estan desplegant, el que diuen és que aquests aeroports sempre, encara que sigui una entitat gestora, sempre, la majoria determinant la tindrà el Govern de la Generalitat.

Per tant, és lògic –i em dona a mi la sensació que serà molt difícil de canviar la situació– que si un govern manté la titularitat de les infraestructures, manté, que és d'interès general, dubto molt, crec jo, per sentit comú, igual que vostès fan aquí a Catalunya o volen fer aquí a Catalunya amb la llei d'aeroports, que cedeixin la majoria determinant a altres organitzacions que no siguin ells mateixos, el mateix Estat, perquè mantenen l'interès general i donen servei no només a aquells ciutadans de Catalunya, sinó a la resta de ciutadans, de la resta de comunitats autònomes.

Per tant, nosaltres mantenim el posicionament d'anar més enllà, anar a un camí més..., amb relació que siguin les entitats privades, com succeeix en altres països i en altres aeroports, no només amb aquest 30 per cent, sinó que després en aquestes entitats de gestió tinguin una capacitat de decisió més important, fora de la decisió política. I per tant, anant a un model més privat, un model en el qual la gestió privada sigui al capdavant. Ja sé que no és un procediment ràpid, que és un procediment més lent, però evidentment a canviar una AENA espanyola per una AENA catalana a nosaltres no ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Roberto Labandera, ara sí, pot defensar les esmenes dels grups que donen suport al Govern.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, en realitat aquesta moció i el procés consegüent de negociació que hem dut a terme ve il·luminat per una sèrie d'esdeveniments que jo crec que és important destacar; si no, tampoc s'entendria excessivament un acord d'aquestes característiques.

Però jo crec que es pot explicar, i meridianament, i amb tota claredat, en funció dels tres elements que jo vull destacar. La primera va ser la mateixa manifestació del conseller el dia de la interpellació amb relació a quin és el full de ruta del Govern en matèria aeroportuària i en aquests dos punts de forma específica. Asseverava aquí mateix el conseller que la política del Govern amb relació al model de gestió de l'aeroport del Prat és aquella en la qual les institucions catalanes tinguessin una posició determinant –un model de gestió consorciada amb una posició determinant de les institucions catalanes–, que a més a més és un dels elements fonamentals que està en la negociació i en la línia d'ambició, eh?, i de direcció del treball del Govern.

També, deia el conseller en la interpellació, el Govern continua treballant en la negociació perquè es desclassifiquin d'interès general els aeroports de Reus, Girona i Sabadell; procés que ja s'havia iniciat abans de la negociació estatutària, es va interrompre per la negociació, es va interrompre durant el procés, tot el llarg procés de gestió estatutària, i s'ha de reprendre, i s'ha reprès amb posterioritat amb la finalitat d'assolir el que és un objectiu del Govern.

El segon element que m'agradaria destacar i que voldria destacar, i que és molt recent, jo diria que és, eh?, nat de pocs dies, és la reedició del pacte de l'Entesa, que justament també camina en la mateixa direcció. És a dir, el Govern ja ha assenyalat en la seva política, per boca del conseller, quines són les seves prioritats en aquesta matèria i l'acord, la revisió de l'acord, en la seva pàgina 3 –l'Acord de l'Entesa–, justament ve a assenyalar aquests aspectes que són absolutament importants.

El primer, una de les prioritats que els grups que donen suport al Govern plantegen en aquesta revisió, és determinar i impulsar les prioritats polítiques bàsiques des d'ara fins al final d'aquesta legislatura. I inclou en aquest tercer apartat el model, però especialment la rellevància especial dels acords a assolir en la gestió de l'aeroport del Prat, i a aconseguir la transferència..., la desclassificació d'interès general i la transferència dels aeroports que dèiem abans.

I quan anem a l'annex segon de l'acord, ens trobem també que en el punt 1 els grups que donem suport al Govern, que donen suport al Govern, recomanen al Govern orientar com una prioritat els traspassos, entre ells la transferència dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell, i en l'apartat dos, acordar el model de gestió de l'aeroport de Barcelona - el Prat per mitjà d'un consorci en què les institucions catalanes siguin determinants en la gestió i la presa de decisions estratègiques d'acord amb les resolucions adoptades pel Parlament de Catalunya i el Congreso de los Diputados.

Per tant, aquests són dos fets constatables d'acció política –una del Govern, una altra dels grups que donem suport al Govern–, que en el moment que comença el debat de la moció de Convergència i Unió troba coincidències amb el plantejament del Grup de Convergència i Unió; una coincidència ja produïda el 16 de novembre del 2007, a partir d'una proposta de resolució presentada pels grups que donen suport al Govern, que és la Resolució 87/VIII, justament en la direcció de quin és el model de gestió de l'aeroport del Prat.

I aquesta coincidència és el que ha permès una mica fer, garbellar la moció de Convergència i Unió, treure tot això que podia distreure fins i tot l'atenció del debat parlamentari del que és primordial, deixar l'esquelet del que és primordial. I el que és primordial, senyores diputades i senyors diputats, està en aquesta esmena transaccional que he lliurat el president de la cambra i que planteja justament això que dèiem com a grups de l'Entesa i ara podem dir també, i si fos possible per unanimitat, com a Parlament de Catalunya, amb relació a aquests objectius, que són un model de gestió consorciat amb una posició determinant en la seva gestió per part de les institucions catalanes i la transferència a la Generalitat d'aquests tres aeroports: Girona, Reus i Sabadell.

Amb relació –i amb això acabo– a l'esmena que ha presentat el Partit Popular, el nostre grup no li donarà suport per la raó que el model que planteja és radicalment l'oposat al que plantegem els grups que donem suport al Govern. No tenim temps avui de discutir-ho, però en tot cas sí que agraïm la seriositat de l'esmena, però estem en els antípodes en aquesta matèria i segurament això ens dificulta l'acord.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president, senyor conseller, diputats i diputades.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'il·lustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, aquesta és una moció recurrent, diguéssim, de les moltes que n'hi han hagut, de resolucions, de manifestacions, tant des del president de la Generalitat com del mateix conseller, com de qualsevol membre del Govern, dels grups que donem suport al Govern, que sempre ens hem manifestat en la mateixa direcció. Podríem dir allò de «del que tenim no ens falta res», eh? Per tant, el que venim aquí a reafirmar són les posicions que sempre hem explicat –sempre hem explicat– en les nostres intervencions i en les preguntes que s'han fet al Govern.

Nosaltres ens congratulem que hi hagi una transacció que es pugui acceptar. Més que res perquè és un tema,

ho torno a dir, recurrent, però no per això menys important, que cadascú de nosaltres hi ha posat el seu gra de sorra.

El senyor Llobet parlava que la darrera proposta de resolució o moció va ser aprovada fa disset mesos. N'hi han hagut més, i en altres àmbits, i potser en àmbits molt més decisoris. Jo els vull recordar, per exemple, la moció que es va aprovar el 10 de juny al Congrés dels Diputats, una moció a iniciativa d'Esquerra Republicana, una moció que anava exactament en el mateix sentit, però en aquest cas tenia la virtut que estava aprovada pel mateix Govern, que deia, i ho tradueixo: «Presentar el nou model de gestió aeroportuària compromès pel Govern i que, per al cas concret del Prat, suposa comptar amb la participació determinant de la Generalitat de Catalunya, de les institucions locals i del sector privat en el futur i en la gestió d'aquest aeroport, coincidint amb la posada en marxa de la terminal Sud.» I un altre punt que deia: «Revisar l'assignació dels espais de la terminal Sud de l'aeroport de Barcelona - el Prat si els canvis de propietat de les companyies aèries posen en risc la competitivitat d'aquest o la qualitat de la gestió aeroportuària.»

Per tant, tot això ho hem anat presentant tots, s'ha anat aprovant en tots els àmbits, i, per tant, no hi hauria d'haver cap mena de desconfiança que en el fons aquest desig que tenim tots, que un aeroport que representa un punt absolutament estratègic per a la competitivitat i per a la productivitat del país, doncs, arribi a ser un dia determinant i majoritari per part de la Generalitat. I d'altres institucions.

Nosaltres en el que no estariem d'acord és en l'expressió que deia el senyor Llobet, d'«anem-ho a privatitzar». Privatitzar per què? El negoci? Per què és privatitzar? Fem com a Telefónica? Fem com a FECSA-Endesa? Ho donem als amics i ho privatitzem i tots contents? No, no; nosaltres el que volem és que hi hagi una regulació, que el sector públic sigui el determinant. Perquè aquest és l'interès general, no l'interès dels privats; l'interès general el tenen les institucions públiques, no els privats que hi van a fer negoci.

Per tant, el nostre interès, com comprendrà, és que les institucions catalanes, en companyia també de les cambres de comerç, en companyia del sector privat, però sobretot amb la posició majoritària i determinant de la Generalitat de Catalunya, siguin el principal factor, diguem-ne, a l'hora de determinar la gestió d'aquest aeroport.

Per tant, nosaltres ens congratulem d'aquesta transacció; ens congratulem d'aquesta transacció i, si n'hem de fer més, les farem. Però, ho torno a dir, aquest és un tema, aquesta és una qüestió que hem anat debatent amb multituds d'institucions, en multituds de fòrums, i, per tant, doncs, el que queda clar és que tots estem en la mateixa línia, que tothom ha de remar en la mateixa direcció, que això és el que li convé al país, i que, per tant, si anem tots en aquesta direcció, segurament ens en sortirem.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyor Salvador Milà té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres, el nostre grup també donarem suport, no pot ser menys, a l'esmena transaccional que hem proposat sobre un tema que creiem que se'n parla massa i s'hi ha donat massa voltes en aquest Parlament i en altres institucions.

Reiteradament aquesta posició ha estat refermada per tots els grups que donen suport al Govern, per la societat civil catalana, per les forces d'oposició. No entenem aquesta necessitat d'anar-ho reiterant en aquest plenari una i altra vegada; però, evidentment no serem nosaltres els qui ens oposem a aquest recordatori.

Des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa sí que també volem deixar molt clara una qüestió: per a nosaltres és vital el que a la fórmula consorcial que finalment es trobi hi hagi sempre una majoria de les entitats públiques, sigui Administració local, sigui Administració de la Generalitat, sigui Administració de l'Estat. Tots tres hi hem de participar, i hem de poder-hi jugar un paper al costat de la societat civil, de les cambres de comerç, dels sectors econòmic i social. Però, un aeroport d'aquest interès general, que no es desclassificarà per això, sinó que trobarà aquesta fórmula de gestió, mereix aquesta participació majoritària pública, i, en la qual, la part catalana, aquí sí, tant el sector públic com el sector privat, puguem prendre o puguem tenir capacitat última de prendre decisions transcendents en matèries pressupostàries, de gestió aeroportuària, de serveis aeroportuaris, de domini públic, d'infraestructures, de planificació, etcètera. Com en l'àmbit, també, del Pacte nacional d'infraestructures, que s'està treballant en aquest moment, es contemplarà més precisió respecte a aquest tema. Per tant, no hi ha dubte respecte a aquesta qüestió.

Per acabar, només dos comentaris per anar de pressa. Senyors de Convergència i Unió, deixin d'una vegada tranquils els soviets, perquè, si el sistema soviètic es va caracteritzar pel centralisme i pel culte a la personalitat, podrien trobar altres exemples als quals també podríem dir una mica soviètics que hi han hagut, i no creiem que sigui una qualificació que s'hagi de posar. No perquè defensem res, sinó perquè em sembla que és remenar peres amb pomes. I, ja ho dic, ho repeteixo, de marcar el pas amb disciplina soviètica n'hi han molts que han donat exemple en aquest país.

I la segona i última qüestió més seriosa... (*veus de fons*), tots estem d'acord, hem insistit molt, hem anat consentint resolució. Senyors de Convergència i Unió, siguin lleials amb els acords que hem arribat aquí. Que no ens trobem amb una nova escena del sofà en la qual un dia el senyor Artur Mas ens vingui de Madrid dient que ha desbloquejat l'acord dels aeroports, que ha arribat a una transacció, que ho ha fet en bé de Catalunya, que ha trobat una línia directa de contacte amb el senyor Zapa-

tero, com ja va fer una vegada, a canvi d'unes clàusules secretes, a canvi d'uns acords, que jo crec que merescudament no es va trobar per davant. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., vostès mouen el cap, però aquest cap de setmana el senyor Puig ens ha donat unes informacions rellevants sobre quin és el comportament lleial quan convé. Si amb el procés estatutari van fer allò, no ho faran amb això? Jo espero que no, però, en tot cas, aquí està. No ens trobem, ho repeteixo, amb una situació de deslleialtat a canvi d'aquests acords. (*Veus de fons.*)

Els acords, sobre els temes de Catalunya, es fan a Catalunya amb les forces polítiques catalanes. I trobo molt bé que en el seu moment algú els donés una lliçó de modes, perquè els pactes que es fan a esquena de les forces polítiques democràtiques de Catalunya no poden tenir cap vigència en el nostre país, ni en l'Estatut, ni en el tema de l'aeroport. Per si de cas, que quedi l'avís.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Nosotros no daremos apoyo a la enmienda transaccional, ni a la enmienda primigenia, ni a la moción primigenia, en el sentido de que mantenemos una posición completamente diferente en materia aeroportuaria como reiteradamente ya hemos dejado aquí puesto de manifiesto en numerosas ocasiones. Digo «en numerosas ocasiones» porque la actividad de la cámara en esta materia nos permite hablar mucho sobre este tema. Recuerdo que la primera intervención sobre el modelo de gestión del aeropuerto de Barcelona ya se remonta a marzo del 2007 en este Pleno, es decir que actualmente, pues, yo creo que debemos ser la cuarta, o quinta, o sexta vez que discutimos una moción parecida.

Dejaré clara la posición una vez más de nuestro grupo: nosotros sí somos partidarios del modelo en red, entendemos que hay un modelo español, un sistema español aeroportuario en que existe un subsistema catalán. Así lo hemos manifestado con motivo de la Ley de aeropuertos, del Proyecto de ley de aeropuertos y helipuertos.

Y en lo que hace referencia al consorcio o cogestión, nosotros somos partidarios de la cogestión de los aeropuertos de interés general. Y entendemos que el..., no sé si la parte catalana, las instituciones o qué, porque si tenemos ocasión de ir leyendo las distintas resoluciones que va aprobando este Parlamento en esta materia vemos que van modificándose los términos. (*Remor de veus.*) La parte catalana incluía también a la sociedad civil, es decir, al sector privado además de a las corporaciones, a la Administración de la Generalitat y la Administración local, en la resolución que se aprobó el 16 de noviembre del 2007, y hoy solamente... (*Persisteix la remor de veus.*) Pediría un poco de silencio, por favor. (*Pausa.*) Y hoy las instituciones son las que tienen la mayoría determinante. Vamos concretando algo más y vamos aquilatando.

En todo caso, esta transacción que hoy se nos presenta a debate ha perdido «pistonada». (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí..., lo digo porque en relación con la resolución anterior..., yo, desde los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno, realmente no sé por qué en su momento el Parlamento de Cataluña instaba al Gobierno de la Generalitat a negociar y ahora se limita a manifestar. No confían en ustedes. No confían en ustedes, porque ahora lo que se dice en la actual redacción: «El Parlamento de Cataluña manifiesta la necesidad... *que el nou model aeroportuari de l'Estat incorpori abans d'acabar l'any 2009...*», lo que dice. En la Resolución del 2007 se decía: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a negociar que la gestió de l'aeroport de Barcelona correspongui a un consorci que participi la Generalitat...»

Es decir, van perdiendo ustedes fuerza. Solamente ahora nos limitamos a manifestar y ya les han apartado de la negociación. Lo cual me parece no bien, pero sí coherente con lo que se contiene en el segundo apartado, puesto que estas peticiones en las que nosotros no estamos de acuerdo porque no somos partidarios de que haya una mayoría determinante, sí una parte relevante, fundamentalmente porque –y en una ocasión tuve ocasión de decirlo aquí en la cámara– nosotros somos partidarios de la mayoría de eficacia y el hecho de que sea determinante o decisiva, que se van jugando con las palabras y con los adjetivos frecuentemente, nos parece a estos efectos irrelevante. Más cuando debemos tener en cuenta que el modelo de cogestión se aplicará a toda España y a todos los aeropuertos y no solamente a los aeropuertos catalanes.

Es evidente, y así lo han puesto de manifiesto los distintos ministros de Fomento que el Gobierno Zapatero ha tenido a bien nombrar, que el modelo será común aún cuando pueda haber algunas excepciones en función del número de pasajeros. Ahora ya sabemos..., no sabemos si el Prat o no llegará a los 30 millones que se citaba para tener un modelo de cogestión, pero eso dependerá de los cambios y evidentemente esa mayoría de pasajeros cambiará por necesidad. Pero que el modelo de cogestión afectará al Prat, afectará a Barajas y afectará probablemente también a Palma de Mallorca y no se sabe si a Gran Canaria.

Por ello ya manifestamos que, bien, como manifestación está bien y creo que es una buena intención la que se mantiene aquí, pero no coincidimos en ello. Y tampoco coincidimos en el tema de la desclasificación.

En todo caso sí nos alegramos de la mejora que supone el segundo apartado de la enmienda transaccional. Porque no acabábamos de entender que la moción de Convergencia, de Convergència i Unió, se limitara exclusivamente a los ministros, diputados y senadores catalanes. Evidentemente, ustedes confían muy poco en sus éxitos, porque ya saben que los senadores y los diputados catalanes no suman mayoría suficiente para ser determinantes ni en el Congreso, ni en el Senado, hay más mundo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...aparte de los senadores catalanes y diputados catalanes.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor Rull, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, els he de confessar que no volia..., no volíem intervenir, de fet, hem arribat a un acord que és un acord important; però hi ha hagut alguna de les intervencions que sí que ens porten a solemnitzar allò que estem fent avui. Algú deia: «No, però, de fet, això ho hem plantejat en diverses ocasions.» Escolti, recordin que fa quinze dies no vam ser capaços de posar-nos d'acord amb un tema de rodalies, i bàsicament per una cosa absolutament menor. Per tant, no hi traïem importància a l'acord que avui adoptem.

Però, permetin-me que m'agafi a les intervencions que ha fet l'il·lustre senyor Llobet i l'il·lustre senyor Domingo, que em sembla que ens poden ajudar a veure quin és l'element nuclear d'aquest acord. El senyor Llobet, jo crec que amb un bon criteri, deia: «Sí, sí, està molt bé, fa setze mesos vostès van aprovar una cosa similar i, de fet, ha quedat en un no-res, no?»

I el senyor Domingo deia una altra cosa, deia: «Escolti, per què només s'adrecen als diputats, als senadors i als ministres catalans, si no tenen una majoria determinant, si no són una majoria determinant en els diversos àmbits.» Escolti, m'agafo per on ho deixava vostè, senyor Domingo, no són una majoria, però sí que són determinants. És a dir, si els diputats, si els senadors catalans, tots, es posen d'acord i són capaços de mantenir la coherència aquí i allí, sí que són determinants. Aquest és l'element clau. Aquest és l'element rellevant: són determinants per mantenir l'estabilitat en el Govern espanyol, són determinants per poder canviar les coses, són determinants per alterar la posició del senyor Blanco i del senyor Zapatero, són determinants. I aquest és l'element diferencial que hi ha respecte a l'última resolució que va adoptar aquest Parlament i la que volem que adopti avui, la que adoptarem avui, aquest és l'element essencial i bàsic.

I acabo només amb una última referència al senyor Milà. Lamentem que amb un tema d'acord, d'avui, vostè hagi optat a la part final de la seva intervenció al vol gallinaci, al petit retret... (*veus de fons*), és bàsicament això —és bàsicament això—, ho lamentem profundament. Vostès que no ens poden donar massa lliçons de res, si no, expliquin-li-ho al seu col·lega, al senyor Saura, el que va fer amb la vicepresidenta De la Vega a Vilanova i la Geltrú, etcètera. Em sembla que no té massa sentit. Per tant, escolti, no hi entrarem en aquesta qüestió. Només un darrer tema: quan parlava dels soviets, amb tota cordialitat, feia una mica la sensació que parlava en primera persona del plural; absolutament respectable.

En qualsevol cas, avui acordarem una bona moció. El que hem de ser capaços —i acabo amb aquest argument—

és de ser coherents entre allò que avui aprovarem quatre forces polítiques al Parlament de Catalunya i allò que haurien de poder fer —que ho han de fer— els diputats i els senadors catalans d'aquestes quatre forces polítiques a les Corts Generals de l'Estat.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Milà...

El Sr. Milà i Solsona

No, per la contradicció que ha assenyalat, la penúltima. Amb això dels soviets, no m'hi posaré, perquè nosaltres no hem tingut mai tracte amb aquest tipus de sistemes respecte... (*Remor de veus.*) No, no, no..., l'autoritarisme —l'autoritarisme— té altres arrels, eh? No en parlem..., però vostès hi fan molta referència.

Però sí, sobretot, digui-li al senyor Puig que això que van fer a Madrid era de vol gallinaci, no té res a veure amb una iniciativa parlamentària portada al Congrés dels Diputats, discutida amb llum i taquígraf i acordada amb un representant legítim del Govern de Catalunya encarregat de les Relacions Institucionals. El que no és de rebut és ni pactar presidències de la Generalitat, ni acceptar direccions generals de cinematografia.

Gràcies.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones, señor presidente.

El president

Té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Rull, yo me refería a la mayoría determinante exclusivamente en razón del número de diputados, no sé el recuento pero debe haber unos 70 diputados en el Congreso de los Diputados de los 350 que hay en total, 70 diputados catalanes. La mayoría determinante es cuando se tiene con la mayoría absoluta y la mayoría absoluta son 176 diputados, y por desgracia y por población no llegamos a eso.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació la moció amb l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 115 vots a favor i 15 vots en contra.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut (tram. 300-00204/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre les polítiques en matèria de joventut. Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batalla, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Batalla i Siscart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Senyora consellera, bona tarda i benvinguda. Bé, la interpellació que nosaltres avui substanciarem fa referència a les polítiques de joventut del nostre país i a aquelles necessitats que nosaltres identifiquem clarament com a pilars fonamentals del procés d'emancipació d'una persona jove.

Estic convençut que un primer acord que podríem tenir és establir quins són aquests tres pilars fonamentals, aquesta mena de tamboret que, sense les tres potes, segurament, no seria sostenible: els estudis, la feina i el pis; la formació, l'ocupació i l'habitatge. Aquests són, per tant, els tres pilars fonamentals que nosaltres creiem que cal prioritzar en les polítiques d'emancipació del nostre país.

Uns pilars que es veuen clarament afectats per una situació de crisi econòmica que, evidentment, afecta tota la societat, però d'una forma molt especial la gent jove. Crec que no faríem cap error si diguéssim que els joves són un dels col·lectius socials principalment afectat per la crisi econòmica en el nostre país.

Per tant, la nostra proposta d'avui i la proposta també que farem en la moció que es plantejarà en el proper Ple està fonamentada en aquests tres pilars –formació, ocupació i habitatge.

Fem un repàs ràpid.

La formació és la base principal de la persona i, per tant, també com a col·lectivitat, com a societat, és la base principal del futur del nostre país, és aquell salvaconduït que ens permet a les persones poder obtenir, doncs, una bona feina, poder sortir-nos-en en el nostre projecte de vida.

Quins objectius tenim i creiem que cal potenciar en l'àmbit de l'educació? Millorar-ne la qualitat –no hi entrarem molt a fons perquè, evidentment, en aquests moments, el debat s'està fent al voltant de la LEC–; millorar-ne l'oferta, especialment, en l'àmbit de cicles formatius i adequar també l'oferta formativa pel que fa referència al procés de Bolonya; millorar-ne l'accés i, finalment, també millorar la transició entre el món acadèmic i el món laboral.

Permeti'm, consellera, que em centri principalment en la millora de l'accés a la formació. Hi ha una de les qüestions que nosaltres creiem fonamental que, a més a més, està molt vinculada no només en aquest procés d'accés a la formació, sinó també el procés de crisi econòmica, que és la gestió de les beques.

Com vostès saben, l'any 2001 hi va haver una sentència del Tribunal Constitucional que donava la raó al Govern de la Generalitat pel que fa referència a la gestió de les beques en el nostre país, deia: «Catalunya té dret a tenir el seu propi sistema de beques i, per tant, Catalunya té dret també a rebre aquells recursos que siguin necessaris per implantar aquest sistema de beques.»

Des de l'any 2001, ha plogut i ha plogut molt i, per tant, creiem que ha arribat el moment, d'una forma solemne, que el Parlament de Catalunya faci algun tipus d'acord que ens permeti tancar aquesta qüestió com més aviat millor, en paral·lel al que és la negociació de l'Estatut, perquè això és previ, en paral·lel hem de tancar aquesta qüestió com més aviat millor, sobretot, perquè el mateix Govern, en diversos moments aquests últims anys, ha posat de manifest aquesta necessitat. Ahir mateix, en la renovació del pacte d'entesa, es posava de manifest aquesta necessitat, però com un genèric: «Necessitem el traspàs de les beques.» Molt bé, això, des del 2001, ja ho sabem. Per tant, què han fet des del 2001 fins avui? Què ha fet el Govern de la Generalitat des del 2001 fins avui en el tema de la gestió de les beques? Poca cosa.

Per tant, nosaltres creiem que el Parlament de Catalunya s'ha de poder posicionar respecte a aquesta qüestió i ha de posar-hi dates.

La nostra proposta anirà en la línia que el traspàs de les beques es pugui fer abans de l'estiu per tal que el curs 2009-2010 es pugui iniciar amb aquest nou sistema propi de beques.

En l'àmbit de l'educació, un ràpid repàs. Fonts de l'Idescat, del ministeri de Treball, d'altres departaments de la Generalitat que ens posen sobre la taula unes dades que fan feredat, que potser semblen dades molt fredes, però que, en realitat, darrere de cada percentatge hi ha persones, hi ha situacions particulars de joves.

Taxa d'atur jove a Catalunya, 26,5 per cent, quan la mitjana és un 12 per cent. Temporalitat, 56,8 per cent de contractes temporals els té la gent jove, mentre que la mitjana és del 21,6. El nombre de joves que han quedat a l'atur en un any al nostre país ha crescut un 81 per cent; el març del 2008, 29.342 aturats menors de 25 anys, el març del 2009, 55.193. La dada freda, si vostès volen, és totalment contundent i, a més a més, molt i molt preocupant. Però és que, a més a més, si fem referència als salaris de la gent jove al nostre país, veurem que el salari mitjà és equivalent al 58,5 per cent del salari mitjà.

Per tant, la situació és complicada. I el Govern què ha fet davant d'això? Creiem que poca cosa. De les seixanta-una mesures preses pel Govern català contra la crisi, quantes d'aquestes van destinades exclusivament a millorar l'ocupació de la gent jove? Exclusivament? Cap; de seixanta-una, zero, un balanç més que qüestionable.

Per tant, quina és la nostra proposta? Sempre en constructiu. Quina és la nostra proposta? Hi havia una eina que nosaltres crèiem fonamental l'any 2003, que es deia Pacte per a l'ocupació juvenil a Catalunya, un acord entre el Govern, la patronal i els sindicats per fer una política d'ocupació centrada en aquells problemes que

els joves del nostre país tenen en aquesta matèria. Un pacte que, l'any 2003, quan va arribar el primer tripartit, es va endreçar al calaix dient que no feia falta i que s'inscriuria tot plegat en un pacte general per a l'ocupació i un pacte –oh! sorpresa– que, quan arriba l'acord de govern del segon tripartit, es torna a posar a sobre la taula, se li canvia el nom, ja no és Pacte per a l'ocupació juvenil, sinó Acord per a l'ocupació juvenil, però que, des del 2005 fins avui, de moment, els resultats són evidents: no hi ha acord. No sabem ni tan sols si hi ha una negociació molt aprofundida respecte a aquesta qüestió.

Per tant, la nostra proposta és que es materialitzi amb un breu temps l'Acord per a l'ocupació juvenil a Catalunya.

Tercera qüestió, habitatge. Podríem parlar de moltes qüestions vinculades a l'habitatge, però em referiré a una principal: renda bàsica d'emancipació. Els sona aquest programa? La ministra i, alhora, candidata Carme Chacón, a finals de l'any 2007, en va fer tota la publicitat del món i, després de la publicitat, què va venir? El caos, va venir el caos.

En aquests moments, el programa de renda bàsica d'emancipació està portant confusió entre la gent jove, desencís general entre els col·lectius de joves del nostre país, confusió a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, la gent que treballa al Departament de Medi Ambient i Habitatge, específicament a la Secretaria d'Habitatge, paren bojos de com gestionar aquest programa i, finalment, també confusió a tots els gestors de les borses joves d'habitatge al nostre país. Hem parlat amb moltíssims municipis de Catalunya i tots coincideixen en l'anàlisi: la confirmació del ministeri que havia d'arribar en dos mesos, arriba amb cinc i sis mesos de retard i, fins i tot, en alguns casos, amb un any.

La informació a les borses joves d'habitatge és limitadíssima; els joves es dirigeixen allà on han presentat la sol·licitud i no els saben dir què passa. La informació en el telèfon que el Ministeri ha posat a disposició per a aquesta qüestió és molt justeta, en alguns casos, el telèfon no funciona i, en d'altres, si truques al matí, l'operadora et diu una cosa i, a la tarda, te'n diu una altra de diferent. Això, ho hem comprovat, a més a més, que és així.

I, finalment, el que és la percepció de l'ajut, que és el més important, els 210 euros mensuals per jove, arriba tard i malament. Set de cada deu joves en el nostre país avui, que tenen confirmada la subvenció, no l'han rebuda. Això és gravíssim i creiem que, com a Parlament de Catalunya, hi hem de poder dir alguna cosa.

Per tant, la nostra proposta en aquest àmbit serà la petició immediata al Govern de l'Estat perquè faci el traspàs dels recursos de la renda bàsica d'emancipació i que aquests recursos es destinin al programa que la Generalitat ja té obert en aquests moments d'ajut al lloguer per als joves que realitza, en aquests moments, el Departament de Medi Ambient i Habitatge.

Crec que, davant d'aquesta situació, podem afirmar el que deïem al principi: els joves són –som– un dels principals sectors afectats per la crisi econòmica i el

Govern de la Generalitat i aquest Parlament no podem estar al marge, no podem restar al marge d'aquesta situació crítica que, en aquests moments, viu la joventut del nostre país.

La nostra voluntat com a Convergència i Unió és presentar una proposta que sigui prou explícita i, alhora, prou transversal com perquè aquest Parlament es pugui manifestar de forma contundent respecte a aquesta qüestió i puguem avançar en aquests tres pilars del tamboret, en aquestes tres potes del tamboret perquè no només no bellugui, sinó que sigui la base fonamental perquè els joves del nostre país puguin desenvolupar un projecte de vida propi i de qualitat i puguin també estar orgullosos dels seus polítics i del seu Govern.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. La situació de la crisi econòmica que vivim és ben cert que té unes repercussions jo diria, fins i tot, severes sobre la gent jove de Catalunya.

No obstant, des de la Secretaria de Joventut i des del Departament d'Acció Social, jo li vull dir, i també del Govern de la Generalitat, que som molt conscients d'aquesta situació i hi hem dedicat i hi estem dedicant esforços importants no només per conèixer la situació, sinó també, a partir del coneixement, dissenyar les polítiques més eficaces a l'hora de poder-hi fer front.

Des de l'Observatori Català de la Joventut, estem fent un seguiment permanent de l'afectació de la crisi sobre la població, sobre la gent jove i, en els darrers mesos, hem publicat jo diria dos estudis..., dic dos estudis que han de ser aquest full de ruta per poder dissenyar aquestes polítiques i en les quals ens estem basant. Em refereixo a l'Enquesta de joventut a Catalunya i a l'Estudi sobre el perfil jove a l'atur 2008.

La joventut, en el seu conjunt, pateix especialment aquest fenomen de l'atur. Vostè ho ha dit, el 2008, la taxa d'atur d'entre els joves va ser més del doble de la població major de trenta anys.

Aquest impacte laboral repercuteix en l'emancipació de les persones joves i també tenim una primera constatació que la taxa d'emancipació juvenil, que ha estat en progressió en els últims anys, actualment està estancada. Dades del 2008 ens situen en una taxa d'emancipació d'un 32,4 per cent, mentre que el 2007 era d'un 33 per cent.

I, per tant, també, és preocupant que tres de cada quatre joves no puguin estalviar i encara més preocupa que més de la meitat dels joves que ja no viuen amb els seus pares diuen que tenen dificultats per arribar a final de mes, això sí, amb diferents intensitats.

Davant de tot això, el Govern de la Generalitat també hem construït aquest tamboret, però l'hem fet no amb tres potes, com vostè deia, senyor diputat, sinó que nosaltres l'hem construït amb quatre potes. Aquestes quatre potes són l'habitatge, amb la qual som coincidents, és l'ocupació, també coincidents, és l'educació, coincident –educació, formació–, però també una pota molt important que és l'emancipació dels joves.

Permeti'm que li parli d'habitatge, començant per una d'elles. Jo voldria informar-lo que entre el 70 i el 75 per cent de les adjudicacions dels habitatges protegits a Catalunya s'han adjudicat a persones joves. Aquesta és una dada que jo entenc que l'hem de valorar com a positiva, però també vull parlar de l'ajut al pagament dels lloguers.

Des del 2005, el Govern concedeix aquestes subvencions al lloguer a la ciutadania i, molt especialment, als joves. El 2007, se'n van concedir 4.400 –estic parlant del Govern de la Generalitat–..., 4.444 ajuts, vostè ho sap, amb una mitjana mensual de 200 euros i, al 2008, aquesta xifra ha arribat als 6.291 ajuts als joves.

Aquí, evidentment, hi hauríem de sumar la renda bàsica d'emancipació, promoguda pel ministeri de Vivenda en col·laboració amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge, que en fa la seva gestió, tal com vostè ha dit, i podríem donar aquesta dada, que és certa, que, en aquests moments, a Catalunya s'han reconegut, el 2008, 36.000 ajuts per al pagament del lloguer a la gent jove.

Però, jo vull fer més incís també en els programes que ens han de permetre o que ens faciliten l'accés del jove a l'habitatge, que són les borses o el programa de mediació de borses d'habitatge, que actualment a Catalunya en tenim quaranta-sis i que aquestes borses, vostè ho sap molt bé, en el seu municipi, depenen de les administracions locals, amb el suport i en conveni amb la Generalitat de Catalunya.

Durant el 2008 es van signar quasi dos mil contractes, per un import d'uns 582 euros mensuals, un 37 per cent inferior al preu mitjà del mercat d'habitatge a Catalunya, i el nombre de joves atesos va ser un 75 per cent superior a l'any anterior. El nombre de propietaris, en aquest cas, atesos va ser un 60 per cent superior a l'any anterior, i estem parlant d'un total de més de tretze mil propietaris. I durant el 2008 se'n van signar els més de 1.900 contractes, i això ha suposat, senyor diputat, que a Catalunya són 5,4 pisos llogats cada dia, que han allotjat un total de 3.388 joves arreu de Catalunya; 5,4 pisos llogats cada dia, al llarg de tot l'any 2008.

L'estratègia, per nosaltres, passa en l'àmbit de l'habitatge..., és, evidentment, créixer amb les borses d'habitatge, i des de la Secretaria de Joventut en aquests moments tenim obert..., a final d'any tindrem oberts un total de seixanta oficines en funcionament i que donaran servei a més de 770 municipis a Catalunya, de les trenta-set comarques del país. Al final d'aquesta legislatura la nostra previsió és donar servei al 92 per cent de la població catalana i als municipis. Vostè sap que al llarg de tot aquest any n'hem anat creant.

Pel que fa al Servei d'Ocupació o pel que fa al tema de l'ocupació, és evident que totes les mesures que ha aprovat el Govern de la Generalitat no porten l'etiqueta «adreçades a la població jove», però són per a totes aquelles persones que en aquest moment es troben en una situació d'atur. I ho hem comentat amb anterioritat: la gent jove és la que està doblement afectada per aquesta situació d'atur. Però jo li vull parlar de l'acord nacional per l'ocupació juvenil.

L'acord nacional per l'ocupació juvenil, que els seus objectius –vostè els coneix– ens han de millorar sobretot el mercat del treball juvenil, afavorir l'entrada dels joves en el mercat de treball, facilitar l'estada dels i les joves en el mercat de treball, afavorir les relacions entre l'esfera formativa i el mercat de treball, entre altres, millorar la qualitat i l'ocupació o incentivar l'emprenedoria, aquest acord per nosaltres ha de ser un element que sigui eficaç, que posi les bases per a les polítiques laborals juvenils a curt, mitjà i llarg termini.

Hem posat en marxa en aquests moments un procés de negociació que ha anat acostant totes les posicions entre els diferents agents i els interessos que cada un d'ells representa. Estic parlant, evidentment..., el procés, li he de dir, senyor diputat, que està molt avançat –encara no acabat, però està molt avançat–, i tots els agents no cal que els anomeni, perquè són de sobres coneguts per tots. Estem treballant des de fa més de cinc mesos en cinc grups de treball temàtics: un d'ells, les condicions laborals; l'altre, l'emprenedoria; l'altre, la formació i inserció i la conciliació de la vida laboral i personal; informació, i anàlisi estadística.

Hem elaborat una proposta d'un document de bases que està estructurat en aquests àmbits que li acabo de mencionar. Inicialment defineixen..., hi ha diverses línies d'estratègiques i en total, en aquest document inicial, hi han setanta-dos mesures concretes, que esperem ja, dintre de molt poc, sotmetre aquest treball interdepartamental, poder calendaritzar i dotar del pressupost necessari cada una d'aquestes actuacions, per tal que aquest acord sigui sostenible i pugui complir-se de manera íntegra.

Tanmateix, el Departament de Treball ha engegat, des del Departament de Treball s'han engegat diversos serveis, des dels serveis d'intermediació i orientació professional... Li podria parlar de l'Eures transnacional, de l'Eures transfronterer o dels intercanvis internacionals, etcètera; però també subvencions a entitats que organitzin aquests projectes, enfocats sobretot a la millora de la qualificació professional dels nostre joves.

El Departament de Treball ha destinat, malgrat... –i aquestes sí que són mesures específiques–, ha destinat 48,5 milions d'euros a dur a terme totes aquestes polítiques, que, tal com li he dit d'una manera molt ràpida, estan adreçades específicament a la població jove.

Em queda molt poc temps, però sí que voldria parlar del tema de beques o del tema de formació. És ben cert que el Govern ha reclamat diverses vegades o reiterades vegades el traspàs de la gestió de les beques –aquí tindrem una coincidència–; s'ha de buscar l'oportunitat perquè aquest traspàs es pugui fer efectiu. Però en aquests mo-

ments sí que hem de dir que, d'ajuts amb el fons estatal o amb fons del Govern espanyol, en aquests moments tenim 14.294 beques concedides, i la convocatòria en aquests moments està encara pendent de tancar, i per tant aquesta xifra es podria incrementar.

Però també jo li vull parlar dels ajuts que tenim propis amb fons de la Generalitat. I en relació...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...a aquestos ajuts... Si em permet, en el torn de rèplica els ho explicaré amb molt de detall.

El president

Doncs, senyor Batalla, pot intervenir.

El Sr. Batalla i Siscart

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera, per la seva resposta. Amb tot el «carinyo» del món, eh?, consellera: quan nosaltres al principi de la legislatura demanàvem que la Secretaria de Joventut estigués situada en el Departament de Presidència, no ho fèiem per una obsessió malaltissa, no ho fèiem, doncs, per un caprici, sinó perquè enteníem que les polítiques de joventut són centrals en el nostre país. I com que són centrals en el nostre país entenem que han d'estar situades en aquell departament que tingui la visió màxima de la feina que estan fent altres departaments en l'àmbit de la joventut: Universitats, Educació, Treball, Habitatge.

Amb tot el respecte, senyora consellera, vostè ens ha explicat programes que s'estan fent, coses... Si no estem dient que no estiguin fent coses!, que fa la Secretaria de Joventut, evidentment, que és qui ha de gestionar i ha de coordinar les polítiques de joventut en el nostre país. Però entenem que el rang de les polítiques de joventut..., caldria que estiguessin, per tenir una visió més transversal i segurament una resposta més acurada en els programes que s'estan desenvolupant, en el Departament de la Presidència. Sigui dit això.

Ens ha parlat de dades, de l'Observatori de la Joventut, dels estudis que s'estan fent respecte als joves i la crisi... Si està molt bé, tot això! Si no diem pas que no es faci! Endavant! Però, clar, és que a més a més de dades necessitem programes, necessitem fets, necessitem activitat i necessitem solucions. Necessitem solucions en l'àmbit de l'habitatge, necessitem solucions en l'àmbit de l'educació i necessitem solucions també en l'àmbit del treball.

Jo li he parlat de la renda bàsica d'emancipació, i vostè m'ha parlat dels ajuts de lloguer que dona la Generalitat de Catalunya. Molt bé, fantàstic; tant de bo en poguéssim donar més. Aquesta és la nostra proposta: que la Generalitat gestioni els ajuts al lloguer per als joves del nostre país, i ho faci amb el recursos propis i amb aquells que vinguin del Ministerio de la Vivienda, de Madrid. I per tant la nostra proposta està encarada al fet que, ja que s'ha demostrat que la gestió per part del ministeri

de la renda bàsica d'emancipació ha estat un autèntic caos, doncs, que ens traspassin aquests recursos, que aquest Parlament aprovi aquest traspàs i que sigui la Generalitat de Catalunya que en el seu programa d'ajuts al lloguer per a joves pugui incloure aquests recursos. Això és una veritable política de país i de «vivenda» i d'ajut a la gent jove.

Per tant, està d'acord o no està d'acord amb aquesta qüestió? Jo crec que ens podem posar d'acord.

Segona qüestió: traspàs de les beques. Molt bé, la Generalitat també fa beques. Sí, fa els ajuts a la mobilitat per als estudiants del Pirineu, fa altres ajuts de l'àmbit internacional... Perfecte. Però si no diem que això estigui malament! Està molt bé. Però n'hi ha prou, amb això? No. L'any 2001, en un determinat moment la Generalitat va fer un recurs al Tribunal Constitucional i se'n va donar la raó perquè nosaltres, com a govern, com a país, poguéssim gestionar un sistema propi de beques, amb recursos que ens vinguessin de fora, que són els que en el seu moment, o fins ara avui també, el ministeri dedica a les beques a Catalunya. Ens hem de conformar a dir: «Bé, hi ha divuit mil estudiants catalans que reben beca del ministeri»? No. No. Jo crec que aquest Parlament ha de dir: «Escolteu, d'una vegada per totes, ens hem de plantar en aquesta qüestió i hem de fer que siguem capaços de gestionar el nostre propi sistema.» Si haguéssim tingut resolta aquesta qüestió de les beques, vostè creu que hi hauria hagut els conflictes i la contestació que hi ha hagut de l'aplicació del pla de Bolonya en el nostre país? Jo crec que no, sincerament crec que no, perquè una de les reivindicacions principals que fan els estudiants i que van fer al carrer va ser com es compensa o com es fa un sistema de beques que sigui just per poder aplicar aquest pla de Bolonya. Doncs, si això ho haguéssim tingut resolt, segurament no hauríem tingut els problemes que hem tingut com a país, els últims mesos, amb aquesta qüestió.

Per tant, estem d'acord o no estem d'acord amb el traspàs de les beques abans de l'estiu, per tal de poder iniciar en el curs 2009-2010 la gestió d'aquestes beques? I és més –i és més–, la senyora Blanca Palmada, a la Comissió de Joventut –i aquí hi ha alguns dels seus representants– la tardor del 2008, ens va dir: «No patiu, que les beques a principis del 2009 estaran transferides.» Bé, els principis ja els hem passat; estem al segon trimestre. Per tant, pensa fer alguna cosa el Govern respecte a això? Nosaltres el convidem que prengui aquest acord per intentar aquest traspàs històric del sistema de beques.

I l'acord per l'ocupació juvenil a Catalunya, celebri que hi estiguin treballant. Perfecte, millor encara. La nostra proposta és que aquest acord es materialitzi com més aviat millor; en dos mesos, si pot ser, millor que en tres. Entre altres coses, perquè, clar, l'any 2003 es va endreçar el calaix, estem a l'any 2009 i hem trigat no sé quants anys per adonar-nos que va ser un error endreçar el Pacte per a l'ocupació juvenil a Catalunya al calaix i a més a més per fer un document de bases. Senyora consellera, jo estic convençut que si el Govern té l'empena i la decisió no només ens podem posar d'acord, sinó que absolutament podem donar resposta a aquesta

necessitat que els joves tenen en aquests moments en l'àmbit de l'ocupació.

I, finalment –acabo–, el nostre tamboret té tres potes: la feina, l'habitatge i la formació. I té un nom: l'emanipació dels joves.

Gràcies, senyora consellera.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo primer de tot vull manifestar..., anirem a parts, acords i discrepàncies, però permeti que primer li manifesti la primera discrepància pel que fa a la ubicació de la Secretaria de Joventut. Crec que precisament aquesta..., potser aquest subconscient és el que va traïr el portaveu del grup parlamentari, que va confondre el desig que la Secretaria de Joventut estigués a Presidència amb la realitat que tenim, que està ubicada al Departament d'Acció Social i Ciutadania.

Miri, el Departament d'Acció Social i Ciutadania jo diria que és el departament amb el treball interdepartamental. Totes aquelles qüestions que afecten les persones –per tant, les dones, els joves, les persones immigrants, les famílies, infància– no es poden treballar només des de l'òptica d'un únic departament. El nostre treball ha estat, al llarg d'aquests últims anys, aquest esforç per aquesta interdepartamentalitat que ens ha de poder donar una resposta integral a les necessitats dels diferents col·lectius que abans he esmentat. Per tant, és possible que des de Presidència o des de Vicepresidència –no he entès ben bé a on la volia ubicar vostè– potser es tingui una altra visió, diferent, però sí que li haig de dir que crec que el Departament d'Acció Social i Ciutadania té una... –ara seguim parlant de potes–, té una pota molt, molt important i molt potent, que són tots els serveis socials i, per tant, tot el que ve vinculat amb l'Institut Català de Serveis Socials, però el nom és Acció Social i Ciutadania. I, dintre d'aquesta pota, Ciutadania, és on nosaltres estem impulsant no només les polítiques de joventut o les polítiques de dones o les polítiques interdepartamentals en el seu conjunt.

M'insisteix en el tema de demanar el traspàs de les beques. És que jo crec que des del primer dia aquest Govern, i vostès quan estaven al Govern, s'ha demanat el traspàs de les beques. I és veritat, és a dir, les dades que jo li dono de les persones que en són beneficiàries en aquests moments..., estic convençuda que amb aquest traspàs i gestionat des de Catalunya podria arribar a moltes més persones. Per tant, en això sóc totalment coincident. Però no dubti en cap moment que, en aquest cas des d'Universitats, s'està fent aquest treball de manera contínua. Ara, tots coneixem..., tenim molts traspàsos en els quals ens ha donat raó el Constitucional i que encara no s'han materialitzat. Per tant, estic totalment d'acord amb vostè. És a dir, seguim treballant, però des del Govern ja s'està fent. I celebri, doncs, que l'oposició en aquest cas se sumi a aquesta demanda,

que també és una demanda del Govern de la Generalitat. Per tant, des del Govern estem treballant.

Jo sí que hi vull insistir, perquè les beques que s'estan donant des de Catalunya són importants, senyor diputat, són molt importants, no només pel nombre de les persones beneficiàries, sinó també per l'esforç que està fent el mateix Govern per poder ajudar, sobretot –i vostè ho ha dit molt bé– totes aquelles persones joves que viuen en àrees allunyades del que són els nuclis de formació, com és el Pallars, persones sobretot del Pirineu, que tenen una línia específica d'ajuts per a poder compatibilitzar la seva formació i poder, evidentment, fer factible la despesa que comporten aquests desplaçaments tan importants.

Per tant, la Generalitat, per mi, és un tema importantíssim la relació d'ajuts que també té, no només per a les beques, sinó també per a la mobilitat, que és la que estàvem ara parlant, en el marc del programa Erasmus i altres programes de mobilitat, però també pel que fa a aquestes comarques més allunyades. L'any passat se'n va reconèixer, senyor diputat, 249, i la convocatòria 2008-2009 encara està pendent de resolució en aquests moments.

Però també hi han altres actuacions, i també les voldria posar, que són tots aquells ajuts als estudiants que estan adscrits a centres universitaris i que en aquest moment han estat de 269; o també totes les ajudes que s'estan donant als diferents col·lectius d'associacions d'estudiants universitaris per a aquest curs en curs.

El president

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques socials en el context de crisi econòmica.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques socials en el context de crisi econòmica (tram. 300-00202/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Honorable consellera, és la seva responsabilitat, però li volem agrair que hagi fet l'esforç d'estar aquí, perquè sabem que avui ha estat a Madrid i, per tant, li ho agraïm.

Estem patint una crisi econòmica i financera, amb uns efectes molt negatius sobre el sector empresarial i productiu del país. Però també –i avui ens hi volem referir especialment– la crisi té unes conseqüències socials, i des de l'oposició, des del nostre paper, volem reclamar al Govern respostes, accions, sensibilitat social. La societat demana a la política i els polítics que hi donem resposta.

La crisi és financera, és econòmica, però els danys són personals, són familiars, són socials, i, evidentment, impacta en primer lloc, i més que ningú, en els sectors més febles i vulnerables del nostre país. Comentem alguns impactes, breument, d'aquesta crisi.

Per exemple, l'increment espectacular de famílies que no poden cobrir les seves necessitats bàsiques. Totes les persones que no tenen el dret a l'alimentació garantida; veiem com els bancs d'aliments estan desbordats, fins i tot estan buits, o veiem en algunes parròquies, en algunes entitats, les anomenades «cues de la gana». A Càritas les ajudes econòmiques per a alimentació han augmentat un 113 per cent. Les entitats que gestionen menjadors socials també ho estan notant, i també les seves existències estan molt baixes; diuen: «Feia molts anys que no ens trobàvem així.» Només a Barcelona ciutat, el febrer del 2009 els usuaris dels menjadors socials han augmentat un 33 per cent. Ahir, el diari *Avui*, per exemple, titulava un article «Els nous pobres». Moltes persones que no havien acudit mai als serveis socials bàsics i a les entitats socials hi estan anant. Hi ha, doncs, un creixement. Què ho motiva? Entre altres coses, doncs, que tenim prop de mig milió d'aturats, que a moltes famílies, a moltes persones se'ls està finalitzant la prestació d'atur i, per tant, es queden sense cap ingrés. Ja veiem que milers de persones, unes 86.000, doncs, ja no cobren la prestació d'atur a Catalunya.

També hi ha un creixement de les necessitats per poder mantenir el sostre familiar, hi ha un gran endeutament de les famílies, especialment famílies joves, famílies amb criatures petites. I, per tant, els ajuntaments, les entitats socials, estan tenint un gran creixement de la demanda. Des de quan es produeix, sobretot, aquest creixement? –i ho constaten ajuntaments i entitats. Des de l'octubre del 2008 especialment –també el setembre, però especialment el gran creixement és d'octubre del 2008–, per tant, fa uns mesos. I aquest primer trimestre del 2009 també ajuntaments i organitzacions diuen que estan amb un ritme difícilment assumible si segueix aquest nivell.

Què creiem? Que el Govern de la Generalitat hauria d'exercir un lideratge en tot aquest camp. Vostès aquests dies diuen: «Hem fet un pacte, una revisió del pacte de progrés, i parlem de crisi.» Parlen de crisi, però no parlen de solucions –parlen de crisi, però no parlen de solucions. Bàsicament, la gran crisi que parlen aquí és la crisi de govern, i l'esquerda social no els preocupa. Els preocupa l'esquerda del seu poder; mirant aquestes pàgines ho veus, no? (*Remor de veus.*) Sí, sí, ho poden buscar, si no... Potser vostès tenen un altre exemplar diferent d'aquests, però aquest diu això. I es denota això: els preocupa l'esquerda del seu poder, la possible pèrdua del seu poder.

I, en canvi, fixem-nos: han convocat vostès totes les organitzacions que estan en aquest camp?, s'han reunit amb les entitats i han dit: «Escolteu, què passa? Quina situació...? Com ho abordem?» Ja li dic jo que no. Perquè ho hem comentat amb les grans, amb les petites, amb les mitjanes, les conegudes i reconegudes. No ho han fet. No hi ha lideratge, consellera. Amb la Federació de Municipis i amb l'associació s'han reunit

per dir com afrontem la situació dels ajuntaments de Catalunya? Doncs, amb l'associació que jo conec i la federació que jo conec, no. Per tant... En aquest moment no s'hi han reunit. Fixi's: el senyor Ricard Gomà, Ajuntament de Barcelona, reclama que vostè s'hi impliqui, diu: «perquè el pes de la crisi no recaigui només en els ajuntaments» –Ricard Gomà. Hem volgut posar aquest senyor, no un altre, perquè no és pas de la nostra formació política.

Quines previsions pressupostàries van fer vostès? Que ja estàvem en temps de crisi, encara que volien mirar cap a una altra banda, perquè ja he dit que la demanda més gran va començar l'octubre del 2008, i vostè m'ha dit que sí amb el cap. Quan van fer vostès el pressupost del 2009 els va faltar visió, i aquesta visió també de lideratge que ha de tenir el Govern de Catalunya. Catalunya es mereix un govern que tiri endavant amb les organitzacions, amb els ajuntaments, amb tothom...

És clar, això s'ajunta amb dues coses que li dic col·lateralment: la paràlisi en el desplegament de la Llei de serveis socials –que no tindrà temps d'entrar-hi, però ja hi hem entrat altres dies–, o la gestió patètica en la Llei de la dependència; no sé avui quines ordres li han de Madrid, però, diguéssim..., això ja ho veurem, no?, però d'entrada la cosa està com està.

I nosaltres vam presentar un document en el pressupost en què vam dir: «d'esquena a les famílies i d'esquena a les persones més vulnerables». Quina llàstima!, mesos després es confirma, e que dèiem nosaltres es confirma: era un pressupost d'esquena a les necessitats de la gent.

Exemples ràpids, perquè el temps no em permet parlar més –tot i que algunes m'ho agrairan, no?, que el temps no m'ho permeti més, oi? El tema de l'indicador de renda de suficiència, només l'han augmentat un 2 per cent; els compromisos eren un 4 i mig, i això afecta totes les prestacions socials. Les ajudes per a manteniment de la llar, prestació social molt important, van quedar reduïdes en 9 milions d'euros del 2008 al 2009; gran visió en un moment de crisi! Les prestacions per necessitats bàsiques han quedat reduïdes de 9,37 milions a 0,51, de 8.000 beneficiaris a 500, visió davant de la crisi! I el conjunt de recursos de la Llei de prestacions, disminuït en 26 milions d'euros.

No van dir vostès que no hi hauria retallada social? Això no és retallada social? Qui paga la crisi? Els més vulnerables. I, això sí, després fan una revisió del pacte, però busquin accions concretes, que no hi són.

Les ajudes de les famílies, congelades. Igual que va desaparèixer el nom, al final desapareixeran les ajudes –el nom en el seu departament, la «Família» va desaparèixer, no la família d'alguns d'aquí, però sí les famílies en general. (*Remor de veus.*) Aleshores, fixin-se vostès també el que passa: des de l'agost, que l'han pagat aquest mes passat, no cobren les famílies amb criatures nascudes l'any 2008, encara ho deuen. O no? (*Pausa.*) No els deuen? (*Pausa.*) Bé, ja m'ho explicarà després, si no ho deuen.

El fons de garantia, que la senyora Anna Simó va anunciar el 25 de gener de 2005 –25 de gener del 2005– que

el creaven i el posaven en marxa, encara tot just ara el tenen en exposició al públic. Són lents, eh? Vull dir, per tant, encara estan en exposició al públic! Fons de garantia per impagaments de pensions en cas de separació; per tant, tampoc ho van fer.

Les entitats socials, consellera, en un moment de gran necessitat, moltes tenen pendent de cobrar el 50 per cent, perquè les bestretes, en lloc de fer-les del 90 per cent, les han fet del 50 per cent, i encara estan pendent les de l'any passat –pla de suport al tercer sector en la seva màxima expressió. Reducció d'un 30 per cent dels ajuts a través de les caixes, se'ls ha anunciat a les entitats per a aquest any 2009; no sabem el que faran, esperem que no, nosaltres proposarem que no es faci.

Els contractes del Departament de Governació –perquè vostè ha dit que era un departament transversal–, Acció Ciutadana s'ho van emportar a Governació –hi ha aquí l'autor, no? Però, bé, diguéssim, aquesta situació... I què han dit? Que els contractes que tenen per a l'any 2009 es reduiran un 20 per cent per al programa, per exemple, «Jugar i llegir», que tenen les criatures en barris difícils. Això és normal? Retallada en polítiques socials; paguen els més vulnerables.

Al II Congrés del Tercer Sector, que també se'n va felicitar, vostè hi era i li van demanar un pla d'inclusió social potent, amb recursos. Si l'hi van demanar és perquè el que hi ha ara no és ni potent ni té recursos. I vostè sap que els va contestar, en el seu discurs? Que crearia un observatori. Escolti, deixin d'observar i facin alguna cosa! Ja està bé, d'observar; s'ha de fer acció política. Li demanen un pla potent i vostè, un observatori per anar mirant què passa. No, escolti, avui no es necessiten observatoris, necessitem acció política, compromís polític i, per tant, alhora també polítiques d'austeritat.

Per exemple, passar de 376 alts càrrecs i personal eventual a 559 no és la millor manera. O també ens agradaria, quan ens van explicar que el departament es traslladaria a Nou Barris i que encara no s'ha traslladat –que, per cert, el terreny va costar 9 milions i mig en números rodons–, que ens diguin on es traslladarà. Ens ho explicarà avui, on es traslladarà el departament i el que costa l'edifici?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

Per tant, consellera, nosaltres creiem que vostè ha de liderar, que vostè ha de fer polítiques al servei de les persones, menys observar i més actuar, perquè, si no, el Govern s'està quedant, aquest Govern, amb moltes revisions de pactes, però avui vostès, el seu Govern, no tenen ànima social.

Moltes gràcies.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no menyspreïn la creació d'un observatori català de la pobresa, la inclusió i la vulnerabilitat social, senyor diputat. Aquest observatori ens ha de permetre tindre un coneixement de la realitat social catalana en termes de pobresa, vulnerabilitat, exclusió social, i anar impulsant mesures per a eradicar aquelles situacions que la provoquen. Això, senyor diputat, és la garantia de poder redreçar una política erràtica durant molts anys, amb la qual, tal com vostè diu, no es dedicaven a observar quina era la realitat del país, es dedicaven exclusivament a vendre o a materialitzar idees que podien sorgir en un moment determinat, i això ens ha comportat les polítiques socials que tenim avui dia.

Dit això, senyor diputat, jo també li puc passar... Miri, jo m'he preparat un discurs, perquè vostè ha tingut la gentilesa de comunicar a la premsa el que em diria avui a la interpellació, m'ha deixat jugar amb avantatge; per tant, li ho agraeixo. També li agraeixo la deferència que va tindre quan li vaig demanar si em podia posposar aquesta interpellació per al proper Ple, i em consta que vostè va dir que sí; per tant, li agraeixo aquesta gentilesa, aquesta cordialitat parlamentària, que penso que no ho podia fer d'una altra manera que agraint-li-ho. Però jo li vull parlar de mesures. Vostè ha començat a desgranar un discurs totalment inconnex, barrejant naps amb cols, i, per tant, potser que posem damunt de la taula, ordenem quina és la situació real que està vivint aquest país.

Estem partint de la base que sí que estem sotmesos a una situació de crisi, una crisi global que té una afectació directa, en aquest cas, sobre les famílies, però sobre aquelles famílies que estan en una situació d'atur. No entenc, senyor diputat, que en aquests moments vostè em parli dels ajuts universals a les famílies, perquè en aquests moments no ens calen polítiques universals; el que ens cal des del Govern és liderar polítiques que puguin donar resposta a totes aquelles persones que avui dia es troben en situació de vulnerabilitat. Quines són aquestes persones? Evidentment, aquelles llars, aquelles famílies en què un o els dos membres, perquè també n'hi ha, han perdut la feina i en aquests moments tenen moltes dificultats sobretot per fer front a les despeses quotidianes com tot el que fa referència als pagaments de l'habitatge o a l'adquisició d'aliments bàsics per a elles i per als seus fills.

Per tant, centrem-nos en aquests col·lectius i digui'm, senyor diputat –digui'm, senyor diputat–, si el Govern ha errat les polítiques socials. Què hem de fer davant d'una situació en què les persones estan perdent el seu lloc de treball? Doncs, evidentment, sobretot donar suport al teixit empresarial d'aquest país perquè es pugui recuperar l'economia d'aquest país i, en segon lloc, senyor diputat, totes aquelles mesures necessàries perquè les persones puguin recuperar l'ocupació.

Vostè deu estar d'acord amb mi que la millor política social –i ho estic repetint– és la de l'ocupabilitat. Per tant, què hem fet el Govern fins ara aprovant tot un seguit de mesures? En primer lloc, suport al teixit empresarial reforçant l'economia i, en segon lloc, donant

mesures o aplicant mesures perquè les persones en situació d'atur puguin recuperar aquesta ocupabilitat.

I és veritat, ara entrem en una altra fase. I aquesta altra fase, evidentment, aquest govern no la farà al marge dels ajuntaments, de l'Administració local. Miri, nosaltres portem dos mesos jo li diria amb reunions dia sí dia també amb la Federació i amb l'Associació de Municipis, per una raó molt senzilla, perquè estem tancant el contracte programa del 2009. I aquest any aquest contracte programa cal que es revisi i que s'orienti de la millor manera possible perquè els ajuntaments, amb les seves competències, puguin fer front i puguin donar suport sobretot a aquestes famílies o aquestes emergències socials.

El Departament d'Acció Social i Ciutadania, en col·laboració amb la Federació i l'Associació de Municipis, en aquests moments està tancant un acord en què els serveis socials bàsics de mitjana, senyor diputat, s'incrementaran un 8 per cent, en un context de recessió importantíssim i en el qual això no farà tampoc que deixem de donar cap prestació de les que tenim garantides per llei, tant pel que fa a la cartera de serveis socials com pel que fa a la mateixa Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència.

El pacte d'entesa, que s'ha actualitzat fa pocs dies..., no li faci aquesta lectura, jo li aconsello que en faci una lectura amb una mica d'estimació respecte al que diu, potser no ho miri des d'aquesta òptica sempre tan negativa de tot el que fa el Govern tripartit. El pacte de l'entesa, senyor diputat, fa un esforç o dona molta importància a, precisament, capgirar o a canviar aquelles mesures que ens permetin donar respostes que ens permetin liderar des del Govern de la Generalitat aquesta situació en què ens trobem actualment a Catalunya. I si vostè el llegeix, en els annexos, eh?, perquè el pacte té annexos, senyor diputat, si llegeix els annexos podrà veure que es dona una prioritat no només per a les polítiques socials, sinó que es fa una especificació respecte a la cartera de serveis socials. Que em sap greu discrepar amb vostè, però la cartera de serveis socials no està inactiva, no està paralitzada, en aquests moments s'estan fent els desplegaments que ens han de permetre desplegar la Llei de serveis socials. Es va aprovar la cartera de serveis socials l'any passat. S'està treballant en aquests moments respecte a la cartera de serveis socials per al 2010 i conjuntament amb el pla estratègic i amb tots els decrets que són necessaris. Actualment hi ha diversos decrets que, tal com vostè diu, estan en exposició pública.

I a mi m'agradaria que respecte al fons de compensació d'aliments, vostès, en algun dels decrets que van desplegar al llarg de la seva història, haguessin tingut la celeritat que hem tingut nosaltres, perquè aquest decret, aquest decret que en aquests moments està en exposició pública, la llei ens donava un termini d'un any i estarem més o menys en terminis a l'hora de poder-lo aprovar el Govern de la Generalitat.

Bé, senyor diputat, deixi'm que li doni la llista de les coses que fa aquest Govern. Primer de tot, plans d'inclusió local. No em digui que no té pressupost. Els plans d'inclusió local en aquests moments, el 2009, es-

tan pressupostats amb 2,5 milions d'euros. Hi ha vuit administracions locals que s'hi han adherit més, per tant, estem parlant de trenta administracions locals que tindran el seu propi pla d'inclusió local. I el departament, aquest 2009, a més a més, hi dedicarem 3,4 milions d'euros. Hem parlat ja de l'Observatori Català de la Pobresa, la Inclusió i la Vulnerabilitat Social. Per mi és molt important, senyor diputat, i per vostè també ho serà –per vostè també ho serà–, perquè necessitem una realitat, no ens podem basar en dades exclusivament basades respecte al nivell de renda per determinar la pobresa a Catalunya. La pobresa és estructural, té altres indicadors amb els quals hem de poder treballar per poder-hi fer front.

Bé, permetin-me que segueixi. Cooperació amb la iniciativa social. Miri, l'any passat en aquest que vostè diu Pla de suport al tercer sector, des del nostre departament s'hi van destinar un total de 472 milions d'euros. Vostè sap molt bé que el Pla de suport al tercer sector se centra en tres eixos: la consolidació i el creixement del tercer sector, el capital humà i l'eix de la participació. Digui'm o permeti'm que li passi una dada que vostè diu que nosaltres no ens reunim o no col·laborem amb les entitats socials d'aquest país. Vostè ha parlat de Càritas, jo li parlaré de Càritas. Càritas l'any passat, el 2008, va rebre del Departament d'Acció Social i Ciutadania 1 milió d'euros. I aquest milió d'euros, senyor diputat, no s'ha donat sense tindre interlocució directa amb les persones que en aquests moments lideren o gestionen Càritas.

Bé, continuo, suport al tercer sector. Suport al tercer sector, que, per cert, ahir van comparèixer, i sí que és veritat que algunes línies de subvencions potser es veuran retallades aquest any, però que, evidentment, no afectaran, perquè no totes les entitats tenen una provisió directa de serveis i van destinades a amortir els efectes de la crisi, en algun departament potser aquesta restricció hi serà, en d'altres, no. Però no em culpi a mi, senyor diputat, que les caixes, l'obra social de les caixes, no culpi el Govern que l'obra social de les caixes tingui menys recaptació i que, per tant, l'aportació que farà aquest any és d'un 6,6 per cent. No culpi d'això també el Govern de la Generalitat. Vostè me n'ha culpat abans, que l'Obra Social de la Caixa deixaria de fer una aportació a les entitats i n'acusava el Govern. No em culpi d'això, si us plau...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...perquè precisament el que estem treballant en aquests moments és poder que aquesta disminució d'aquests 6,6 per cent es tradueixi literalment o textualment en l'aportació que puguem redreçar cap a les entitats socials a través de l'Obra Social de la Caixa.

El president

Honorable consellera... Té la paraula el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, vostè diu que barrejo naps amb cols, però jo li pregunto naps i vostè em contesta cols. És a dir, ha contestat algunes coses, però altres que li he preguntat no me les ha dit pas i algunes de les que li he dit, per exemple, que les caixes han reduït un 6 per cent, però, en canvi, en les reunions, i això ho van dir ahir la Taula del tercer sector en la seva compareixença, van dir que se'ls està dient de retallar un 30 per cent el repartiment d'ajuts de les caixes. I les dades que he donat, algunes, les van dir ahir en la seva compareixença.

Jo no dic que vostès no es reuneixin, dic que era el moment de trobar-se, de convocar, de fer una gran taula d'entitats –també amb els ajuntaments– i dir: «Què fem? Com afrontem la crisi? Aquí hi ha el Govern que anirà el capdavant amb vosaltres fent-vos costat.» Quines són les prioritats, debatrem-ho i fer-ho. És això el que li reclamem, consellera, i no ho ha fet. Ho hem preguntat i no ho ha fet. Vull dir, i ho pot reconèixer, dir i: ja ho farem. Doncs, molt bé.

Potser li sorprendrà, però jo el que li vull dir, consellera, és que nosaltres hem tingut una intervenció molt crítica perquè la realitat és la que és, les dades que li he dit estan totes confirmades, els diners que vostès deuen a les entitats els deuen, perquè, escolti, cap entitat ens dirà que els deuen un 50 per cent si no els deuen. O el tema que les famílies no han cobrat els ajuts de les famílies. Jo no li dic que la universalització..., això ja està universalitzat.

I em parla de la cartera de serveis socials, a la cartera de serveis socials hi ha coses que diu «ara no hi entra perquè la Llei de dependència diu tal», i la cartera de serveis socials diu una altra cosa. Vostès estan prioritant una llei per sobre de l'altra.

Però el que jo li vull oferir en aquests minuts que queden és dir, escoltin, des de Convergència i Unió creiem que s'ha de tirar endavant un gran pacte contra la crisi en l'àmbit social. Vostè em diu: «la crisi és econòmica, financera», he començat per aquí, però els afectats són famílies, persones i també el conjunt de la societat. I hem de donar-hi resposta. I des de Convergència i Unió el que li diem és ens té, ens té per si vol tirar endavant un pla conjunt i el nostre suport el tindrà, com l'ha tingut en altres coses, com li vaig oferir en temes de dependència en l'última sessió plenària que vam tenir aquí. I, per tant, jo el que li demano és si vol ens hi té, hi pot comptar, però, evidentment, si fa també les coses en una determinada línia. Nosaltres creiem que s'ha de fer una opció per l'austeritat en aquest moment. Cada moment l'Administració pot funcionar d'una manera. Li recordo també, he recordat els alts càrrecs, però li puc recordar els quaranta mil funcionaris que no són ni mestres, ni mossos, ni metges, i moltes altres coses.

Per tant, nosaltres li demanem que el Govern faci un esforç d'austeritat, que prioritzi la despesa. Evidentment, no hi haurà diners per a tots, perquè vostès també, com a Govern, tindran menys recursos, però cal prioritzar i cal saber el que és en aquest moment indispensable fer i el que és superflu fer. Nosaltres, si vostès opten pel

que és indispensable en els ajuts socials, promoure les ajudes a les famílies, evidentment, en aquest moment hem de prioritzar més les que més ho necessiten, en aquest terreny ens hi trobarà. No només ens hi trobarà, sinó que ja ens hi té. Però, evidentment, des d'una visió crítica. Si no funciona, ja ho sap, nosaltres li ho direm i li ho vaig dir des del primer dia que és consellera.

I, per tant, nosaltres el que li demanem en aquests moments, al seu departament, però també als altres... Vostè diu que és transversal, nosaltres ens dirigim al Govern i vostè avui aquí representa el Govern, i li demanem que el conjunt del Govern actuï en aquesta direcció.

I he dit totes les coses que he fet, durant unes setmanes portem preparant aquesta interpellació i hem parlat amb totes les entitats importants, hem parlat amb la Federació, hem parlat amb l'Associació de municipis. I una gran trobada per dir: «Escolteu, què fem?» Vostè no l'ha fet, i el tema ho requereix. Quan va venir el pressupost, que estàvem als mesos d'octubre, novembre i desembre, nosaltres li vam indicar i li vam donar unes pistes de dir «aquest pressupost li quedarà curt en uns temes» i vam ja assenyalar el tema de manteniment de la llar, el tema de necessitats bàsiques, el tema d'ajudes d'urgència social per als ajuntaments. I celebrem que vostè en els nous convenis amb els ajuntaments, que serà una de les coses que posarem en la nostra moció, que ens agradaria pactar i ens oferim a pactar-la, perquè vegin que hi ha el nostre suport, que es donin més recursos per a aquestes urgències socials, perquè creiem que en aquest moment cal fer pinya, des de la crítica saber sumar. I Convergència i Unió el que estem fent avui amb aquesta interpellació, el que intentem és dir: «Escoltin, no van bé, creiem sincerament, però sàpiguen que si volen redreçar el camí amb els temes que nosaltres els proposem, doncs, ens hi trobaran i ens hi tenen.» Perquè aquesta crisi sortir-nos-en, com li deia abans, la societat ens ho demana al conjunt de la política, al conjunt de forces polítiques, i que vegin que sabem sumar en un moment com aquest ens ho agrairan.

I, per tant, a nosaltres, ja li ho diem avui i li ho direm el dia del proper Ple en la moció, ens agradaria pactar-ho i que vegi el poble de Catalunya que hi ha una unitat de les forces polítiques per sortir de la crisi. Evidentment, en el terreny empresarial, però també per a la gent que queda al marge, que se'ns pot cronificar si perden el tren de la societat. Ara és el moment de posar-nos-hi, i en això sàpiga que trobarà el nostre grup parlamentari i esperem que els grups que donen suport al Govern també hi siguin i que sàpiguen sumar en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, agraeixo l'ofertament del diputat. És evident que en aquests moments, i ho he dit en la meua intervenció, que el Govern, primer de tot, ha donat resposta al que havien de ser les mesures urgents; però també li estic

repetint, senyor diputat, que des del departament i de manera transversal, nosaltres, abans que acabi el mes d'abril es convocarà la taula interdepartamental de la inclusió, en la qual hi estem, des de dies, treballant, amb diverses mesures per tirar endavant aquest pla.

Però també li haig de dir una cosa que vostè acaba de confirmar: els ingressos..., la crisi ha afectat també els ingressos de la Generalitat. Per tant, tenim, en aquests moments, sobretot des de l'àmbit de les polítiques socials, una necessitat urgent d'un tancament del nou finançament per Catalunya, en el qual ens ha de poder també donar cobertura. Moltes vegades, quan parlem del finançament, en parlem des de l'abstracció. I aquí és, per exemple, un dels camins que ens ha de servir, o un exemple que ens ha de servir a tots, un millor finançament per Catalunya, el finançament que ens mereixem, ha de servir, sobretot, per poder elaborar, per poder executar aquest pla de mesures de suport a les famílies que en aquests moments s'estan trobant en situació de vulnerabilitat a Catalunya.

Per tant, li agraeixo el seu oferiment, hi estem treballant; però també li haig de dir, senyor diputat, que en aquests moments és més necessari que mai –és més necessari que mai– tancar aquest acord de finançament per poder, també, donar cobertura a aquestes noves necessitats. I això és el que en aquests moments és prioritari per a nosaltres.

Jo, hi insisteixo, senyor diputat, i no em digui que jo no treballo amb l'Administració local. Que jo no hagi fet una reunió específica parlant d'aquestes mesures, no vol dir que amb els màxims responsables, tant de la Federació com de l'Associació, s'hagi abordat aquest tema, i amb els quals hàgim, ja, consensuat com ha de ser aquest pla de millora o d'aquest pla de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat, molt específic per a aquestes famílies que, com he dit abans, estan en una situació d'atur, i, per tant, amb una disminució important

dels seus ingressos; però, sobretot, també, un pla que ha de tindre un caràcter d'excepcionalitat –un pla que ha de tindre un caràcter d'excepcionalitat– i un pla que, alhora que ens permeti ajudar aquestes famílies des de l'àmbit, diguem-ne, d'una prestació econòmica, però sempre –sempre– vinculada –vinculada– amb aquelles mesures que permetin, també, la millora de l'ocupabilitat de les persones a les quals adrecem aquestes ajudes.

Aquesta és la línia en què estem treballant, aquesta és la línia que el Govern està liderant i aquesta és la línia que ha liderat al llarg de tots aquests temps. Perquè mesures d'atenció directes per a les famílies n'hi han hagut fins ara. I, si m'ho permet, jo li'n donaré, d'exemples: s'han incrementat les beques de menjador; s'han incrementat els ajuts al lloguer; s'han incrementat el nombre de «vivendes» per poder atendre les persones amb exclusió social; s'han incrementat, en el mateix Departament d'Acció Social i Ciutadania totes les ajudes destinades al manteniment de les necessitats bàsiques; s'ha incrementat el nombre de persones que en aquests moments són perceptores de la PIRMI, potser hauran de millorar cap aquí, però també s'han incrementat, s'estan donant respostes, en aquest moment, a un nombre important de famílies perceptores d'aquest programa.

Per tant, el Govern no està inactiu, estem treballant, i li agraeixo, de nou, aquesta mà estesa per part seva. Aquest és un problema de país i és un problema que l'hem d'assumir entre tots.

Moltes gràcies.

El president

Doncs s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i dos minuts.